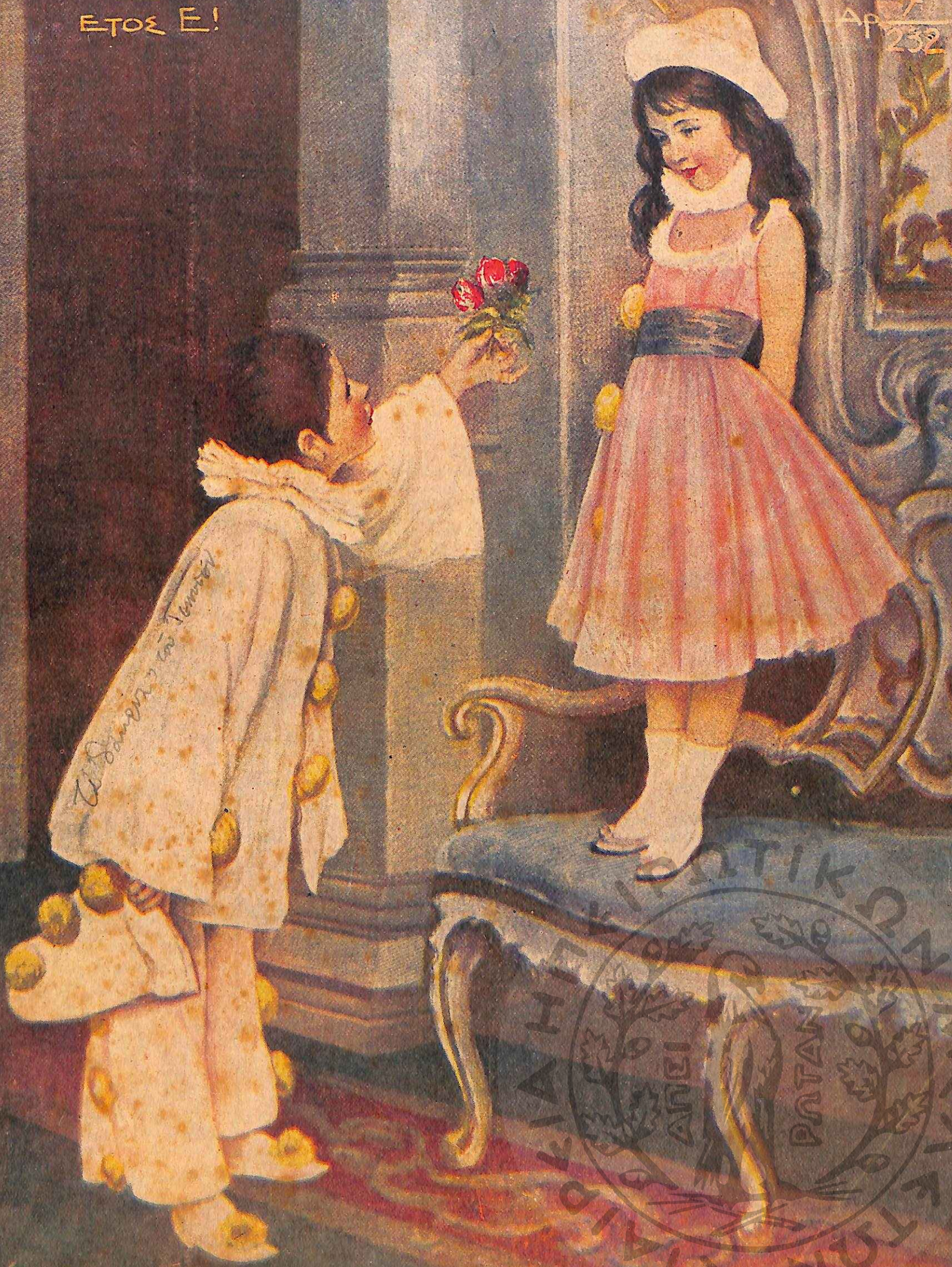
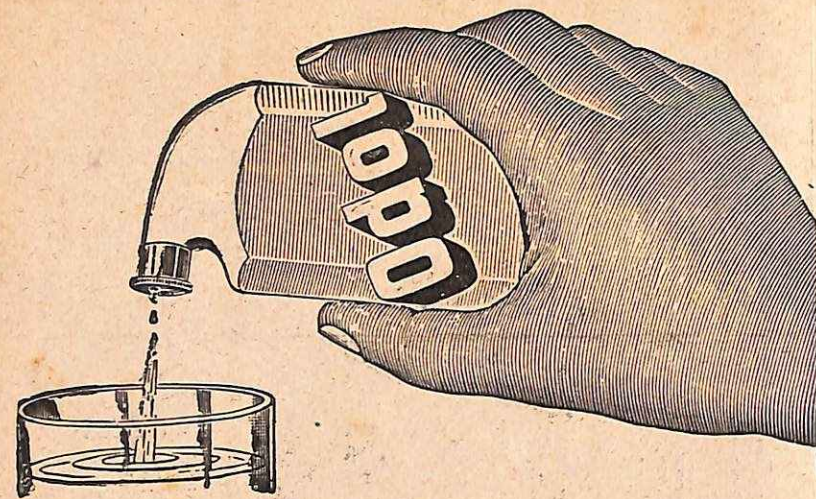

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε΄

Αρ. 232

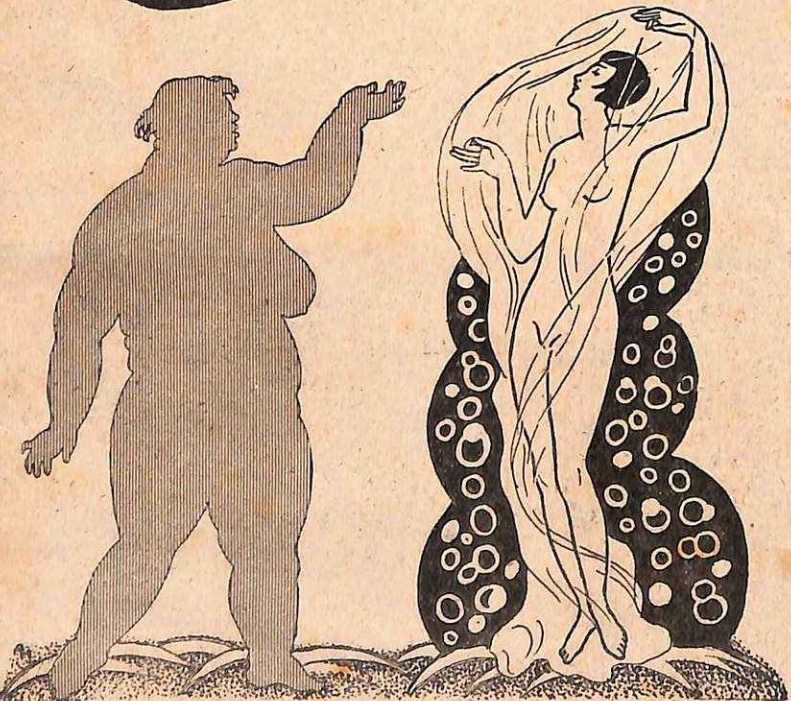

Όστις καθαρίζει το στόμα και τούς δόντας με δοντοκαλλυντικόν 'Οδόν, θα εξακριβώση συντόμως πόσον είνε σωτήριον το να καθαρί-
ξη το στόμα του με το παρασκεύασμα τούτο.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Embrodanya

**Η ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ**

Η EMBRODANYA είνε το ΜΟΝΟΝ ΑΒΛΑΒΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΞΩ-
ΤΕΡΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ, το όποιον ΕΛΑΤΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ εις ολονδή-
ποτε μέρος του σώματος, ταχέως, αποτελεσματικώς χωρίς δίαιταν, και χω-
ρίς ασκήσεις. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ.
Εδρίσκειται εις όλα τα φαρμακεία εις φιάλας των 100 U. S.
LABORATOIRES DETECTA — PARIS
'Αντιπροσωπεία—Παρακαταθήκη
ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΚ., Επαγγελιστορίας 7, ΑΘΗΝΑΙ.
Διά Μακεδονίαν και Θράκην
ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟΣ, Πλατεία Έμπορίου — Θεσσαλονίκη.
Ζητήσατε οδηγίαν από τα φαρμακεία και τόν αντιπρόσωπον.
ΜΗΝΥΤΩΡ, Νίκης 10.

**ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ
ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ**

ΩΜΟΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ
ΤΡΟΦΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΛΙΚΕΡ
Περιέχει φωσφορικά άλατα, συνδυάζεται επιτυχώς
μετά του Μουρουνελαίου και ένδεικνυται εις όλας
τάς περιπτώσεις αδυναμίας.

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΓΝΗΣΙΟΣ

ΚΩΚ Φωταερίου—Χυτηρίου.
ΚΑΥΣΟΞΥΛΑ—ΞΥΛΑΝΘΡΑΚΕΣ
ΦΙΛΗΜΩΝ Ε. ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΑΣ
'Οδός Κάννυος 16γ'
'Οδός Κυψέλης 29. Τηλ. 65—99

**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ**
Να βάψετε μόνη Σας τα πε-
ριβάλλοντα Σας φορέματα με Γερ-
μανικάς βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και
νούργια.
Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τα Φαρμακεία και τα
Έμπορικά της συνοικίας σας
εις 50 μοντέρνους χρωματι-
σμούς.

Γεν. 'Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι,
Λέκα 21α.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υφη-
γητου της 'Οφθαλμολογίας έν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27 'Αθήναι, τηλ. 1-68

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»**

ἀποδίδει εις ἀφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα από ό,τι
ένας καλός φωνόγραφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT»
είναι ο άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται : Γραφείον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, 'Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΚΑΜΝΕΤΕ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Βεβαίως. Με το συμπλεκνωμένο
γάλα « Γκλόρια » υπορείτε να φτιά-
ξετε και γλυκίσματα. Και θα είνε
οικονομικώτερα διότι το γάλα είνε
γλυκό και δεν θα έχετε ανάγκη να
προσθέσετε ζάχαρι

ΓΚΛΟΡΙΑ

Το πιο άγνό συμπλεκνωμένο 'Ολ-
λανδικό γάλα.
Συμπλεκνωται επί τόπου, άνάμεσα
στα ήλιόλουστα καταράσινα λειβά-
δια της 'Ολλανδίας, με ζάχαριν άρί-
στης ποιότητος. Σφραγίζεται σε αε-
ροσταγή κοιλία με κανόλευκη έτι-
κίττα με όλους τούς κανόνες της υ-
γιεινής. Ζητήσατέ το από τόν παντο-
πώλην σας όταν θα ξαναπάτε.

'Ηγγυημένον από τόν 'Αμερι-
καν. Συνασπισμόν Γαλακτο-
χων Προϊόντων Νέας 'Υόρκης.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ.....30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :
'Εν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
'Εν Αιγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
'Εν Βελγικῷ Κοκκό δ κ. Γ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΣ.
'Εν 'Αμερική διὰ τήν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
'Όπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΘΡΑΣΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ : «Τὸ
Μαστίγιον κ' οἱ Πολυέλαιον».

Στὴν περίφημην εἰκόνα τοῦ 'Αδου,
ποῦ ζωγράφησε στὴ Λέσχη τῶν Δελ-
φῶν ὁ Πολύγνωτος, δὴν κατέφυγε
στὴν ἐκρὴ αὐτῇ πόλιν, μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων προσώπων καὶ παραστάσεων, φαί-
νεται σὲ μιὰν ἄκρην κ' ὁ μάστιγος κ' ὁ
χαίρηντος 'Οκνος. 'Ο 'Οκνος ἔπλεκε
μιὰ ἀριμὰθα βοῦδρα, ἀφίροντας νὰ ξε-
φύγῃ πρὸς τὰ πίσω τὸ πλεγμένο μέ-
ρος. Μάταια προσπάθεια. Γιατὶ πίσω
τοῦ ἔστειλε ἕνα γαῖδαρος, ὁ ὁποῖος
τοῦτρωγε ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἔπλεκε...

Ἡ ἀλληγορικὴ αὕτη παράστασις τοῦ
μεγάλου Θαοῦ καλλιτέχνη τῆς ἀρ-
χαϊότητος, θὰ ταίριαζε μιὰ χαρά, θὰ
πῆγαινε βολεζώτατα καὶ στοὺς σημερι-
νοὺς λογίους, ἐκείνους ποὺ ἐννοοῦν, σά-
ναι καὶ καλά, νὰ μοντερνίσουν, χωρὶς
νὰ ἔχουν ἀνάλογη ἰδιουργησά, διά-
θεσι, ροπήν, δυνάμεις. Πάν ὅτι ἐρ-
γάζονται καὶ παράγουν οἱ νέοι αὐτοὶ
φιλολογικοὶ ἀστέρες, τοὺς τὸ τρῶει ἡ
λύπητα ὁ συμβολικὸς γαῖδαρος τοῦ 'Ο-
κνου. 'Ο μοντερνισμὸς. 'Υπάρχουν νέοι
λογυτέχναι ποὺ θὰ μωφοῦσαν νὰ δώ-
σουν ἀξιόλογα ἔργα, περὶ ἡ ἔμμετρα.
Δὲν τοὺς λείπει τὸ ταλέντο. Δὲν εἶνε
ξένοι πρὸς τὴν τέχνην, δὲν βοσκονται
ἐντὸς αὐτῆς. Καὶ ὅμως τὰ ἔργα τοὺς
ἐμφανίζονται κάθε τόσο ὀλίγον ἢ πολὺ
ἀποκορηάτικα. Προσπαθοῦν νὰ φανοῦν
μοντέρνοι, νὰ πετάξουν ψηλότερα ἀπ'
ὅτι ἐπιτρέπει ἡ δύναμις τῶν φτερῶν
τοὺς, ζαλίζονται, ἡλιγγιοῦν καὶ παθαί-
νουν δεινὰς κουντουβιές.

'Ο μοντερνισμὸς αὐτός, τὸ τρομερὸν
θηρίον τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ἔ-
χει γεννήσει ἕνα σωρὸ τέρατα: Τὴν
ἱστορίαν, τὴν ἐκζητήσιν, τὴν ἀσάφειαν,
ἀσυναρτησίαν, τὸν ἡξεισασθησιμόν, τὸν
φωδινγιδισμόν καὶ ὅλα τὰ εἰς αἰσῶν
σμεῖα καὶ τέρατα τῆς συγχρόνου λο-
γοτεχνίας.

Παράδειγμα τῶν ἀνωτέρω κακῶν,
συμφορῶν καὶ ὀλέθρων, τὸ τελευταῖον
βιβλίον τοῦ κ. Θ. Καστανάκη. Τὸ «Μα-
στίγιον κ' οἱ Πολυέλαιον», εἶνε μιὰ σει-
ρὰ διηγημάτων βαρέως νοσοῦντων ἐν
μιμήσεως, ἐκζητήσεως καὶ ἱστορίας. 'Ο
κ. Καστανάκης ἔξ —λένε— στὸ Πα-
ρίσι. Ζῇ μέσα στὴν καρδίαν τῆς ξένης
φιλολογίας. Τὴν καταβροχθίζει —ἀπερ-
θαμιάσιν— καὶ τὴν μμείται κακῶς—
ἀπερ μὴ θαυμάσιον.

Τὰ διηγήματά τοῦ σοῦ δίνουν τὴν
ἐντύπωσιν πὺς ἐγράφτηκαν ἐν ἡλίγῳ.
Χερσὶ τε ποσὶ. 'Αρχίζουν καὶ τελειώ-
νουν λίαν ἀπορόπως. Ἡ γλῶσσα τοῦ
καὶ τὸ ὅρος τοῦ εἶνε ἀφηνιασμένα. Ἡ
παρομοιώσεις τοῦ καὶ ἡ εἰκόνες τοῦ—
εἰνυχῶς ὄχι ὅλες— τραβηγμένες ἀπὸ
τὰ μαλλιά, ἐν συγχύσει φρενῶν ἐπιπνευ-
σμένες καὶ διατυπωμένες. Οἱ ἥρωες
τῶν διηγημάτων καὶ ἰδιαίτερος τοῦ

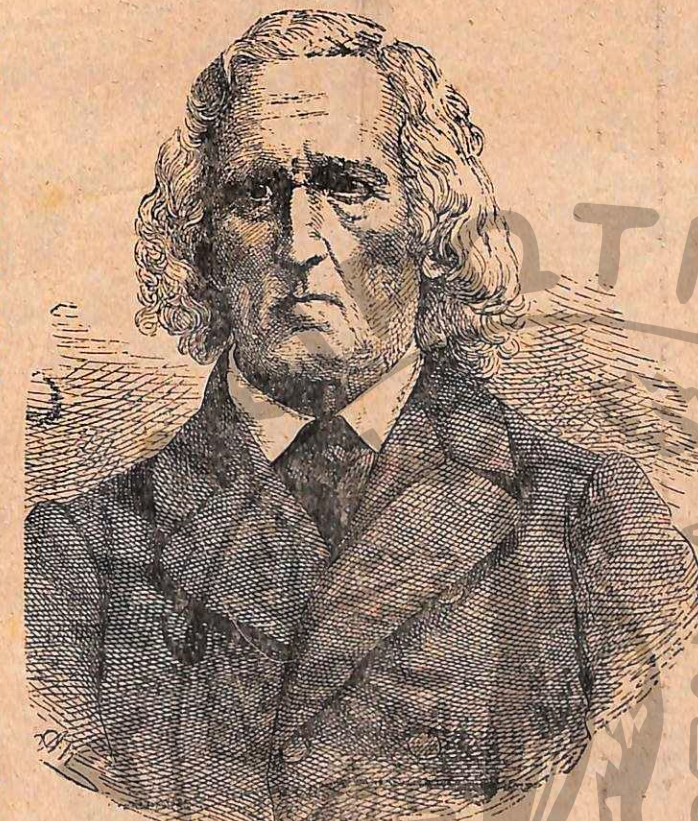
καὶ παραδίνει τὴν ἀμαρτωλὴν νερά τῆς
στού σακῆτι τὸ γινὸς τῆς. Σπνάνει μέσα
τῆς τὸ φίλτρο καὶ καρῖος ὁ ἐγώσιος,
ὁ τόσο τρυφερός γιὰ τὸ παιδί τῆς καὶ
τόσο σκληρός γιὰ τοὺς ἄλλους, τῆς μά-
γας. Αὐτὴ ἡ ψυχολογικὴ θέσις τοῦ διη-
γήματος, εἶνε πολὺ-πολὺ φρενιτικὴ. Δὲν
στέκει. Εἶνε ἕνα ψυχολογικὸν στήριγμα
ἐντελὸς σαθρό. 'Αλλὰ μήπως καὶ στὸ
δεύτερον διήγημα δὲν εἶνε ἐντελὸς ἡ

στον νεοεμφανιζόμενον βιβλίον. Θὰ
μποροῦσαμε πολλὰ ἀκόμη νὰ ποῖμε,
πολλὰ νὰ υποδείξουμε καὶ νὰ κρίνουμε,
ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ βιβλίον τοῦ κ. Θ.
Καστανάκη. Καὶ γιὰ τὸν ἥρωά του
τὴν ψυχικὴ σύστασι καὶ γιὰ τῆς νοο-
τροπίας τοὺς τὴν παραδοξότητα καὶ
γιὰ τὴν λογοτεχνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν
διηγημάτων τοῦ καὶ γιὰ τοὺς ἥρωας τοῦ
τῆς σκόπμιες ἀσυναρτησίες καὶ προχει-
ρότητες καὶ τῆς γλώσσας τὸ ἀκαλαί-
σθητο ἀνακάτωμα. Εἶνε ὅλα σκόττωμα
θὰ μᾶς πῆρε. Εἶνε κ' αὐτὰ μιὰ ἀρχι-
τεκτονικὴ, ἕνα στίλ, μιὰ γλῶσσα. Εἶνε
ὁ μοντερνισμὸς. Λαμπρά! Εἶνε καὶ πα-
ραεῖνε τὸ δεχόμεστε. 'Αλλὰ μοντερνι-
σμός κακῶς ἐκληφθεὶς, μολὶς ἐκνή-
σας, κακῶς χωνευθεὶς, κακῶς ἀποδιδό-
μενος. 'Ο διηγηματογράφος ὑπὸ μᾶ-
σαν. Καὶ φανταζόμεστε ὅτι ὁ ἴδιος,
γνήσιος κ' ἀπαράλλατος, ὅπως τὸν
ἔκανε ἡ μάνα τοῦ, θάκανε πῶ ἀξανά-
γνωστος, διηγοῦνται ἐλαττωματικῶς,
μακρὰν πάσης ἐκτρομακτικότητος.

Γιατὶ ὁ κ. Θ. Καστανάκης δὲν εἶνε,
ἀναμφιβόλως, ἀπὸ τοὺς γραφόντας γιὰ
νὰ γράφουν, ἀπὸ ματαιοδοξίαν ἢ κο-
σμοποιῶς λόγους καὶ ἀφορμῆς. ἔχει τα-
λέντο. Αὐτὸ φαίνεται στὸ τελευταῖον τοῦ
βιβλίου. Μέσα ἀπὸ τὴν φευγιαν αὐ-
τὴν, ξεχίνεται γιὰ τὸ ἀσκημένο αὐτὸ ἡ
μελωδία τῆς τέχνης. Ξεχίνεται κάποιον
θέλητρο, κάτι ποὺ γοητεύει. Πλάνθον
καὶ κέρατοι ἀτάκτως ἐσορμημένοι, ναι.
'Αλλὰ καὶ ζωηρὴ καὶ χτυπητὴ καὶ βορ-
ράτη ἀνθρῶς μεταξὺ αὐτῶν. Κάτω ἀπὸ
τὴν κακῶς ἐφαρμοσμένην μασηκράταν
τοῦ μοντερνισμοῦ, μαντεύεται ὁ λογο-
τέχνης.

Μ' ὅλα τὰ παραπάνω δὲν διδάσκου-
με —Θεὸς φιλέει— τὴν προσκόλλησιν
στὰ παλαιὰ λογοτεχνικὰ εἶδη τοῦ περὶ
ἡ τοῦ ἐμμέτρου λόγου. Δὲν εἵμαστε
ἀπὸ κείνους ποὺ θέλουν τὴν τέχνην ἀνε-
πλήτως δοθόρξην. 'Όχι. Κάτω ἡ 'Α-
καδημία!... Πανθεϊσμός! 'Υστερον-
τερνισμός. 'Ακρότητες. Ἐπανάστασις.
'Αλλὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ λίγο κ' ἡ ἰδιο-
συγκρασία μας, νάχουμε φτάσει, νὰ
μὴν πηδάμε. Γιὰ νὰ μὴν τσαζόμε-
στε...

ΣΗΜ-ΧΑΜ ΚΑΙ ΙΑΦΕΘ

'Ο γνωστός Γερμανὸς συγγραφεὺς 'Ιακώβος Γκρίμ, ὁ ὁποῖος
ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὸν ἀδελφόν του, ἔγραψε τὰ περίφημα
Παράμυθια.

«Μιὰ Μάνα Πέρασε», τοῦ 'Ετοι Κα-
νεὶς ὅταν Γεράσει» καὶ τοῦ 'Φίνος 'Αν-
θροπος», ἐντελὸς ἀνιχνολόγηται, ἐντε-
λὸς μετρίκοι, φτιαστού, δυσκολοἀπαιτη-
τοι στὴ ζωή, σπάνιοι καὶ ὡς ἐξαιρέσεις
ἀκόμα.

Στὸ πρῶτον διήγημα, μιὰ ὑπηρεσία
—χρόνια σκλάβια, δοῦλα ὡς τὸ κόκα-
λο— ἐπαναστατεῖ, ἐξεγείρεται ἄσπαινα

ψυχολόγητος καὶ ἀνεξήγητος καὶ ἀσυ-
νεπὴς ἀκόμη ὁ ἥρωας; Καὶ μήπως τὸ
τελευταῖον διήγημα, «Φίνος 'Ανθρο-
πος», δὲν εἶνε τὰ πάντα ἔξω φρενῶν
καὶ λογικῆς;

Λυστυχῶς ὁ κόσμος τῆς μετέπειτα αὐ-
τῆς εἶνε πολὺ περιορισμένος, ὥστε νὰ
μὴν μπορῇ κανεὶς παρὰ ἐν ἑσῷ συντο-
μία νὰ κρίνῃ καὶ νὰ συζητῇ ἐπὶ ἐκά-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Μερικά χρόνια πρό του Ευρωπαϊκού Πολέμου, ο Κάιζερ ηγαίνει Ινκόνιτο στο Παρίσι και εγκαθίσταται στο Ξενοδοχείο της Βάδης. Θέλοντας δὲ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν διαμονήν του στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα, φέρει μὴ μὲρς ἀπὸ τὸ ξενοδοχείον του καὶ πάει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ὑπόγειον κέντρο κατασκοπῶν τοῦ στο Μπουζενβάλ. Ἐκεῖ ὁμῶς βρίσκεται ἑξάνα ἀντιμέτωποι μετὰ τὸν Γάλλο ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴ Τόνου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει πείσει στὴ διάθεσιν τοῦ καὶ τοῦ παρουσιάζει ἑξάνα μὴ γνωστὴν τοῦ κορίτσι...

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΔΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ!

Μία παλιά γνωριμία. Λένα, ἡ εὐνοούμενη τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Τόνου. Ἡ ἀγωνία τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Παρισίων. Στὸ «Ξενοδοχείο τῆς Βάδης». Ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς Χ... ἐν ἀπογνώσει... Στιγμὲς ἀναμονῆς καὶ τρόμου. Ὁ χρεοσταλμένος τοῦ Τόνου. Τὸ ἀποκαλυπτικὸ γράμμα. Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς συνέρχεται, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Κάιζερ εἶχε ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας αὐτῆς μὴ παλαιὰ εὐνοούμενην του, τὴν Λένα, τὴν ὁποία, ἀφοῦ ἔβρισκε τὸ πάθος τοῦ ποιοῦ αὐτῆς, τὴν εἶχε ἐξορίσει ἀπὸ τὴν Γερμανία, ἐνοχοποιώντας συγχρόνως τὸ σύζυγόν της ὡς κατὰσκοπο τῆς Γαλλίας καὶ τὸν εἶχε ρίξει στὴ φυλακίαν.

Ἡ Λένα κῦτταζε περιφρονητικὰ τὸν Γερμανὸν αὐτοκράτορα καὶ ἔπειτα μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε εἶπε:

— Σκηνοθετήσατε ἐναντίον τοῦ συζύγου μου μὴ ἀπίστη μηχανορραφία. Τὰ ὄργανά σας τοποθετήσαν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ψεύτικου ἐπιστολῆς, διὰ τῶν ὁποίων θελήσατε νὰ τὸν ἐνοχοποιήσετε ὡς κατὰσκοπο τῆς Γαλλίας. Τώρα τὸν ἔχετε φυλακισμένον γι' αὐτὸ καὶ, σὲ λίγον καιρὸ, πρόκειται νὰ περάσῃ ἀπὸ δίκην... Ὁ μὲν γράφετε λοιπὸν ἀμέσως μὴ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία νὰ τὸν σώζῃ.

— Ποιῖ! φώναξε ὁ Κάιζερ. Ὁ Τόνου θεώρησε φρόνιμον νὰ ἐπέμειν καὶ εἶπε:

— Ἡ Ὑπερέα Μεγαλειότης ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς παρατηρήσω ὅτι πρόκειται περὶ πράξεως δικαιοσύνης.

— Αὐτὸ ποὺ ζητᾷ ἡ γυναῖκα αὐτή, εἶπε τότε μὲ σταθερότητα ὁ Κάιζερ, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν παρουσίαν μου ἐδῶ. Καταπλήθονται μάλιστα γιὰ τὴν θέσιν νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴ δύσκολήν θέσιν μου... Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ν' ἀπομακρύνετε ἀμέσως αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἀπὸ δῶ... Ὅσο λεπτὴ καὶ ἂν εἴη ἡ θέσιν μου, εἰμὶ βέβαιος ὅτι οἱ ποιοῦνταί μου σὰς τιμωρήσονται, ἂν δὲν σπεύσετε νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἐπιθυμίαν μου αὐτῇ.

— Ἐγὼ δὲν δέχομαι, Μεγαλειότης, εἶπε ἄπλῃ ὁ Τόνου.

Συγχρόνως ὁ Γάλλος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς εἶδε τὸ πρόσωπον τῆς Λένας νὰ παίρνῃ μὴ ἀλλόκοτὴν ἔκφρασιν. Μὴ ἀστραπὴ μίσους φλόγιζε τὰ μάτια της.

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ φοβηθῇ καμμίαν ἐπιθετικὴν ἐκδήλωσιν ἐκ μέρους τῆς κατὰ τοῦ Κάιζερ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν προλάβῃ.

Γι' αὐτὸ, πήγε καὶ στάθηκε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς Λένας.

Μὰ ἡ τελευταία, ἀνίκητη περὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν της, ἔκανε μὴ ἀπειλητικὴν χειρονομία καὶ πρόφερε μερικὰ ὕβριστικὰ λόγια κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας.

Ἀμέσως ὁ Τόνου τὴν κῦτταζε μὲ ἀστυρότητα. Ἦταν τόσο ἐπιθλητικὸ τὸ βλέμμα του, ὥστε ἡ ὥραία Οὐγγαρέζα γλῶσσισσε, πρόφερε μερικὰς ὑπερβασμένας λέξεις καὶ στὸ τέλος σιωπᾷ...

Ὅσο παραμένει καὶ ἂν φαίνεται...

Ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτορ, ἀντελήφθη τὴν ἐπιβολὴν ποὺ ἐξασκοῦσε ὁ Τόνου στὴ Λένα καὶ αὐτὸ τοῦ ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωσιν.

Ἐπειτα ὁ Τόνου διέταξε τὴν Λένα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ὑπόγειον καὶ ἐκείνη, χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, συμμορφώθηκε μὲ τὴν διαταγὴν του.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, προμερὴ ἀνησυχία ἐπικρατοῦσε στὸ Ξενοδοχείο τῆς Βάδης. Ὁ Κάιζερ ἔλειπε ὥρες τώρα καὶ δὲν φαινόταν πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Παρισίου, ὁ ὁποῖος εἶχε εἰδοποιηθεὶ σχετικῶς, εἶχε ἀρχίσει δραστηριότητες ἀναζητήσεως.

Μὰ τίποτε... Κανένα ἀπὸ τὰ ὄ-

γανά του δὲν τοῦ ἔφερε καμμίαν πληροφορίαν...

Ἡ κατάσταση ἦταν δυσάρεστη καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας ἐτοιμαζόταν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος. Ἐβίταζε ὁμῶς νὰ κινήσῃ αὐτὸ, γιὰτὶ ἤξερε πὺς ὅλη ἡ εὐθύνη θὰ ἐβάρυνε αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Πρὸ παραμένοντος ἀκόμα ἀπὸ τὸ Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας ἦσαν ὁ ὑπασιπότης τοῦ Κάιζερ, Πρώσσο, στρατηγὸς Χ...

— Περιμένετε λίγο ἀκόμα, τὸν ἰκέτευε. Ἄν συνῆθῃ κανένα δυστύχημα στὸν κύριόν μου, τί θὰ γίνῃ; Ἄς περιμένουμε ἀκόμα λίγο, κύριε διευθυντά... Ἄν εἰδοποιήσετε σεις τὴν

Κυβέρνησιν σας, εἴμαι καὶ ἐγὼ υποχρεωμένος νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὴν γερμανικὴν πρεσβεΐαν... Τρέμω μὲ τὴν ἰδέαν αὐτῇ...

— Ὡς περιμένω δέκα λεπτά ἀπὸ τὸ ἀπάντησιν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς. Ἄν στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν μᾶθω με τίποτε, θὰ βρεθῶ στὴ Γενική ὑποχρέωσιν νὰ εἰδοποιήσω τὴν Κυβέρνησιν μου...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Παρισίων καὶ τοῦ Πρώσου στρατηγικοῦ γίνετο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σάλωνα τῶν διαμερισμάτων τοῦ Κάιζερ, στὸ Ξενοδοχείο τῆς Βάδης.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας ἔκοβε βόλτες, νευροβόλτες ὁλοένα πρὸς τὸν ὅρον ὅπου ἡ ὥρα περνοῦσε.

Ὁ Πρώσσο στρατηγὸς πάλι εἶχε σωριαστῇ σὲ μὴ πολυθρόνα κατεχόμενος ἀπὸ ἕναν ἀπερίγραπτον τῶμον.

Ἐξάφην ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας ἐβόλετο τὸ ρολοὶ τοῦ καὶ τὸ κῦτταζε.

— Πέρασαν τὰ δέκα λεπτά! εἶπε. Ὁ στρατηγὸς Χ... πετάχτηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἔβγαλε πελιδνός.

Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἕνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἕνας νέος, ποὺ φοροῦσε στυλὶ ὁλλανδέζου μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος μπήκε μέσα.

Κύριε διευθυντά, εἶπε προχωρώντας πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν διευθυντὴν, ἰδοὺ ἕνα γράμμα, γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχω ἐντολὴ νὰ τὸ παραδώσω στὰ χεῖρά σας, μὰ, ἐπειδὴ δὲν σὰς βρῇ καὶ ἐκεῖ, ἔρθε ἐδῶ.

Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ σιγανὴ φωνή, ἐνῶ ὁ διευθυντὴς ἄνοιγε τὸ γράμμα: — Μοῦ τὸ ἔδωκε ὁ κ. Τόνου!

Αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθὼς προσέβηκε σὲ μὴ τέτοια στιγμή, ἐξέσκησε μὴ μακρικὴ ἐπίδρασιν στὸν διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας. Συγκρατήθηκε ὅσο μπόρουσε γιὰ νὰ μὴ δείξῃ τὴ συγκίνησιν του. Μὰ τὰ χεῖρά του ἔτρεμαν καὶ φλόγισσε σχεδὸν τραυλίζοντας:

— Ἀπὸ τὸν κ. Τόνου, εἶπε; Καὶ ποῦ βρέθηκε;

— Κοντὰ στὸ Παρίσι, κύριε διευθυντά... Μὰ διαβάστε γρήγορα... Εἶναι ἐπείγον...

Τέλος, ὁ διευθυντὴς κατώρθωσε νὰ θνήκτῃ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ φακέλλο του καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Διευθυντά, Σὰς παρακαλῶ νὰ σπεύσετε νὰ με συναντήσετε ἀμέσως, μολὶς λάβετε τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν.

Βρίσκομαι στὸ Μπουζενβάλ μαζὺ μὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον, χωρὶς ἄλλο, ψάχνετε νὰ βεγθεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ τοῦ ὁποῖον ἡ ἐξαφάνισιν θὰ σὰς φαίνεται ἀνεξήγητη.

Εἶναι σῶος καὶ ὀνής, μὰ τὸν βοήκα ὑπὸ τέτοιες συνθήκες, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ λάβω καμμίαν ἀπόφασιν, χωρὶς τὴν ἔγκρισιν σας.

Δὲν ἔχω ἂν γνωρίζετε προσωπικῶς τὸν κομιστὴ τῆς παρουσίας, ἂν καὶ ἀνήκει στὴν διαίτησιν σας. Εἶναι ὁ διαπαιδαγωγὸς Ζολιέ.

Θὰ σὰς οδηγήσῃ κοντὰ μου ἀπὸ τὸν πρὸ σὺντομον δρόμον, μὰ σὰς παρακα-

λῶ νὰ μὴ τὸν ρωτήσετε γιὰ τίποτε. Δὲν ξέρετε καλὰ τὰ γεγονότα. Ὁ ὑποφαινόμενος δὲ σὰς τὰ διηγήσῃ ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ.

Μὲ σεβασμὸ
Τόνου.

— Ὑπάρχει κανένα νέο;... Βρήθη;... ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ στρατηγὸς Χ...

Μολοντὶ ἡ συγκίνησις τὴν ὁποία προκαλοῦσε στὸν ἀστυνομικὸν διευθυντὴν ἡ ἀναγγελία τοῦ Τόνου ἦταν μεγάλη καὶ ἀπροσδόκητη, ὥστόσο εἶχε τὴν ἐτοιμότητά νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν στὸ στρατηγὸ Χ...

— Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς πράκτοράς μου ἀνακάλυψε κάποιον ἴχνος τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἀπάντησε, προσπαθώντας νὰ φανῇ σκεπτικὸς. Μὰ δὲν εἶμαι ἀκόμα βέβαιος γιὰ τίποτε... Ὡς πᾶν νὰ ἰδῶ μόνος μου...

— Σὰς συνοδεύω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πρώσσο στρατηγὸς, ἀναπηδώντας μὲ μῆλιν ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μείνετε ἐδῶ, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἐν πρώτοις τὸ ἔργο εἶναι πολὺ ὀνόμιον καὶ ἔπειτα—ποῦς ξέρει;—μπορεῖ ἡ Α. Μεγαλειότης νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρόοπτον...

— Μὰ... ἔκανε νὰ πῇ ὁ Πρώσσο: στρατηγός.

— Δὲν βλέπω, τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς, γιὰ ποῖο λόγο θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε...

— Μὰ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μπορεῖ νὰ μὲ ἐπιπληρώσῃ πού εἰμαι ἐδῶ, στὴν στιγμὴν ποὺ οἱ ἄλλοι ψάχνουν νὰ τὸν βροῦν.

— Πάνην, στρατηγέ μου. Πιστέψατε στὴν ἐπαγγελματικὴν μου πεῖραν... Χάριστε.

Καί, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς βνήκε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ζολιέ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

ΣΤΙΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Οἱ ἰθαγενεῖς ἱγχορὸν τῶν Φιλιππίνων νήσων ἔχουν πολὺ περίεργα ἔθιμα σχετικὰ μὲ τὸ γάμον. Ἐκεῖ, ἡ πρόσταξις τοῦ γάμου γίνεται ἀπὸ τὴν κοπέλλα, ἡ ὁποία, ὅταν ἕνας νέος τῆς ἀρεσεί γιὰ σῶζυγος, τοῦ... κλέβει τὴν πίπα!

Ἄν ὁ νέος προσποιηθῇ ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν κλοπὴν, αὐτὸ εἶναι σημεῖον ὅτι συγκρατήσεται στὴν ἐνωσί τους, ὅποτε συμφωνοῦν νὰ ζήσουν ἕνα χρόνον μαζὺ... δοκιμαστικῶς!

Ἄν στὸ μεταξύ δὲν γεννηθῇ παιδί, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀφῇσῃ τὴν ἐξοχὴν τοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ ἄλλη γυναῖκα πρὸς τὸν αὐτὸν αἰετίζῃ περισσότερον.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος γεννηθῇ ἀπὸ τὴν συμβίωσιν, τότε οἱ δύο σύζυγοι τελοῦν ὁριστικὰ τοὺς γάμους των, οἱ ὁποῖοι γινονται ἀπὸ τότε συνεχεῖς καὶ φίλους των ἐπὶ τέσσαρες ἡμέρας.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὸ δηλητήριον χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὸ δηλητήριον χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὸ δηλητήριον χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὸ δηλητήριον χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝ

Ἡ πατρίδα τους. Πῶς ξεπερῶσε ἡ Παρυσάτις τὴν νύφην της. Βασιλισσὲς δηλητηριάστρες. Τὰ δηλητήρια στὴ Ρώμην. Ἡ δηλητηρίασις τῶν ἐννέα Καρδινάλιων. Ὁ φόβος τοῦ Ἐρρίκου Δ'. Τὰ δηλητήρια τῆς Μπρενδελιέ.

Ἡ πραγματικὴ πατρίδα τῶν δηλητηρίων εἶναι ἡ Ἀνατολή. Ἐκεῖ τὰ δηλητήρια ἔπαιζαν πάντοτε μεγάλο ρόλον. Οἱ ἄρχοντες τῆς Ἀσίας, ὅταν ἤθελαν ν' ἀπῆλλαγον ἀπὸ κανέναν ἐχθρὸν τους, χρησιμοποιοῦσαν ὡς ποιοῦντα μὲσον τὸ δηλητήριον.

Ἡ Παρυσάτις π. γ. ἡ ἑλὲντὴ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Ξέρξου, ἡ ὁποία βρισκόταν σὲ διάστασιν μὲ τὴν νύφην τῆς Στάτειρας, τὴν προκάλεσε κάποτε σὲ γάμον, στὸ ὁποῖο τῆς παρῆθε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἕνα κομμάτι ψιμένον πούλιον. Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶχε κόψῃ μὲ μαχαίρην δηλητηριασμένην, καὶ ἔτσι ὅταν τὸ ἔφαγε ἡ νύφη της, φάρμακωθηκε καὶ πέθανε.

Ἐπίσης, ἡ βασιλισσὴ τῆς Συρίας Κλεοπάτρα, ὅταν ἠθέλησε νὰ ἐκκινή τὸν γυνὸν της, Ἀντίοχον, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνεδάσει ἡ ἴδια στὸ θρόνον, τοῦ ἔδωσε νὰ πῇ φάρμακωμένον κρασί. Ἐκεῖνος ὁμῶς ἀντελήφθη τὸ σκοπὸν τῆς καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ πῇ ἡ ἴδια τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου.

Ὁ Ἀργέλαος, ὁ βασιλεὺς τοῦ Πόντου, ὅταν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ, ἔδινε δηλητήριον στοὺς δούλους του καὶ ἔτσι ἐξακαθίζετο σὰ γέλια βλέποντας τὰ δυστυχισμένα θύματα του ποὺ σπασταροῦσαν ἀπὸ τοὺς πόνους, ὡς ὅταν νὰ ἐξασκήσων.

Οἱ Ρωμαῖοι στὴν ἀρχὴ δὲν ἐχρησιμοποιοῦσαν καθόλου δηλητήρια. Ὁ Πάπας ὁμῶς ἀργότερα μὲ τὸ ἄπλομα τοῦ κράτους τους, ἦσαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς κοντὰ τοῦ μὴ παρὶς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας, ἡ χρησιμὴ τῶν δηλητηρίων εἶναι γνωστὴ καὶ σ' αὐτοῦ.

Τὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται τεραστίως στὴν Ρωμὴ κατὰ τὴν περὶ τῆς αὐτοκαταπορίας τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

ΚΕΙΝΗ τή βραδυά, ή κυρία ντε Φουφφρέδ παρέθετα δείπνο, στο οποίο είχε προσκαλέσει αρκετά μέλη της ανωτάτης παρισινής άριστοκρατίας. Μεταξύ των άλλων ήταν προσκαλεσμένοι και ο Ναπολέων, Πρώτος "Υπατος τότε, και ή "Ιωσηφίνα, οι οποίοι μόλις πριν από λίγους μήνες είχαν κάνει το γάμο τους.

Στο τέλος του φαγητού σηκώθηκαν όλοι από το τραπέζι και πέρασαν στο σαλόνι. Εκεί όμως, μέσα στη μυρουδιά των αβάνων λουλουδιών, ή κυρία Βοναπάρτου έπαθε έξαφνα μία μικρή λιποθυμία.

— Δέν είναι τίποτε, είπε ή κυρία Ταλλιέν, τονίζοντας τις λέξεις της. "Η "Ιωσηφίνα Βοναπάρτου έχει συβαρωτάτους λόγους για να λιποθυμή αυτή την εποχή.

Ο Βοναπάρτης είχε ακολουθήσει κι αυτός τους άλλους στο σαλόνι. Μόλις δέ ή κυρία Ταλλιέν έπρόφερε αυτά τα λόγια, ή φουσιγγωμιά του έλαμψε όλόκληρη από χαρά.

Η έλπίδα ότι σε λίγο θα γινόταν πατέρας, τον έγείριζε ευτυχία και τον έκανε να καρφώσει το βλέμμα του με βαθύτατη στοργή πάνω στην "Ιωσηφίνα, ή οποία εκείνη τη στιγμή συνεισέφερε από τη λιποθυμία της.

Η πρώτη κίνησις της νεαρής γυναικός, μόλις άνοιξε τα μάτια της, ήταν ν' αναζητήσει στο λαϊκό της μετρεμένο χέρι το περιδέραιό της, που, κατά τη διάρκεια της λιποθυμίας της το είχαν βγάλει και της το είχαν ρίξει άπάνω σ' ένα τραπεζί.

— Αυτό είναι το γαμήλιο δώρο του ήρωος; είπε τότε σιγανόφωνα ή κ. Χαμολέν, παίρνοντας με περιφρονητικό ύφος το κόσμημα. Είναι βέβαιον πως δέν έδωσε όλόκληρη περιουσία για να το αγοράσει...

Το περιδέραιο της κυρίας Βοναπάρτου αποτελείτο από μία λεπτή αλυσίδα με μία χρυσή πλάκα, άπάνω στην οποία ήταν γραμμένη ή φράσις: "Στην Είμαρμένη".

Ο Βοναπάρτης έ'χε πλησιάσει κι αυτός στο μεσαίο τή σύζυγό του. Της είπε με χαμηλή φωνή μερικά λόγια και την έφίλησε στο μέτωπο.

— Επειτα, χωρίς να προσέξει την ύπνικισι της κυρίας Ταλλιέν, χωρίς να χειριστή τις ύπνιουσες κυρίες, βγήκε γρήγορα από το σαλόνι για να πάει στα άνακτορα του Λουξεμβούργου.

— Η άλληθνα είναι, είπε τότε ή ώραία κυρία Σατώ-Ρεάν στον κόμη τα ντε Τυλλό, πως αυτός ο Βοναπάρτης σας είναι λυγρή άρριάνθρωπος. Είναι βέβαιον πως δέν έβρει ούτε να χορεύει... Φαντάζομαι πως άγριος θα ναι στη γυναίκα του, όταν θέλει να κάνει κανένα λόσο.

Και όμως, ο Ναπολέων, ο οποίος πραγματικώς δέν έγνώριζε ούτε να χορεύει, ούτε να υποκλίνεται, στο ζήτημα των έξόδων της γυναίκας του δέν δειχνόταν καθόλου τσιγγουνής.

Η "Ιωσηφίνα αγαπούσε πολύ τα

κοσμήματα και, μέσα στις κοσμηματοθήκες της, μάχισε διαρκώς διαδήματα, ζώνες, δαχτυλίδια και βραχιόλια.

Ο λογαριασμός της στον περιφημο κοσμηματοπώλη Νιτώ είχε άναδει, αυτή την εποχή, σε σημαντικώτατο ποσό.

Ο Νιτώ, αφού περίμενε αρκετά την έξοφλση, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, αποφάσισε επί τελους να ζητήσει άκρόασι από την κυρία Βοναπάρτου.

Εκείνη τον έδέχτηκε ένα πρωί σε μία μικρή γαλαζοβαμμένη αίθουσα, δίπλα στον κοιτώνα της, γυμναστώντας θαλακτικώτατα.

— Άν ήρθατε, κύριε Νιτώ, του είπε, για να μου ζητήσετε χρώματα, άσχημη ώρα διαλέξατε. Είναι παραπολύ στενοχωρημένη οί κονομικώς και πρέπει να κάνετε υπομονή λίγους μήνες ακόμα.

Μείνετε ήσυχοι όμως... Θα πληρωθώ μετρητά μέχρι το τέλος του χρόνου...

— Δέν έχω καμιά άμφιβολία γι' αυτό και δέν έπιθυμώ να άναγκάσω την κυρία Βοναπάρτου. Άς ευαρεστηθώ όμως να θυμώ ην αυτόν και δώσω πολλά κοσμήματα επι πιστώσει.

Η είσοράξεις μου γίνονται με πολλή δυσκολία και μεθαύριο λήγει ένα συνάλλαγμα μου...

— Σας εύχαριστώ για την προσίτησι που μου δείχνετε. Η εξαδέλφη μου όμως ή Παυλίνα σας χρωστάει πάνω-κάτω όσα κι' εγώ. Γιατί δέν άπευθύνεσθε σ' αυτή;

— Η κυρία Βοναπάρτου γνωρίζει ότι αυτό μου είναι δύσκολο, έφσον ή προσφιλης συγγενής της κατοικεί στο Κάπ, σε άπόστασι δηλαδή δυο χιλιάδων λευγών από δω.

— Πολύ καλά, είπε ή "Ιωσηφίνα. Πρέπει λοιπόν να πληρώσω εγώ τις άμμορίες των άλλων; Άς ίδουμε, τέλος πάντων, σε τί ποσό άναγγίζονται τα προεργά αυτά χρέη μου;

— Είναι περίπου σαράντα χιλιάδες λίβρες, κυρία. Άν θα μπορούσατε να μου δώσετε τα μισά...

— Καλέ τί λίτε! Και πού να τις δω είκοσι χιλιάδες λίβρες; — Δέν είναι σε θέσι ο Ά "Υπατος. — Ο άντρας μου; Άδύνατον!

Χθές άκριβώς είχαμε ένα γερό κανυγά για το ίδιο ζήτημα... Κατόπιν αυτού, το ύποσχεθήκα να διορθωθώ και να μην κάνω πια χρέη...

Τή στιγμή εκείνη άκούστηκε μέσα από το άνοιχτό παράθυρο ήχος σαλπγγων και τυμπάνων.

Η "Ιωσηφίνα άναπήδησε. — Τί έκπληξή! είπε. Είναι ο Πρώτος "Υπατος! Δέν τον έπεριμένα.

Ο Νιτώ είχε άρκετή αντίληψη, ό-στε να ένοησε ότι ή άκρόασι έληξε.

Υποκλήθηκε λοιπόν βαθύτατα και προχώρησε ως την πόρτα, όταν ή κυρία Βοναπάρτου του φώναζε να στα-θώ...

— Κύριε Νιτώ, του είπε, ή θέσι σας με συγκινεί άληθινά. Είναι εν μέρει εγώ εν μέρει η έλπίδα των οικονομικών δυσχερειών σας, το άναγνωρίζω. Γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας άνακουφίσω. Γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας άνακουφίσω. Γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας άνακουφίσω.

Και μόλις είπα αυτά τα λόγια, έσπρωξε τον κοσμηματοπώλη στην πόρτα.

Κατόπιν άνοιξε ή πόρτα και μπήκε χαρούμενος ο Πρώτος "Υπατος. — Σηκώθηκες κιόλας, γυναικούλα μου; έπε στην "Ιωσηφίνα, ενώ της έδινε ένα παρατεταμένο φιλή που άρχισε από το μέτωπο κι' έφτασε ως τα χείλη.

— Μάντεψα πως θα γρόσουν σήμερα νορίς, Ναπολέων, φθέρισε ή ώραία κρεολή γέροντας το κεφάλι άπάνω στον ώμο του συζύγου της.

Η έλπίδα και το θάρρος έαναγύριζαν πια στην καρδιά της "Ιωσηφίνας. Τα χείλη του Πρώτου "Υπάτου ήταν καλό σημάδι...

Μέσα σε όλον το χρόνο ύπηρεζαν μερικές βδομάδες—όταν λουλούδιζαν τα κλαδιά και τα πουλιά έζυγαν τις φωνές των—κατά τις οποίες ο χαλδώνος αυτός άντρας καταλαμδωνόταν από μία άδυναμία για τη γυναίκα.

— Καλά κάνεις και σηκώνεσαι; πω, εξακολούθησε ο Ναπολέων. Σήμερα είσαι ώμορφη σαν την Αύγη! Τί ώραία που πάει το τριανταφυλλί φόρεμα άπάνω στο άσπρο δέρμα σου!

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, περιέβαλε την "Ιωσηφίνα μ' ένα έρωτικότατο βλέμμα, ενώ προσπαθούσε να της άνοίξη το ντεκολτέ για να τη φιλήσει στο στήθος.

Την κίνησι αυτή την έκανε πάλι κατακτητής, συνθησμενός να μην υποχωρή σε τίποτε...

Καθώς όμως το τράβηξε κάπως άπότομα, το λεπτό φόρεμα ξεσχίστηκε. Η "Ιωσηφίνα, μη μπορώντας να κάμει τίποτε άλλο, έγόρφασε.

— Τί έκαμες! του φώναζε. Μου κατέστρεψες το ώραίο μου δολαινοεργό φόρεμα, το καλλιτέχημα της κυρίας Γκερμόν.

— Τί λές εκεί! Σπουδαία ζημία! Τί να της κάνω, που θάχρη την τύχη να σου φτιάξει και δεύτερο, ή κλέφρα!

Και ο Πρώτος "Υπατος φίλησε την "Ιωσηφίνα, στο άνοιγμα που είχε άφήσει το σχίσμα του φορέματος.

Ο Νιτώ, κρυμένος μέσα στο κατάρυγί του, δέν έχανε ούτε λέξη από τη συνομιλία, ενώ συγχρόνως έτρεμε όλόκληρος.

Ο τρόμος του όμως έδικαιολογείτο, γιατί κανένας άλλος δέν είχε περυσθεί ποτέ στις συζυγικές τρυφερότητες του φοβερού εκείνου ήρωος, ο οποίος θ' άπλωνε άργότερα τα φτερά του άπάνω σ' όλη την Ερώπη.

Επειτα έπακολούθησε σιγή μέσα στην κάμαρα.

Πέρασαν μερικά λεπτά κι' έπειτα άκούστηκε ή φωνή του Βοναπάρτου. ή οποία χτύπησε μεταλλική στ' αυτά του άτυχερού κοσμηματοπώλη.

— Άντι, σ' άφινω... Πάω να έργαστώ ως το μεσημέρι.

— Υπόγραφέ μου προηγήτερα μία έπιταγή από είκοσι χιλιάδες λίβρες που μου ύποσχεθήκατε...

— Πώς! Εγώ σ' ύποσχεθήκα είκοσι χιλιάδες λίβρες; Όνειρεύεσαι, χρυσό μου!

— Όχι, Ναπολέων. Σου το ζήτησα από λίγους σιγά και σ' μου άπο-

— Καλέ τί λίτε! Και πού να τις δω είκοσι χιλιάδες λίβρες; — Δέν είναι σε θέσι ο Ά "Υπατος. — Ο άντρας μου; Άδύνατον!

Χθές άκριβώς είχαμε ένα γερό κανυγά για το ίδιο ζήτημα... Κατόπιν αυτού, το ύποσχεθήκα να διορθωθώ και να μην κάνω πια χρέη...

Τή στιγμή εκείνη άκούστηκε μέσα από το άνοιχτό παράθυρο ήχος σαλπγγων και τυμπάνων.

Η "Ιωσηφίνα άναπήδησε. — Τί έκπληξή! είπε. Είναι ο Πρώτος "Υπατος! Δέν τον έπεριμένα.

Ο Νιτώ είχε άρκετή αντίληψη, ό-στε να ένοησε ότι ή άκρόασι έληξε.

Υποκλήθηκε λοιπόν βαθύτατα και προχώρησε ως την πόρτα, όταν ή κυρία Βοναπάρτου του φώναζε να στα-θώ...

— Κύριε Νιτώ, του είπε, ή θέσι σας με συγκινεί άληθινά. Είναι εν μέρει εγώ εν μέρει η έλπίδα των οικονομικών δυσχερειών σας, το άναγνωρίζω. Γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας άνακουφίσω. Γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας άνακουφίσω.

Και μόλις είπα αυτά τα λόγια, έσπρωξε τον κοσμηματοπώλη στην πόρτα.

Κατόπιν άνοιξε ή πόρτα και μπήκε χαρούμενος ο Πρώτος "Υπατος. — Σηκώθηκες κιόλας, γυναικούλα μου; έπε στην "Ιωσηφίνα, ενώ της έδινε ένα παρατεταμένο φιλή που άρχισε από το μέτωπο κι' έφτασε ως τα χείλη.

— Μάντεψα πως θα γρόσουν σήμερα νορίς, Ναπολέων, φθέρισε ή ώραία κρεολή γέροντας το κεφάλι άπάνω στον ώμο του συζύγου της.

Η έλπίδα και το θάρρος έαναγύριζαν πια στην καρδιά της "Ιωσηφίνας. Τα χείλη του Πρώτου "Υπάτου ήταν καλό σημάδι...

Μέσα σε όλον το χρόνο ύπηρεζαν μερικές βδομάδες—όταν λουλούδιζαν τα κλαδιά και τα πουλιά έζυγαν τις φωνές των—κατά τις οποίες ο χαλδώνος αυτός άντρας καταλαμδωνόταν από μία άδυναμία για τη γυναίκα.

— Καλά κάνεις και σηκώνεσαι; πω, εξακολούθησε ο Ναπολέων. Σήμερα είσαι ώμορφη σαν την Αύγη! Τί ώραία που πάει το τριανταφυλλί φόρεμα άπάνω στο άσπρο δέρμα σου!

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, περιέβαλε την "Ιωσηφίνα μ' ένα έρωτικότατο βλέμμα, ενώ προσπαθούσε να της άνοίξη το ντεκολτέ για να τη φιλήσει στο στήθος.

Την κίνησι αυτή την έκανε πάλι κατακτητής, συνθησμενός να μην υποχωρή σε τίποτε...

Καθώς όμως το τράβηξε κάπως άπότομα, το λεπτό φόρεμα ξεσχίστηκε. Η "Ιωσηφίνα, μη μπορώντας να κάμει τίποτε άλλο, έγόρφασε.

— Τί έκαμες! του φώναζε. Μου κατέστρεψες το ώραίο μου δολαινοεργό φόρεμα, το καλλιτέχημα της κυρίας Γκερμόν.

— Τί λές εκεί! Σπουδαία ζημία! Τί να της κάνω, που θάχρη την τύχη να σου φτιάξει και δεύτερο, ή κλέφρα!

Και ο Πρώτος "Υπατος φίλησε την "Ιωσηφίνα, στο άνοιγμα που είχε άφήσει το σχίσμα του φορέματος.

Ο Νιτώ, κρυμένος μέσα στο κατάρυγί του, δέν έχανε ούτε λέξη από τη συνομιλία, ενώ συγχρόνως έτρεμε όλόκληρος.

Ο τρόμος του όμως έδικαιολογείτο, γιατί κανένας άλλος δέν είχε περυσθεί ποτέ στις συζυγικές τρυφερότητες του φοβερού εκείνου ήρωος, ο οποίος θ' άπλωνε άργότερα τα φτερά του άπάνω σ' όλη την Ερώπη.

Επειτα έπακολούθησε σιγή μέσα στην κάμαρα.

Πέρασαν μερικά λεπτά κι' έπειτα άκούστηκε ή φωνή του Βοναπάρτου. ή οποία χτύπησε μεταλλική στ' αυτά του άτυχερού κοσμηματοπώλη.

— Άντι, σ' άφινω... Πάω να έργαστώ ως το μεσημέρι.

— Υπόγραφέ μου προηγήτερα μία έπιταγή από είκοσι χιλιάδες λίβρες που μου ύποσχεθήκατε...

— Πώς! Εγώ σ' ύποσχεθήκα είκοσι χιλιάδες λίβρες; Όνειρεύεσαι, χρυσό μου!

— Όχι, Ναπολέων. Σου το ζήτησα από λίγους σιγά και σ' μου άπο-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΕΤΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ

..... Η ΚΟΤΤΕΣ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΟΠΑΠΑΔΩΝ

Μία παράδεξη φερελογία. Τι τραβούσαν οι Κρήτες χωρικοί από τους Ένετους κατακτητές. Η εξέγερσις των Σφακιανών. Ένετοι ύπλληλοι λωποδύτες. Ο σέρ Λεονάρδος κι' ή συμμορία του. Γιά να κληρονομήση το δειό του. Το δηλητήριο που δέν πιάνει! Άνεπιτυχείς άπόπειρες δολοφονίας. Μέσα στη βάρκα. Το πνίξιμο του Πάτερ Κανονικού. Η φρικώδης σφαγή της οίκογενείας του ύπρηρέτου, κτλ. κτλ.

Όταν ή Κρήτη ήταν υπόδουλη στους Ένετους, όπως τότε ή Αωδεκάνησος στους Ιταλούς, οι χωρικοί, εκτός των φόρων που ήταν ύποχρεωμένοι να πληρώνουν στον τιμαριόχο, έπαινε να του πληρώνουν κάθε πρώτη του μηνός και από μία κόττα άξιας αδέκα γαστρών. Έπίσης, κάθε άποκηρά, ήταν ύποχρεωμένοι να πηγαίνουν και δυο κόττες στους φραγκαπατάδες της περιφέρειας.

Άλλοίμονο στους χωρικούς που δέν θα ήλεγαναν εγκλίτως τις κόττες στους άρχοντες και στους φραγκαπατάδες!...

Τότε ο χωρικός κατηγγέλλετο ως... κλέπτης, άμέσως δέ την επομένη της καταγγελίας γινόταν ή δίχη του και καταδικαζόταν σε πρόστιμο και τριμηνο έξορία από την επαρχία του.

Στο τέλος όμως οι ραγιάδες Κρητικοί, μη μπορώντας να ύποφέρουν περισσότερο τον τυραννικό αυτό φόρο, ό οποίος τους εξανάγκαιζε να φεύγουν από τα πιο μακρινά χωριά της Κρήτης, για να κοιβαλήσουν τις κόττες στους Ένετους άρχοντας των πόλεων, έκαναν μία μεγάλη συνέλευσι και άποφάσισαν να καταργήσουν υνόνι τους τον έξωφρενικό αυτό φόρο.

Μόλις το έμαθαν αυτό οι Ένετοι άρχοντες ναί... είπε τότε ή πονηρή "Ιωσηφίνα φέμματα.

— Άλήθεια, ώραία παμπόνηρη; Άν είν' έτσι, φέρε μου γρήγορα πέννα και χαρτί, γιατί είμαι βιαστικός... Έγράφε τότε μερικές λέξεις για τον τραπεζίτη του και γυρίζοντας στην "Ιωσηφίνα της είπε:

— Είναι ευχαριστημένη τώρα; Κι' έπειτα παραπονιέστε όλες σας πως είμαστε οι άντρες δέν σ' άναυουμε το χατήρι... Σε προειδοποιώ όμως πως αυτή ε'νε ή τελευταία φορά... Πρόσεχε να μην το ξανακάνης...

Κι' άπομακρύνθηκε σιγομουρμούζοντας το ίδιο λαϊκό τραγούδι.

Η "Ιωσηφίνα έτρεξε τότε στο σκοτεινό καμαράκι, και, αφού έλευθερώσε τον φυλακισμένο κοσμηματοπώλη, του έδωσε το συνάλλαγμα με την ύπογραφή του Πρώτου "Υπάτου και είπε:

— Πάρτε το, κύριε Νιτώ. Το σχέδιό μου έπέτυχε. Είστε τυχερός άνθρωπος. Φοβόμουν πολύ όμως, γιατί αυτό που έκανα ήταν ριψοκίνδυνο.

— Άν' εγώ ο κακομοιρής έτρεμα! Φέλλιστε ο κοσμηματοπώλης, σφυγγίζοντας το μέτωπό!

Ο Νιτώ, ύστερα από κάμποσα χρόνια, καθώς διηγείτο σε κάποιον φίλο του την περιπέτειά του αυτή, πρόσθεσε τελειώνοντας:

— Η τύχη μου φάνηκε πολύ ευνοϊκή εκείνη την ήμερα. Άν έβριγνα κάτω από άπροσεξία καμιά σκοδπα ή άν έκανα τον παραμικρότερο όρουθο, ο Ναπολέων θάταν ικανός να με στείλη δια βίου στα κάτεργα...

Άλλά ή ύγεια, ή ευφροσύνη και ή καλώς φρενών.

Ιδίως, μάλιστα, τα είχαν με τους Σφακιανούς, οι οποίοι άποφάσισαν όχι μόνο να μη ξαναπαινε στους άρχοντες και στους φραγκαπατάδες κόττες, αλλά και να ύποβάλουν μηνύσεις κατά των διαφόρων Ένετων ύπλληλων της Κρήτης και ν' άποκαλύψουν τις άτιμίες τις οποίες διέπρατταν.

Μεταξύ των Ένετων αυτών, που σκόπευαν να καταγγείλουν οι Σφακιώτες, ήταν και δυο άνώτεροι ύπλληλοι των Χανίων, καθώς και ένας φραγκαποποιός ονομαζόμενος Μπαλίνι.

Οι τρεις αυτοί Ένετοι είχαν όργανοι καλώς φρενών.

Και έπειδή οι δανεισται τον στενοχωρούσαν και τον έπιεξαν καθημερινώς, έπήρε κι' αυτός στο τέλος μία φοβερή άποφάσι:

— Η εγώ, είπε, πρέπει να ζήσω ή, ό

λ ή όρεξι του θείου του του είχαν κόψει την όρεξι και τον ύπνο και είχαν ύπονομεύσει την ύγεια του άνεπιού τον τελευταίο καιρό.

Πολλές φορές, βλέποντας τα κόκανα μάγουλα του θείου του και την καλή του όρεξι, δάγκανε τα χείλη του και έλεγε:

— Γελάς, παληομακρονά! Γέλα όσο ζής, γιατί εγώ θα γελάσω σαν ψοφίσις!...

Και έπειδή οι δανεισται τον στενοχωρούσαν και τον έπιεξαν καθημερινώς, έπήρε κι' αυτός στο τέλος μία φοβερή άποφάσι:

— Η εγώ, είπε, πρέπει να ζήσω ή, ό

Ο κακούργος Σέρ-Λεονάρδος τον είχε χτυπήσει άξαφνα με το κουπί στο κεφάλι, τον έξάλισε, τον έριξε κάτω, του έδωσε έπειτα ένα βάρος στα πόδια και τον έπέταξε στη θάλασσα, από όπου ο δυστυχισμένος Κανονικός δέν ξανάφάνηκε ποτέ πια...

Η εξαφάνισις του ήρώος προκάλεσε πολλές ύποψεις κατά του άνεπιού του. Το Ένετικό όμως δικαστήριο, ό οποίο άποτελείτο όλο από φίλους του κακούργου, τον έκηρυξε άθωο, και του καταβάλλανε, μάλιστα, όλη την περιουσία του θύματός του, από την οποία αυτός έπλήρωσε τη χρέη του...

Έτσι ο Σέρ-Λεονάρδος έγινε πλούσιος... Μά συγχρόνως έχασε την ήσυχία του, γιατί φοβόταν μήπως ο ύπρηρέτης του θείου του, ό οποίος ήξερε όλες τις άτιμίες, τον κατήγγελλε. Για να ήσυχάση λοιπόν, συνεννοήθηκε μαζί με μερικούς άλλους κακούργους και τον εκάλεσαν οίκογενειακώς σε μία άγροτική κατοικία, όπου έσοκότεαν να διαπράξουν το έγκλημα.

Εκεί, αφού μέθησαν και αυτόν και τη γυναίκα του, τους έμαζάρωσαν. Έπειτα έδωσαν το δολοφονικό κοιτοστάσι στα κέρατα ενός ταύρου, ό οποίος το κατασπάραξε!...

Εκεί, αφού μέθησαν και αυτόν και τη γυναίκα του, τους έμαζάρωσαν. Έπειτα έδωσαν το δολοφονικό κοιτοστάσι στα κέρατα ενός ταύρου, ό οποίος το κατασπάραξε!...

Κατόπιν οι ίδιοι οι κακούργοι έθαψαν τα τρία πτώματα, στις τρεις γωνίες του κήπου, κι' έτσι ή εξαφάνισις της πτωχής οίκογενείας έμεινε μυστήριο!

Από τότε άρχισε να κολακεί το θείο του, μαζεύτηκε πάλι στο σπίτι του, έγινε φρόνιμος φαινομενικώς και δέχτηκε μάλιστα για να ευχαριστήσει τον πάτερ-Κανονικό, να παντρευτή τη νέα που του είχε διαλέξει για γυναίκα του.

Αφού λοιπόν άποχώρησε έτσι το θείο του, περίμενε ώσπου έφτασαν ή "Απόκηρις και μαζί μ' αυτές και... ή κόττες των χωρικών.

Έπλεψε τότε από ένα φραγκαποποιό κάποιον δηλητήριο και, χωρίς να τον πάση είδησι κανείς, το έριξε μέσα στην όρνιθοσφία του θείου του.

Τα έγκλήματα λοιπόν αυτά μαζί με πολλά άλλα, ή συνέλευσις των Σφακιών άπαράβησε στη μνήμη της όνομαστί.

Η κοφότης όμως των Ένετικών άρχων και ή γαστέρης των Φραγκαπατών άπέροησαν και περιφρόνησαν τα ατήματα του Κοιμητού λαού κι' έτσι προκλήθηκε μεγάλη εξέγερσις, ή οποία έκανε τους όρνιθοφάρους να συνέλθουν και να δεχτούν, τέλος, τα ατήματα των Κρητών.

Τότε ο Σέρ-Λεονάρδος, έξω φρενών για την άποτυχία του, προσπάθησε να συνεταιριστή τον ύπρηρέτη του θείου του, για να διαπράξουν μαζί το έγκλημα. Αλλά ο ύπρηρέτης αυτός ήταν πιστός και άπερρινη τις προτάσεις του.

Τότε άποφάσισε να άποπειραθή και πάλι μόνοις τον το έγκλημα.

Κάλεσε λοιπόν τον θείο του σε ένα παραθαλάσσιο χωριονάκι, έξω από τα Χανιά, — τις Μαλάμες, — και εκεί του πρότεινε να βγούν μαζί περίπατο με τη βάρκα.

Ο πτερο-Κανονικός, μη ύπομαζόμενος τίποτε, δέχτηκε την πρότασί του, μπήκε στη βάρκα κι' άνοίχτηκαν στα βαθιά... Όταν, έπειτα από αρκετή ώρα, ο θεός δέν ύπηρεχε στη βάρκα,

Ο κακούργος Σέρ-Λεονάρδος τον είχε χτυπήσει άξαφνα με το κουπί στο κεφάλι, τον έξάλισε, τον έριξε κάτω, του έδωσε έπειτα ένα βάρος στα πόδια και τον έπέταξε στη θάλασσα, από όπου ο δυστυχισμένος Κανονικός δέν ξανάφάνηκε ποτέ πια...

Η εξαφάνισις του ήρώος προκάλεσε πολλές ύποψεις κατά του άνεπιού του. Το Ένετικό όμως δικαστήριο, ό οποίο άποτελείτο όλο από φίλους του κακούργου, τον έκηρυξε άθωο, και του καταβάλλανε, μάλιστα, όλη την περιουσία του θύματός του, από την οποία αυτός έπλήρωσε τη χρέη του...

Έτσι ο Σέρ-Λεονάρδος έγινε πλούσιος... Μά συγχρόνως έχασε την ήσυχία του, γιατί φοβόταν μήπως ο ύπρηρέτης του θείου του, ό οποίος ήξερε όλες τις άτιμίες, τον κατήγγελλε. Για να ήσυχάση λοιπόν, συνεννοήθηκε μαζί με μερικούς άλλους κακούργους και τον εκάλεσαν οίκογενειακώς σε μία άγροτική κατοικία, όπου έσοκότεαν να διαπράξουν το έγκλημα.

Εκεί, αφού μέθησαν και αυτόν και τη γυναίκα του, τους έμαζάρωσαν. Έπειτα έδωσαν το δολοφονικό κοιτοστάσι στα κέρατα ενός ταύρου, ό οποίος το κατασπάραξε!...

Κατόπιν οι ίδιοι οι κακούργοι έθαψαν τα τρία πτώματα, στις τρεις γωνίες του κήπου, κι' έτσι ή εξαφάνισις της πτωχής οίκογενείας έμεινε μυστήριο!

Από τότε άρχισε να κολακεί το θείο του, μαζεύτηκε πάλι στο σπίτι του, έγινε φρόνιμος φαινομενικώς και δέχτηκε μάλιστα για να ευχαριστήσει τον πάτερ-Κανονικό, να παντρευτή τη νέα που του είχε διαλέξει για γυναίκα του.

Αφού λοιπόν άποχώρησε έτσι το θείο του, περίμενε ώσπου έφτασαν ή "Απόκηρις και μαζί μ' αυτές και

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ, Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ Η... ΑΚΑΘΑΡΣΙΑ!

Ήσαν καθαροί οι άνθρωποι κατά τον Μεσαίωνα... Γιατί έπαψαν τα λουτρά κατά την 'Αναγέννηση. Λίβελλοι κατά της καθαριότητας. Τι γράφει ο «Πατήρ των Δημοσιογράφων». Η άπλυσία των γυναικών. Οι βασιλείς της Γαλλίας και η καθαριότητα. Μια κακοτομία της 'Αντουανέττας. Πώς οι άνθρωποι άρχισαν να συνηθίζουν το νερό. Τά... «γαμήλια» μπάνια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

περίπου το ένατιό.

Στο Μεσαίωνα, όχι μόνον η πόλις, αλλά και τα μικρότερα χωριά είχαν τις δημόσιες στέγες τους, όπου έλουζοντο οι κάτοικοι. Δεν υπήρχε δέ σπίτι άστικό που να μην έχει το μπάνιο του. Η χρήση των λουτρών έπαψε, στη Γαλλία, κατά την 'Αναγέννηση. Συνέβη δέ αυτό, γιατί η άρχες έκλεισαν τους δημόσιους λουτρες για δύο λόγους: Πρώτον, γιατί είχαν μεταβληθεί σε κέντρα διαφθοράς, και δεύτερον, γιατί οι γιατροί της εποχής άπεράνθησαν ότι συντελούσαν στη διάδοσι της ιλαροφιλίας!

Την ίδια εποχή, μάλιστα, επεκράτησε στην 'Ιταλία, κι' από κει δευόθη και στη Γαλλία, η συνήθεια ν' αλοιφουν οι άνθρωποι το σώμα με διάφορες «καλλυντικές» πομμάδες και πάστες. Κι' έτσι, αντί να το καθαρίζουν, το «έλλυδοναν» ακόμα περισσότερο...

Μπάνια έκαναν τότε μονάχα οι άρρωστοι, για λόγους θεραπευτικούς. 'Η άριστοκρατία και η φώρις μαχητίες του 17ου αιώνας, το θεωρούσαν έξουτελιστικό και «πρόστυχο» να κάνουν μπάνιο, αν δεν τ'είχε διατάξει ειδικώς ο γιατρός.

Η κυρία ντε Μορβίλ αναφέρει σχετικώς στα «Απομνημονεύματα» της ότι η βασίλισσα της Γαλλίας «Αννα ή Αυστριακή, αναγκάστηκε να κάνει για πρώτη φορά στη ζωή της μπάνιο μόνον όταν της παρουσιάστηκε κυριώς στο στήθος!

Για να λάβη κανείς μια ιδέα για την αντίληψη που είχαν οι μορφωμένοι του 18ου αιώνας για τα μπάνια, άρκει να διαβάσει την παρακάτω περιγραφή μιας δημόσιας διαλέξεως του περιφημου δημοσιογράφου της εποχής εκείνης Θεοφράστου Ρενοντέ, ο οποίος θεωρείται και ως «Πατήρ των Δημοσιογράφων».

«Το μπάνιο — έλεγε στη διάλεξή του αυτή — δεν είναι μόνο περιετό, αλλά και επικινδύνον... Πρέπει να το κάνει κανείς μετά τη χώνευσι. Ποιός ξέρει όμως πότε άκριβώς συντελείται ή

χώνευσι του; Έκτός αυτού όμως προκαλεί κρυολογήματα σ' όσους είνε φιλάσθενοι, χτυπάει στα νεύρα, φέρνει ρευματισμούς, σκοτώνει το έμβρυο στις έτοιμόγεννες, και γενικώς δημιουργεί χίλια δυο κακά.»

Ο Λουί Σαβό πάλι, ιατρός του βασιλέως της Γαλλίας, έγραψε την ίδια περίπου εποχή τα εξής:

«Τα μπάνια δεν χρειάζονται στη Γαλλία, ούτε στις έπαρχίες της, άλλ' ούτε και σε καμμία άλλη χώρα. «Οσοι άκόμη έχουν το έλάττωμα (!) να

τά την εποχή εκείνη, από το πρώτο ως το άνώτατο σκαλοπάτι της κοινωνικής ιεραρχίας.

Στο τέλος του 16ου αιώνας, ή τίμιες γυναίκες δεν πλένονταν ποτέ... Έπειδή όμως ή άπλυσία τους αυτή ήταν πολύ ένοχλητική για... τις μύτες των άλλων, γι' αυτό συνηθίζαν να φορούν πάνω τους φορέματα ραντισμένα με διατεραστικές μυρωδιές. Παρ' όλα όμως τα μέτρα τους αυτά, ή όσμη του σώματός τους ήταν πάλι δυνατή από τα μυρωδικά τους. Κάποιος σύγχο-

Φαντασθήτε λοιπόν σε τί χάλια θά ήταν τα χέρια του έρωτευμένου.

Ο Λουδοβίκος 14ος έκανε επίσης μπάνια το καλοκαίρι, «για να διασκεδάσει και να δροσιστεί», όπως λέει ή «Εφημερίς της 'Υγείας του Βασιλέως». Στις άλλες έποχές του χρόνου όμως δεν έκανε μπάνια παρά μόνο αν του το διάταζαν οι γιατροί του.

Επί της βασιλείας του, καθώς κι' επί της βασιλείας του Λουδοβίκου 15ου υπήρχαν αθύνουσες μπάνιου σ' όλα τα βασιλικά ανάκτορα. «Αν εξαρέσουμε όμως μερικούς πόργους στα περβώρη του Παρισιού, κανένα άλλο από τα παλάτια των ευγενών ή άπ' τα σπίτια των άστών δεν είχε λουτρό!

Περί το τέλος όμως του 18ου αιώνας, ή Μαρία 'Αντουανέτα εισήγαγε στην Αύλη της Γαλλίας μια συνήθεια άγνωστη ως τότε: Έκανε δηλαδή μπάνιο άκριβά συχνά.

Ο σύζυγός της όμως Λουδοβίκος 16ος δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να την μιμηθεί.

Στις παραμονές της 'Επαναστάσεως, οι ευγενείς ίππότες ούτε το πρόσωπό τους καν δεν έτλειναν. Περιοριζόντουσαν μόνον να το καθαρίζουν (!) με λίγο βαμπίκι βουτηγμένο μέσα σε οινόπνευμα!...

Κάποιος άπ' αυτούς, μάλιστα, έκανε μια μέρα δημοσία την εξής όμολογία, ή οποία άπεικονίζει πιστότατα τις συνήθειες της εποχής του:

«Έβλε, μα το Θεό, περίεργο πώς πλένουμε τόσο συχνά τα χέρια μας, ενώ τα πόδια μας δεν τα πλένουμε ποτέ!...»

Κάποιος σύγχοφός του 19ου αιώνας αναφέρει ότι ή γιαγιά του, που έζησε επί Λουδοβίκου 15ου και Λουδοβίκου 16ου, του άμολόγησε πως ως τα πενήντα της χρόνια δεν είχε κάνει ούτε ένα μπάνιο, γιατί θεωρούσε ως... θανάσιμο άμάρτημα να ή βουτιά το γυνικό σώμα της μέσα στο νερό!

Το έθιμο αυτό της «άπλυσιας» βάσταξε, στη Γαλλία, πολύν καιρό μετά την 'Επανάσταση.

Μόλις στα 1820 άρχισαν να λειτουργούν τα πρώτα δημόσια μπάνια του Παρισιού. 'Η Γαλλική έπαρχίες όμως δεν έννοούσαν να εγκαταλείψουν τα «άγρια έθιμα». Γι' αυτό διάφοροι 'Αγγλοι περιηγητά, που έτρεχε να ταξιδέψουν στη Γαλλία την εποχή εκείνη, εκφράζον την κατάντηξή τους γιατί δεν έβρισκαν ούτε ένα μπάνιο σε πόλεις δεκαπέντε ως είκοσι χιλιάδων κατοίκων.

Τότε περίπου ιδρύθηκε στο Παρίσι και ή περίφημη «πύλη πόλης» του Βιζιέ. 'Η «πύλη πόλης» αυτή, ήταν ένα είδος τεραστίου πλούς, με δύο πατώ-

νός τους γράφει σχετικώς: «Μερικές κομψές κυρίες της άριστοκρατίας μυρίζαν χειρότερα κι' από τους χαμηλότες της άγοράς.»

«Όσο για τους άντρες, αυτοί το καλοκαίρι έκαναν καμμία φορά μπάνια στο ποτάμι, αλλά μάλλον για να περάσουν την ώρα τους. Το χειμώνα όμως ούτε πατούσαν σε λουτρό!...

Ο χρονικογράφος 'Ερνού άναφέρει σχετικώς ότι ο 'Ερρίκος 4ος πήγαινε ολόγυρος για να κάνει το μπάνιο του στο ποτάμι Πέζ, χωρίς να τον νοιάζει για τους διαβάτες που τον έβλεπαν.

Σε κάποιον έρωτικό διάλογο, που έγραφε ή Βασίλισσα της

«Είπες άπ' όλ' αυτά, μπορείς τώρα να σχηματίσεις μια ιδέα της άκαθαρσίας που επικρατούσε κα-

Ναβάρρας, ή ύψηλή σύγχοφός λέει φρονικότατα σ' έναν όραίο ίππότη που της έκανε κόρτε:

«Για δέστε αυτά τα όραία χεράκια. «Αν κι' έχω να τα πλύνω όχτώ μέρες, στοιχηματίζω πως είνε λευκότερα άπ' τα δικά σας!»

Φαντασθήτε λοιπόν σε τί χάλια θά ήταν τα χέρια του έρωτευμένου.

Ο Λουδοβίκος 14ος έκανε επίσης μπάνια το καλοκαίρι, «για να διασκεδάσει και να δροσιστεί», όπως λέει ή «Εφημερίς της 'Υγείας του Βασιλέως». Στις άλλες έποχές του χρόνου όμως δεν έκανε μπάνια παρά μόνο αν του το διάταζαν οι γιατροί του.

Επί της βασιλείας του, καθώς κι' επί της βασιλείας του Λουδοβίκου 15ου υπήρχαν αθύνουσες μπάνιου σ' όλα τα βασιλικά ανάκτορα. «Αν εξαρέσουμε όμως μερικούς πόργους στα περβώρη του Παρισιού, κανένα άλλο από τα παλάτια των ευγενών ή άπ' τα σπίτια των άστών δεν είχε λουτρό!

Περί το τέλος όμως του 18ου αιώνας, ή Μαρία 'Αντουανέτα εισήγαγε στην Αύλη της Γαλλίας μια συνήθεια άγνωστη ως τότε: Έκανε δηλαδή μπάνιο άκριβά συχνά.

Ο σύζυγός της όμως Λουδοβίκος 16ος δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να την μιμηθεί.

Στις παραμονές της 'Επαναστάσεως, οι ευγενείς ίππότες ούτε το πρόσωπό τους καν δεν έτλειναν. Περιοριζόντουσαν μόνον να το καθαρίζουν (!) με λίγο βαμπίκι βουτηγμένο μέσα σε οινόπνευμα!...

Κάποιος άπ' αυτούς, μάλιστα, έκανε μια μέρα δημοσία την εξής όμολογία, ή οποία άπεικονίζει πιστότατα τις συνήθειες της εποχής του:

«Έβλε, μα το Θεό, περίεργο πώς πλένουμε τόσο συχνά τα χέρια μας, ενώ τα πόδια μας δεν τα πλένουμε ποτέ!...»

Κάποιος σύγχοφός του 19ου αιώνας αναφέρει ότι ή γιαγιά του, που έζησε επί Λουδοβίκου 15ου και Λουδοβίκου 16ου, του άμολόγησε πως ως τα πενήντα της χρόνια δεν είχε κάνει ούτε ένα μπάνιο, γιατί θεωρούσε ως... θανάσιμο άμάρτημα να ή βουτιά το γυνικό σώμα της μέσα στο νερό!

Το έθιμο αυτό της «άπλυσιας» βάσταξε, στη Γαλλία, πολύν καιρό μετά την 'Επανάσταση.

Μόλις στα 1820 άρχισαν να λειτουργούν τα πρώτα δημόσια μπάνια του Παρισιού. 'Η Γαλλική έπαρχίες όμως δεν έννοούσαν να εγκαταλείψουν τα «άγρια έθιμα». Γι' αυτό διάφοροι 'Αγγλοι περιηγητά, που έτρεχε να ταξιδέψουν στη Γαλλία την εποχή εκείνη, εκφράζον την κατάντηξή τους γιατί δεν έβρισκαν ούτε ένα μπάνιο σε πόλεις δεκαπέντε ως είκοσι χιλιάδων κατοίκων.

Τότε περίπου ιδρύθηκε στο Παρίσι και ή περίφημη «πύλη πόλης» του Βιζιέ. 'Η «πύλη πόλης» αυτή, ήταν ένα είδος τεραστίου πλούς, με δύο πατώ-

νός τους γράφει σχετικώς: «Μερικές κομψές κυρίες της άριστοκρατίας μυρίζαν χειρότερα κι' από τους χαμηλότες της άγοράς.»

«Όσο για τους άντρες, αυτοί το καλοκαίρι έκαναν καμμία φορά μπάνια στο ποτάμι, αλλά μάλλον για να περάσουν την ώρα τους. Το χειμώνα όμως ούτε πατούσαν σε λουτρό!...

Ο χρονικογράφος 'Ερνού άναφέρει σχετικώς ότι ο 'Ερρίκος 4ος πήγαινε ολόγυρος για να κάνει το μπάνιο του στο ποτάμι Πέζ, χωρίς να τον νοιάζει για τους διαβάτες που τον έβλεπαν.

Σε κάποιον έρωτικό διάλογο, που έγραφε ή Βασίλισσα της

«Είπες άπ' όλ' αυτά, μπορείς τώρα να σχηματίσεις μια ιδέα της άκαθαρσίας που επικρατούσε κα-

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ

Ένα παλάτι μαγικό, χτισμένο ποιος ξέρει από ποιά χέρια, στέκεται μπρος από μια δεινροστομιά και, με τα διάπλατα παράθυρά του, ανασαινει το δροσερό της άγέρι.

Σε κάθε του πόρτα στέκει ένας άκόλουθος, ντυμένος την έπίσημη στολή του και φυσάει στο βουκίνο του για να διαλαλήσει παντού τις φιλόξενες διαθέσεις του άρχοντά του.

Ο άρχοντας με τη λαμπρή φορεσιά του γυρίζει μέσα στις αίθουσες, μετρώντας το χροσάρι του και τους άμέτρητους ύπηρέτες του.

Από στιγμή σε στιγμή ύψωνει το βλέμμα του και ψάχνει στον όρίζοντα. 'Η άνεμη του καιρού σιγά-σιγά ξετυλίγεται και περνούν ή μέρες, διαβαίνουν ή έποχές.

Και περμένει πάντα τους καλεσμένους του. Μέσα στους βάρρεις πως άκούει τις χαρούπες φωνές των και το ποδοβολητό των άλλων των.

Το τραπέζι του είνε πάντα στρωμένο γι' αυτούς, κάθε μέρα στρωμένο. Τους ύποδέχεται, τους σφίγγει τα χέρια, τους κρονα, αλλά μόνο με τη φαντασία του.

Κι' οι άκόλουθοι του χάχου σαλπίζουν!... Κάποιοι λαμπροστολισμένοι καθάλαργες διαβαίνουν στο δρόμο, αλλά παίρνουν και φεύγουν μακριά σαν να φοβούνται τον έρμη πύργο.

Κάποιοι λαμπροστολισμένοι καθάλαργες διαβαίνουν στο δρόμο, αλλά παίρνουν και φεύγουν μακριά σαν να φοβούνται τον έρμη πύργο.

Κι' ο άρχοντας όλο περμένει τους καλεσμένους του. 'Αφιβάλλει όμως κάποτε αν θάρρουν ποτέ και τότε, ντροπισμένος για την άκρίβειά του, λείι στους άκόλουθους.

Έναντύστε με χροσάρι όλες μου τις αίθουσες! 'Ανάψτε τους πυρσούς και τους πολυέλαιους! Σκορπίστε έξω στους κάμπος και φέστε μου πάλι γλυκούς καρπούς! 'Αλλάξτε στις βεράντες μου τα λουλούδια και στρώστε τις άλλες του κήπου μου.

Οι ξένοι μου, οι με κινούργια άρμα. Οι ξένοι μου, οι με κινούργια άρμα. Οι ξένοι μου, οι με κινούργια άρμα.

Τότε ο άρχοντας, ανασταναίνοντας βαρύνει άνοιξες στους ξένους την καρδιά του, την περφήνη από τα βάσανα καρδιά του, και τους κέρσσε με το άμα του το πλούς...

ΛΕΩΝ ΝΤΙΕΡΕ

Ο Χρόνος

ροκάνιζει και κάνει: να τρίζουν οι γερασμένοι τοίχοι του παλατιού, μα το παλάτι το ίδιο λάμπει πάντα φωτισμένο, γεμάτο από τους αντίλαλους, που σβύνουνε πριν άκουστούν.

Μέσα στη νύχτα, ή φλόγες ή θρηνητικές των πυρσών μάχονται με τη θύελλα και τον άνεμοστρόβιλο, καρπώνοντας τους ξένους που δεν έρπονται.

Βήματα όμως άκούγονται στις πλάκες... 'Εφτασαν, έφτασαν. 'Η καρδιά μου σάς καρτερούσε και σάς λαχταρούσε...φ

— Έμεις κρατήσαμε το λόγο μας, άπαντούν οι καλεσμένοι. 'Ηθε ή όρα, άρχοντα, να κρατήσης κι' εσύ το δικό σου. Σήψε τη σημαία στο κατώφλι του παλατιού σου, μέσα στο σκοτάδι και μέσα στον άνεμο...

Καθώς έρχομσταν όλοι μαζί, με τα χαλινάρια των άλλων μας άπολυμένα, γύρθηκε άπ' άνω μας το Ηνεύμα του Χαλασμού και με το σαρμακερό φύσημά του μας έσπριξε όλους νεκρούς...

Τα όντατά μας μια φορά κι' είναν καιρό ήταν 'Ελπίδα, 'Ερωτας, Δόξα, Εύτυχία, Είσηνη. Και σή σημάς μας άπάνω είχαν γραμμένη για σινδύλο τη λέξή: Λυτρωμός!

Τώρα τα όντατά μας είνε Θλίψη, 'Ερημία, 'Αφειδίλεια, Πόνος. 'Απελπισία. Κι' ή μεγάλη βασίλισσα που μας προστάζει είνε ή Συφορά!

Τότε ο άρχοντας, ανασταναίνοντας βαρύνει άνοιξες στους ξένους την καρδιά του, την περφήνη από τα βάσανα καρδιά του, και τους κέρσσε με το άμα του το πλούς...

ΛΕΩΝ ΝΤΙΕΡΕ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Δεν ξέρω τί θέλουν να πουν αυτά τα δάκρυα, αυτά τ' άνόφελα δάκρυα. Βγαίνουν από τα βάθη μιας θεικής άπελπισίας, μιλάνε στην καρδιά τους...

Δεν ξέρω τί θέλουν να πουν αυτά τα δάκρυα, αυτά τ' άνόφελα δάκρυα. Βγαίνουν από τα βάθη μιας θεικής άπελπισίας, μιλάνε στην καρδιά τους...

Δεν ξέρω τί θέλουν να πουν αυτά τα δάκρυα, αυτά τ' άνόφελα δάκρυα. Βγαίνουν από τα βάθη μιας θεικής άπελπισίας, μιλάνε στην καρδιά τους...

ΤΕΝΝΥΣΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΣ ΗΡΩΪΔΑ

Σε μια μικρή πόλη της 'Ιταλίας, την 'Ιβρία, τελούν κάθε χρόνο μια πανήγυρι που διαρκεί τρεις μέρες κι' είνε άπεριωμένη στην άόρη του μυλωνά. Το έθιμο αυτό χρονολογείται από το 15ου αιώνα και στήριζεται στην άκόλουθη παράδοση:

Κατά την εποχή εκείνη, ή 'Ιβρία βρισκόταν υπό την κατοχή του μαρκιού Καρόλου ντε Μαρφεράτο, ο οποίος καταπίεζε τους κατοίκους και τους μεταχειριζόταν σαν δούλους του.

Μια μέρα, ή φώρια Βιολέττα, ή κόρη ενός έγχωριού μυλωνά, παντρεύταν με κάποιον παλληκάρι που τώλεγε τοντό. Ο μαρκήσιος, μόλις το έμαθε αυτό, έστειλε στο μύλο τους ανθρώπους του με την έντολή ν' άρπαζον τ' νύφη και να τ'ήν πάνε στον πύργο του.

Άλλά μόλις ή νύφη αντίκρυσσε τους άπεσταλμένους του άρχοντα, έβγαλε μια κραυγή τρώμου, και, βάζοντας το στα πόδια, κατόρθωσε να ξεφύγης και να κρυφτεί στα περβώρη.

Όταν δέ γλύτωσε πειά από τον κίνδυνο, άποφάσισε να άποκηθή. Μεταμφιεσθηκε λοιπόν σε βασικοπούλα για να μην τ'ή γνωρίζουν και άρχισε να περιφέρεται εδω κι' έκει, προσπαθώντας να ξεγεράσει το λαό σε επανάσταση, πράγμα που δεν άργησε να το κατορθώσει.

Μια βραδυά λοιπόν συγγέντρωσε άρκετους συμπολίτες της και ώρησε επί κεφαλής των κατά του πύργου του μισητού άρχοντα, με την άπόφαση να τ'όν κάψη και να τ'όν λεηλατήσει.

Ο μαρκήσιος, μόλις είδε στο σπίτι του τη φωτιά, έτρεξε για να γλυτώη άνάμεσα από τις φλόγες, αλλά τότε ή Βιολέττα ξεπετάχτηκε μπροστά του και τ'όν έθανάτωσε με το μαχαίρι της.

Έπειτα, για να εξιλεσθή για την πράξη της αυτή, έπρεσε κι' ή ίδια μέσα στη φωτιά, εξασφαλίζοντας έτσι για πάντα την έλευθερία των συμπολιτών της.

Κι' ύψώνονται στα μάτια, καθώς κυττάζουμε το ευτυχιμένο φθινόπωρο και συλλογίζομστε τις μέρες, που δεν υπάρχουν πειά...

Η μέρες που δεν υπάρχουν πειά είνε χαρούμενες σαν την πρώτη άχτίδα που φωτίζει το πανιά, όταν μας φέρουν πίσω από τον κόσμο του σκοταδιού το φίλο μας, κι' είνε θλιβερές σαν τη στερνή άχτίδα που φωτίζει το πανί, όταν χάνεται μαζί με κάποιον αγαπημένο μας.

Άν, είνε θλιβερές και χαρούμενες όπως το πρώτο τραγούδι των παιδιών που μισοψιφνούν μια θάμνη καλοκαιρινή άγρή, όταν σιγά-σιγά το παράθυρο γίνεται ένα φωτεινό περβώρη κάτω από τα μάτια μας που βασιλεύουν.

Είνε αγαπημένες σαν την άναμνηση των φίλων μας πεθμμένων, γλυκιές σαν τα φίλα που βάζει ή άπελπισμένη φαντασία μας σε χείλη που δεν είνε δικά μας, βαθείες σαν την πρώτη μας άγάπη και τραγικές σαν όλες μας τις λύπες. Τέτοιες είνε ή μέρες που δεν υπάρχουν πειά...

ΤΕΝΝΥΣΟΝ

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η
ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τὸν φόρτωσαν ἐκεῖ σ' ἓνα ἀμάξι πὸν τοὺς περὶμεναν, τὸν μετέφεραν στὸ ὑποστατικό τοῦ ἄρχοντος, τὸν ἔρριξαν στὰ ὄρη καὶ σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ παλτοῦ φρουρίου κι' ἔφυγαν, ἀπὸ τὸν ἔδωσαν ἀπὸ μιὰ ἀλυσίδα μπηγμένη σ' ἓνα στυλό...

Γιὰ τὴν τροφή του θὰ φρόντιζε ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἓνας ἀ- γροῖκος καὶ σκληρὸς Ναπολιτάνος... Ὅταν ὁ Λουίτζι συνήρθε καὶ εἶδε πὸς βρισκόταν, μὰρθε ἀπελπισία γεμί- σε τὴν ψυχὴ του.

Ἦταν χαμένος ἴσως γιὰ πάντα! Ποῖς θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν ἐλευθε- ρία του;

Ποῖς θὰ ὑποπεύονταν ποτὲ τὸ μέ- ρος στὸ ὅποιο τὸν εἶχαν ρίξει;

Κι' αὐτὴ ἡ λατρευτὴ τοῦ Κιάρρα θὰ τὸν θεωροῦσε ἴσως γιὰ νεκρό...

Ἄ, σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπο ἄρχον- τα Σακραμπέλι, πόσο καταχθόνια φέ- ρθηκες!...

Καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας πειά... Μόνον ὁ θάνατος θὰ μπορούσε νὰ λυτρώσει τὸν ὠστό εὐγενή...

Ὁ Λουίτζι ἔμεινε βυθισμένος σὲ σκέψεις, ἐνῶ γύρω του χοροπηδοῦ- σαν τὰ ποντίκια, ἀρκυτὲς ὄρες, καί, τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του, ἀπόφα- σὶ ἀπελπισμένη.

Θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ. Κι' ἂν δὲν τὸ κατόρθωνε, θ' ἀνιόταν πειὰ τροφή, γιὰ νὰ πεθάνῃ μίαν ὥρα γρηγορώτερα ἀπὸ τὴν πείνα!

Τί τὴν ἤθελε μιὰ τέτοια ζωὴ; Προτιμώτερος ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ μαρτύρι τῆς ἰσοβίας φυλακῆς...

Στὸ μετὰ αὐτό, ἐλεύθερος πειὰ ἀπὸ τὸν λατρευτὸ τῆς κόρης του, ὁ ἄρχοντας Σακραμπέλι φρόντιζε γιὰ τὸ γάμο τῆς Κιάρρα, κανονίζοντας ὁ ἴδιος καὶ γιὰ τὶς παραμικρὲς λεπτο- μερείες.

Ὅστόσο, ἡ ἐξαράνιση τοῦ Λουίτζι Φόσκαρι δὲν ἄρχισε νὰ γίνῃ γνωστὴ στὴ Φλωρεντία.

Οἱ φίλοι του ἀνησύχησαν καὶ γα- λῶσαν τὸν κόσμο νὰ μάθουν τί ἔ- γινε.

Βροῦνθεσε κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ δικα- στική Ἀρχή. Μὰ τοῦ χάκου...

Ὁ Λουίτζι Φόσκαρι δὲν βρισκόταν πούθεν, κανένας δὲν ἤξερε τί ἀπό- γινε. Πίστεψαν τότε ὅτι τὸν εἶχαν σκοτώσει κι' εἶχαν ἐξαράνισαι τὸ πτώμα του.

Ποῖς ἔκαμε ὅμως τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἐγκλημα;

Ἡ ὑπόνοια ἔπεσαν ἐπάνω στὸν ἄρχοντα Σακραμπέλι. Μὰ δὲν ἔχαν ἀποδείξεις. Κι' ἐπὶ αὐτοῦ, ὁ ἄρ- χοντας ἦταν πανίσχυρος. Ποῖς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ στὰ κα- λὰ καθόμμενα;

Ἡ διαδόσεις αὐτὲς ποὺ κυκλοφο-

ροῦσαν στὴν πόλι ἔφταναν κι' ὡς τ' αὐτὰ τῆς δόνας Κιάρρα.

Ἡ ἄτυχη ἀρχοντοπούλα ἦταν ἡ μόνη ποὺ θὰ μπορούσε νὰ πῇ τί ἀ- πόγινε ὁ λατρευτὸς τῆς Λουίτζι, μὰ δὲν τολμοῦσε κι' ἐξ ἄλλου ἦταν φυ- λακισμένη μέσα στὸν πατρικὸ τῆς πύργο...

Σιγὰ-σιγὰ δὲ βεβαιώθηκε κι' αὐτὴ, πὸς ὁ Λουίτζι δὲν ὑπῆρχε πειὰ στὴ ζωὴ. Ἄν τὸν ἐτραυμάτιζαν ἀπλῶς τὴ νύχτα τοῦ φαντεῖο τῆς, ὁ ἀρ- χηγμένος τῆς δὲν θὰ ἐξαφανιζόταν. Γιὰ νὰ γαθῇ ἔτσι, ἐστίμεινε πὸς τὸν εἶχαν σκοτώσει...

Ἡ δύστυχη Κιάρρα ἔχυνε καθημε- ρινῶς ποτάμια δακρύων.

Θορηνοῦσε πειὰ ὁλόφανερα τὸν πό- λυκαταμένο τῆς.

Δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ, δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τὴν ἀλήθεια.

Ὅτι ὁ Φόσκαρι ζοῦσε, ὅτι ὁ τὸν ἐξ- ἀνέλεπε ἴσως μιὰ μέρα...

Τὸν πατέρα τῆς ἡ Κιάρρα τὸν ἀπό- φευγε τώρα, δὲν μπορούσε οὔτε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ...

Κι' ὅταν ὁ ἄρχων Σακραμπέλι τῆς ἔδωσε καὶ πάλι τὴν ἐλευθερίαν τῆς, βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβῆται πειὰ...

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς φρουρᾶς ὑποδεχόταν τὸν ἄρχοντα με ὑποκλίσεις...

τίποτα, ἡ Κιάρρα βρῆκε μόνο τῆς κα- ταφύγιό τῆς θεοσεύει.

Πήγαινε τυγνὰ στὸ ναὸ ποὺ πρω- τοσυνητήθηκε με τὸν λατρευτὸ τῆς καὶ δώσανε τὸν ὄρο τῆς αἰωνίας ἀ- γάπης, καὶ προσευχόμενα κλαίγοντας γιὰ τὴν ψυχὴ του, ἐπισκεφτόταν συ- γχνὰ τὸ θεῖο τῆς Πατοῦραστο στὸ μο- ναστήρι καὶ τοῦλεγε τοὺς πόνους τῆς καρδιάς τῆς, τοὺς ἀδάσταχτους...

Μόνη τῆς παρηγοριὰ ἦσαν ἀκόμα ἡ ἐλεημοσύνης.

Ὅλη ἡ φτωχολογία τῆς Φλωρεν- τίας ἤξερε τὴ δόνα Κιάρρα κι' ἀνάφε- ρε τὸν ὄνομά της με σεβασμό, μ' ἀγάπη, με λατρεία...

Παραστικές ἀλήθεισες πήγαιναν στὸν πύργο τῆς γιὰ νὰ τῆς ζητήσουν ἐλεημοσύνη.

Καὶ ἡ δόνα Κιάρρα ἀκόρπιζε παν- τοῦ τ' ἀγαθὰ τῆς, τὴν ἀνακούφισι, τὴν παρηγοριὰ, σὰν καλὸς ἄγγελος...

Δεξιότης γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀ- γαπημένου μου Λουίτζι, παρακαλέστε γι' αὐτὸν τὸ Θεό! ἔλεγε στοὺς φτω- χούς ποὺ τὴν τριγύριζαν.

Ὁ ἄρχων Σακραμπέλι τὰ παρακο- λουθοῦσε ὅλα αὐτὰ ἔργα καὶ βέ-βαιος ὅτι ἡ Κιάρρα δὲν ἔ' ἀργοῦσε νὰ παρηγορηθῇ.

Δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε...

Δὲν τῆς μιλοῦσε πειὰ γιὰ γάμο...

Ἐν τούτοις εἶχε δώσει τὸ λόγο του στὸν ἄρχοντα Μπενίτο πὸς οἱ γάμοι θὰ ἐτελοῦντο στὴς ἀρχὲς τοῦ Μάρτη, διητύχησε κι' ἂν συνέβαινε στὸ με- ταξύ...

Ἀπὸ τὸ Λουίτζι Φόσκαρι δὲν ὑπῆρ- ρε κανένας κίνδυνος.

Ὁ φυλακισμένος εὐγενὴς φυλαγό-ταν τώρα ἀπὸ ὁλόκληρη φρουρὰ, τὴν ὁποία ὁ Σακραμπέλι εἶχε στείλει στὸ ὑποστατικό του.

Κι' ὅσο πλησιάζε ὁ Μάρτης, τόσο ὁ πατέρας τῆς δόνας Κιάρρα γινόταν πὺς προνοητικός. Πήγαινε ἀκόμα ὁ ἴδιος, μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, στὸ ὑπο- στατικό του, μ' ὁλόκληρη ἀκολουθία.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς φρουρᾶς τὸν ὑποδεχόταν με ὑποκλίσεις καὶ τὸν καλὴνέμαζε.

Ἡ φρουρὰ ἀρχοντοῦσε. Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ δραπετεῖται ὁ κρατοῦ- μενος.

Ποῖς ὅμως ἦταν αὐτὸς ὁ κρατοῦ- μενος; Μόνον ὁ ἄρχοντας κι' ὁ ἐπι- στάτης τοῦ ὑποστατικού τὸ ἤξεραν.

Ἡ φρουρὰ καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῇς αὐ- τῆς ἐπιστολὸς τοῦ Σακραμπέλι νόμιζαν πὸς ὁ φυλακισμένος ἦταν κάποιος τυ- χροῦ καὶ ποὺ εἶχε ἀποπειραθῇ πᾶ- γι μιὰ νύχτα νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄρ- χοντα...

Ὁ Λουίτζι Φόσκαρι εἶχε κάνει ἅ- πόπειρες ν' ἀποδόσῃ σπάζοντας τὴν ἀλυσίδες του, μὰ δὲν τὸ κατόρθω-σε κι' εἶχε ἐξαρκυτὲς τελευταία τὸ δεύτερο σκέδιό του: Ἐπὶ νὰ δέγε-ται τροφή, ἀποφασισμένος νὰ πεθί- νῃ ἀπὸ τὴν πείνα...

Ὁ Σακραμπέλι ἔμαθε τὸ νέο αὐτὸ πείσμα τοῦ φυλακισμένου του, μὰ δὲν ἀντάχθηκε.

Ἀς φοβόσθε τῆς πείνας ἀπὸς τὸ ἤθελε ἔτσι ὁ Φόσκαρι. Κι' ἔπειτα τί; Μήπως τὸν θεωροῦσαν κανέναν πειά;

Κι' ἂν τὸν διαπρανοῦσε στὴ ζωὴ καὶ δὲν ἔδωκε κανέναν ἀπ' τοὺς μισόδους του νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ λαυρὸ ἐνῶ κοι- μόταν, τὶ κάναε ἀπὸ μεγάλη του κα- λωσύνη.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀνησυχοῦσε τώρα τὸν ἄρχοντα δὲν ἦταν ὁ Λουίτζι Φόσκαρι, ἀλλ' ἡ κόρη του, ἡ Κιάρρα.

Ὁ Μάρτης πλησιάζε.

Ἐπρεπε νὰ γίνῃ ὁ γάμος τῆς.

Ἀνδολιὴ δὲν γινώσκει.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν ὁ Σακραμπέλι μπῆκε στὴν κλαυρὴ τῆς Κιάρρας, τὴν κληροῦσε γλυκὰ καὶ κάθισε κον- τὰ τῆς. Ἡ δόνα Κιάρρα ἀνατριχίασε.

Κατάλαβε πὸς ἔφτασε ἡ κρίσιμη στιγμή, πὸς ἦταν χαμένη. Ὁ πατέ-ρας τῆς ἄρχισε νὰ τῆς μιλάει γιὰ διὰ- φορα πράγματα. Καὶ σιγὰ-σιγὰ μπῆκε στὴν κουβέντα ποὺ τὸν ἐνδιέφερε...

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ JULES GERARD

ΕΝΑΣ ΘΕΛΚΤΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΟΦΙΑ, 55 ἐτῶν.

ΛΙΖΑ, 60 ἐτῶν.

(Σ' ἓνα μικρὸ σαλονάκι. Ἡ Σοφία καὶ ἡ Λίζα κάθονται καὶ κουβεντιά- ζουν.)

ΣΟΦΙΑ.—Πάνε πειά... Πέρασαν τὰ νεῖατά μας...

ΛΙΖΑ.—Τί νὰ κάνουμε; Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς ἀμειλικτους νόμους τῆς φύσεως... Τώρα πειὰ ἂς ἀρ- κειτοῦμε στὴς ἀναμνήσεις μας...

ΣΟΦΙΑ. Κ' εἰν' ἀλήθεια πὸς ἡ ἀνα- μνήσεις μας αὐτὲς δὲν εἶνε καὶ τόσο δυσάρεστες...

ΛΙΖΑ.—Ναί, ἡ Θεία Πρόνοια δεί- χτηκε εὐνοϊκὴ σὲ μᾶς κ' ἔτσι δὲν γνω- ρίσαιμε τίς μεγάλες συμφορὲς τῆς ζωῆς...

ΣΟΦΙΑ.—Οἱ σύζυγοί μας μᾶς ἀγα- ποῦσαν...

ΛΙΖΑ.—Κι' ἐμεῖς ὅμως τοὺς ἀντα- ποδίδουμε τὴν ἀγάπην τους...

ΣΟΦΙΑ, (ἀφηρημένα).—Ναί... Τώ- ρα ὅμως ποὺ γεράσαμε πειά, μπορούμε νὰ μιλήσουμε με εὐλαχίαι...

Εἴμαστε τάχα πάντα πιστοὺς στοὺς συζύγους μας;

ΛΙΖΑ.—Τί ἐρώτησις αὐτή;... Πὸς δὲν εἴμαστε...

ΣΟΦΙΑ.—Ἐλα τώρα... Πές μου τὴν ἀλήθειαν... Δὲν ἀπάτησες ποτὲ τὸν σύζυγό σου;

ΛΙΖΑ.—Ποτέ!...

ΣΟΦΙΑ.—Οὐτε σκέφτηκες ποτὲ νὰ πὸν ἀπάτησῃς;

ΛΙΖΑ.—Οὐτε!

ΣΟΦΙΑ.—Θὰ τὸ ἐξῆς, φαίνεται, ξε- χάσει, ἀγαπητὴ μου...

ΛΙΖΑ.—Εἶσαι σήμερα πολὺ περιε- ργη, Σοφία.

ΣΟΦΙΑ.—Ἀς εἶνε... Δὲν ξέρω τί ἔ- κανες ἐσύ... Ἐγὼ ὅμως θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ τὸν ἔχω ἀπάτησει τὸν Ἀντρέα...

Ἄλλα τιμωρήθηκα ἀρετὰ γι' αὐτό...

ΛΙΖΑ.—Δὲν τὸ πιστεύω... Μοῦ φαί- νεται ἀδύνατον πὸς ἀπάτησες ποτὲ τὸν Ἀντρέα...

ΣΟΦΙΑ.—Καὶ ὅμως... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποία μπορῶ πειὰ νὰ ἐκ- μυστηρεῖσθαι σὲ σένα, τὴν παλιὰ καὶ ἀ- γαπημένη μου φίλη...

ΛΙΖΑ.—Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν... Ἐσύ ἡ θαυμασία γυναῖκα, τὸ ὑπόδειγμα τῆς πιστῆς συζύγου...

ΣΟΦΙΑ.—Ἄχ, φίλη μου, ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ οὔτε ἡ πατὴρ καὶ πῶς γυναικὲς δὲν μποροῦν ν' ἀντιστα-θοῦν.

ΛΙΖΑ.—Εἶμαι περιεργὴ ν' ἀκούσω αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΣΟΦΙΑ.—Ἀκουσέ την. Ἡμῶν, πράγματι, καθὼς λές κ' ἐσύ, μιὰ πολὺ ἀρροισμένη σύζυγος στὸν Ἀντρέα. Γι' αὐτὸ δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θαρρό-ταν μιὰ μέρα ποὺ θ' ἀποτοῦσα στὸν ἄντρα μου. Καὶ ὅμως ἔγινε αὐτὸ ποὺ δὲν τὸ φανταζόμουν ποτέ... Λοιπὸν, ἐνῶ ζοῦσα ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη με τὸν σύζυγό μου, ἓνα βράδυ γνώρισα σὲ

κάποια ἑσπερίδα ἓνα θαμνίσιο νέο, με ὠραιότατο παρουσιαστικὸ καὶ πό- λὺ θελκτικὸς τρόπος. Ἐλεγε ὅτι εἶνε Πολωνὸς πρίγκηψ. Μόλις τὸν γνώρισα, ἔμεινα κατενθουσιασμένη με- τὰ του... Ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχα ἰδεῖ πὸς γοητευτικὸ ἄντρα... Ἀλλὰ—

καθὼς νόμισα τότε— κι' ἐγὼ τοῦ ἔκα- να μεγάλη ἐντύπωση... Μόλις με συνέ- στησαν, με παρακάλεσε νὰ χορῶσω με- τὰ του... Ἐγὼ δέχτηκα πρόθυμα καί, ἐνῶ χορῶσα, μοῦ ἔκανε χίλια κομπλι- μέντα... Καθὼς ἄκουγα τὰ λόγια του, ἐννοιοῦσα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατὰ... Εἶχα

τὴν ἰδέαν ὅτι ὅσα μοῦ ἔλεγε ὁ γόης αὐτὸς γιὰ τὴν ὁμορ- φιά μου ἦσαν ἀληθινά...

ΛΙΖΑ.—Καὶ μὴπως δὲν ἦ- σουν πράγμα- τι ὁραία;

ΣΟΦΙΑ.— Καὶ ὅμως ὅ-ταν μοῦ τὸ ἔ- λεγαν αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἄντρες, θάμωνα μετὰ τους... Μόνον ὅταν μοῦ τὸ εἶπε αὐτός, ὁ σκεδὸν ἄγνω- στός μου νέος, τὸ πιστέψα, καὶ ἔγινε τρι- σευτυχισμένη.

ΛΙΖΑ.—Αὐ- τὸ φανεροῦναι πὸς θὰ ἐρω- τεήθηκες ἀμέ- τὸν Πολωνὸ πρίγκηπα. Λοι- πόν;...

ΣΟΦΙΑ.— Λοιπὸν, ἐκεῖνο

τὸ βράδυ φοροῦσα ἓνα θαμνίσιο μαρ- τὸ νῦν ἀποδοῦναι περιδέραιο. Ὁ νέος πρί-γκηψ κίτταξε διαρκῶς τὸ λαυρὸ μου. Ἐ- γὼ νόμιζα πὸς τὸν θαύμαζε κι' ὅτε φανταζόμουν πὸς μπορούσε νὰ κητά-ξῃ τὰ μαργαριτάρια μου...

ΛΙΖΑ.—Βέβαια, ἓνας πρίγκηψ εἶνε συνηθισμένος νὰ βλέπῃ ὥραία κοσμή-ματα, ἐνῶ ὁ λαμὸς σου ἦταν σπανίως ὁμορφιά...

ΣΟΦΙΑ.—Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ὅταν γύ- ρισα στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ χορὸ, δὲν μπο- ροῦσα νὰ κλείσω μᾶτι... Οὐκίμην δι- αρκῶς τὸν θελκτικὸ πρίγκηπα. Καὶ δ-

γνώρισε. Ἐρρίξα μόνον ἀπὸ πάνω μου ἓνα γούνο ἐπανωφόρι.

ΛΙΖΑ.—Καὶ πῆγες;

ΣΟΦΙΑ.— Πῆγα. Ὁ, Λίζα μου... Πόσο ἤξερα τὸν ἑαυτὸ μου ὡς

τότε... Πόσο ἤξερα τὸν ἑαυτὸ μου... Φαν- ταζόμουν δι' ἀγαπῶ με ἐρωτικὸ πάθος τὸν ἄντρα μου. Ἡ συνάντησίς μου με τὸν πρίγκηπα κ' ἔκανε νὰ κατάλαβω πόσο ἀδίκω εἶχα νὰ τὸ σκεφτοῦμαι αὐ-τό. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐννοιοῦσα τότε, τί

θὰ πῇ ἐρωτικὴ μέθη... Ἀλλοῖμονο δ- μως... Ἐπειτα...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

ΣΟΦΙΑ.— Ὁ δυστυχισμένος μου σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ...

τὴν ἰδέαν ὅτι ὅσα μοῦ ἔλεγε ὁ γόης αὐτὸς γιὰ τὴν ὁμορ- φιά μου ἦσαν ἀληθινά...

ΛΙΖΑ.—Καὶ μὴπως δὲν ἦ- σουν πράγμα- τι ὁραία;

ΣΟΦΙΑ.— Καὶ ὅμως ὅ-ταν μοῦ τὸ ἔ- λεγαν αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἄντρες, θάμωνα μετὰ τους... Μόνον ὅταν μοῦ τὸ εἶπε αὐτός, ὁ σκεδὸν ἄγνω- στός μου νέος, τὸ πιστέψα, καὶ ἔγινε τρι- σευτυχισμένη.

ΛΙΖΑ.—Αὐ- τὸ φανεροῦναι πὸς θὰ ἐρω- τεήθηκες ἀμέ- τὸν Πολωνὸ πρίγκηπα. Λοι- πόν;...

ΣΟΦΙΑ.— Λοιπὸν, ἐκεῖνο

τὸ βράδυ φο

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Μόλις ο άνεμος, ο άνεμος που πλανιέται ελεύθερα στους δημόσιους δρόμους, έμπαινε κλεφτά μέσα στον κήπο της κυρίας ντ' Αίγης. Όλα τα δέντρα άρχιζαν να μουμουρίζουν και να κροφουλιούν. Τότε η δεσποινίς 'Ιουλιέττα κατέβαινε με προφύλαξη στον κήπο και γλυστερούσε με χαρά κάτω από τις δεντροστοιχίες. Ήταν τόσο εύχρηστο γι' αυτή η άναπνέει λίγο δροσερό αέρα, στη στιγμή μάλιστα που η αίσθησή της της ζητούσε να την κρατήσει περιορισμένη όλη μέρα μέσα στο σπίτι της.

Έτσι μου δινόταν κι' εμένα ευκαιρία να βλέπω την ωραία γειτονιά μου να σταματά κάτω από μια δάφνη γεμάτη κρυφούς ψιθυρισμούς, να προσφύλαγεται εκεί από τον άερα κι' από τα μάτια της θείας της, να βγάζει από τον κόρφο της ένα βιβλίο—κάποτε μάλιστα και επιστολές—και να διαβάσει. Τότε την είχα ολοκληρή μπρός στα μάτια μου και την κούταζε σαν να ήταν πειά δική μου.

Ντυνόταν πάντα με μια κλασική λιτότητα. Φορούσε απλά και μονόχρωμα σκέπαζαν το λυγρό της κορμί. Κι' εγώ ήμουν έρωτευμένος μαζί της τρελλά, παρ'ότι, μ' όλη τη θέρη των δεκαοχτώ μου χρόνων.

Αν τώρα, έπειτα απ' αυτό, υποθέσατε πως της μίλησα έστω και μια φορά, σάς βεβαιώνω πως είστε ανόητοι. Η λίγη μου πείρα κι' είχα διδάξει πως άγαπούμε λιγότερο τις γυναίκες, όσα τις πλησιάζουμε και μιλάμε με τους. Ποτέ επίσης δεν είχα δει άλλωστε τη δεσποινίδα 'Ιουλιέττα, παρ'ότι άναμεσα από τα φυλλώματα του κήπου της.

Ήξερα ωστόσο πως κάποιος νεαρός δικηγόρος από την Ουάνζ, ο Έκτωρ Μελιόρ, της είχε ζητήσει το χέρι, χωρίς να πάρη από τη θεία της την παθητική συγκατάθεση. Είχε γνωρίσει την 'Ιουλιέττα σε κάποιο παραθαλασσιο τόπο, όπου, όπως πηγάζει για να ιδεί την αδελφή του, η οποία ήταν επίσης μαθήτρια.

Η δυο νέες ήταν ενωμένες με τουφερή φίλια και ο νεαρός δικηγόρος δεν άργησε να έρωτευθη τη φιλονεικία της αδελφής του. Άλλα και η 'Ιουλιέττα, όπως έλεγα, δεν δειχόταν αδιαφορία απέναντί του. Μα πώς μπορούσε να πιστέψει στα λόγια του κόσμου; Άλλωστε αυτό πειά άποτέλουσε μια παλιά ιστορία. Όσοιδήποτε ένα μονάχα ήταν βέβαιο: Ότι η θεία—όπως συμβαίνει και στις κομωδίες—δεν ήταν καθόλου διαθεσμένη να παντρεύη την ανειδίτη.

Την καυμένη την κοπέλλα! άκουσα μια μέρα τον πατέρα μου να λέει στο συμβολαιογράφο της περιφέρειας. Άν εξακολουθήσει αυτή η κατάσταση, θα μείνει στο φάρι...

—Α, ά! που άπάντησε εκείνος χαμογελώντας. Λοιπόν, χωρίς το βασιλόπουλο του παριζιανού...

Το βασιλόπουλο του παριζιανού! Τις έλεγα και τις ξανάλεγα τις μαγικές αυτές λέξεις... Ο ήχος των με γοήττει. Ήσαν ωραίες σαν το φως! Όταν έμενα μόνος μου, τις τραγουδούσα στα λουλούδια.

Λοιπόν το βασιλόπουλο του παριζιανού θα γίνονταν εγώ, διάβλε! Θα λούτρωνα την αγαπημένη μου από τη σκλαβιά της γριάς θείας της και θα φεύγαμε μαζί τραβώντας να βρούμε την Εύτυχία.

Όστόσο, στους φίλους μου δεν φανέρωνα τίποτα. Όταν φυλάει κανείς, σε τέτοια ηλικία, μέσα στη βάση της καρδιάς του, ένα ωραίο μυστικό, τι γλυκό που του φαίνεται και πόσο εύπορά...

Ακούμπησε στο δέντρο, σήκωσε κατακόκκινη το κεφάλι της και με κούταζε...

περήφανα και χαρούμενα γίνονται τα μάτια του!...

Όταν γύριξα στο σπίτι μου, παραμόνευα πίσω από τα παραθυρόφυλλα και περιμένα με συγκίνησι να δω τη γειτονιά μου να κατεβαίνει στον κήπο της... Τότε της μιλούσα νεορά και της έλεγα φράσεις γεμάτες λυρισμό.

Γέλα, της έλεγα, γέλα πάντα έτσι, γέλα μ' αυτό το γέλιο που τρελαίνει, κι' υπόμνησε ξένοιαστη τον έρωτά μου και την ιδιοτροπία της θείας σου. Υπόλαβε όμως κάποιος που σ' αγαπάει και που σε προστατεύει.

Μου συνήθιζαν αδύνατο πειά να ζήσω χωρίς την 'Ιουλιέττα. Γι' αυτό,

αποφάσισα να τη γλυτώσω από τη θεία της. Θα επικοινωνούσα πρώτα πρώτα μαζί της και θα προσπαθούσα να της μεταδώσω τον μεγάλο πόθο της ελευθερίας.

Άλλα τί έπρεπε να κάνω; Να της γράψω; Να δωροδοκήσω την υπηρέτριά; Να ζητήσω μια νυχτερινή συνάντησι; Να όπλιστώ με πιστόλια και να την απαγάγω;

Αυτά τα ερωτήματα και άλλα πολλά με απασχολούσαν για κάποιες μέρες. Κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών, υπέφερα παραπολύ και κοιμόμουν άσχημα τις νύχτες...

Η δεσποινίς 'Ιουλιέττα ωστόσο εξακολουθούσε να κατεβαίνει πάντα

στην αρχή η 'Ιουλιέττα συμάζεψε γρήγορα και δίπλωσε βιαστικά ένα χαρτί που κρατούσε στα χέρια. Έπειτα ακούμπησε στο δέντρο, σήκωσε κατακόκκινη το κεφάλι της και με κούταζε.

Εγώ είχα κοκκινίσει πιο πολύ απ' αυτή. Μου φάνηκε πως ήταν κάποιος στενοχωρημένος—πράγμα που την έκανε πιο αξιολάτρευτη—και έξαφνα είδα να ξαναγυρίζει στο σπίτι της.

Εγώ απόμεινα στη θέση μου έμβροντος. Και γι' αυτή πρώτη φορά, ύστερα από τόσον καιρό που την αγαπούσα, θυμήθηκα να κάνω στον εαυτό μου την ερώτησι: Μ' αγαπά τάχα η δεσποινίς 'Ιουλιέττα;

Την ερώτησι αυτή την είχα προκαλέσει ως εκείνη την ημέρα, αλλά έδωπα τώρα για πρώτη φορά πως μπορούσε νάχη κι' αυτή κάποια στιγμή.

Γι' αυτό να δώμε! είπα μέσα μου. Μόλις μ' είδε κοκκίνισε... Αυτό είχε καλό σημάδι. Τι διάβαζε όμως; Κανένα γράμμα του αδελφού της, που θάνα μολις ήρθε, χωρίς άλλο. Μα γιατί έφυγε; Διάβλε, από τη ντροπή της! Έπειτα μπορεί να φοβήθηκε μήν την πιάσει η θεία της... Όποιαδήποτε η ταρχή της είχε καλό σημάδι.

Υστερα απ' αυτό, αποφάσισα να γράψω την ίδια βραδυά κιόλας στην 'Ιουλιέττα. Μόλις θ' άπλωνόταν το σκοτάδι, θα πήγαινα από τα κάγκελλα του κήπου και θα κρούα το γράμμα στον κορμό της δάφνης για να το δει.

Δεν μπορού να καθορίσω τί ώρα ήταν. Είχα γράψει τρεις μεγάλες σελίδες γεμάτες από εξαίρετο πάθος και στην τετάρτη λογάριζα να κάνω λόγο για την απαγωγή...

Έξαφνα ένας θόρυβος παρ'έξω, υπόνομος και συνεχής προσέλειψε την προσοχή μου. Γύρισα κατό το παράθυρο κι' αντίκρισα το σκοτάδι. Άλλα μέσα απ' αυτό ξεχώρισα κάτι σκιές...

Αμέσως κατάλαβα τί συνέβαινε. Ο δικηγόρος, ακολουθώντας το παλιό έθιμο της Προδηγίας, σύμφωνα με το οποίο ο νέος κλέβει την κόρη που του άρνούται, είχε μαζέψει μερικούς φίλους του και με τη βοήθειά τους την πήρε...

Η άπογοήτευσί μου βέβαια ήταν μεγάλη, αλλά δεν βάπτιζε πεισιπότερο απ' όσο έπρεπε να βαπτίζει. Σε ηλικία δεκάτης χρονών η απελπισία διαρκούν όσο κι' ο άγχος της άναπνοης άπάνω στον καθοφέρι.

Έκείνο όμως που μου έμεινε σαν ένα μεγάλο βάρος στην καρδιά, ήταν η κραυγή της δεσποινίδος 'Ιουλιέττας, όταν ώρμησα έξω να την προσφάσω και φώναζε με σπαταλημένη φωνή, τ' όνομά της.

Χτύπα αυτό το παλτόπαιδο. Έκτωρ! είπε στον αγαπημένο της. Αυτό ποτέ μου δεν μπόρεσα να το λησμονήσω...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

Η Λουκία Λουσιόλ βρισκόταν στην επιθανάτια αγωνία της. Ήταν στις στιγμές εκείνες που τα όληνυχτα μάτια δεν βλέπουν πειά, τ' αυτά δεν ακούνε κι' η ψυχή παλεύει, έτοιμη να φτερουγίσει ψηλά.

Μέσ' από τα κατάρυκα σκεπάζματα πρόβαλλε το κεφάλι της με το μικρό κατάχλωμο προσώπιό της. που δεν ξεχώριζε μέσα στη λευκότητα των σεντονιών παρ'ότι τα δυο μεγάλα μαύρα μάτια και την τριανταφυλλένια γραμμή του στόματος.

Η άνασσα που έδωσαν μέσ' από αυτά τα ρόδινα χείλη μόλις άναστήκωνε το στήθος, που ύστερα από λίγο θάπαινε πειά να κινείται.

Η Λουκία είχε πάρει ένα βαρύ κρουλόγραμμα μια βραδυά που γύριζε από ένα χορό.

Στην αρχή δεν είχε πάρει το πράγμα στα σοβαρά. Πίστευε πως σιγά-σιγά θα ξαναγίνει γρήγορα καλά. Άλλ' η άρρώστεια πλάκωσε βαριά και την έχάρωσε για καλά στο κορβόπιό του πόνου.

Παρ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών, η κατάσταση της δεν έκαιχε καλύτερα, όλοένα μάλιστα χειροτέρευε.

Κι' ο θάνατος τώρα χτυπούσε την πόρτα, σκληρός και άκαδος, ενώ η άρρωστη έννοιωθε να την άγγίζουν στο μέτωπό της τα κατάρυκα κρύα φτερά του...

Η Λουκία Λουσιόλ ήταν μόλις είκοσι χρόνων...

Πριν από λίγους μήνες είχε κατακτήσει το θέατρο, είχε γίνει το έθιμο της σκηνής.

Είχε ξεπερνάει τον κόσμο με το παίξιμό της, κι' ο κόσμος τη χειροκροτούσε και την έπαινε με άγλα πειά.

Η Λουκία είχε αντικαταστήσει στο θέατρο μιά συνάδελφό της ηλικιωμένη κι' η επιτυχία της ήταν ανέλπιστα και καταπληκτική. Άπειροι θαυμαστές την τριγύριζαν πειά. Μα η Λουκία αγαπούσε έναν φτωχό νέο και γι' αυτό μόλις κατάρυων να ζούν δουλεύοντας κι' οι δυο.

Ο φίλος της ήταν ποιητής και έκανε αντίγραφα, από τα οποία πολύ λίγα γράμματα κερδίζει.

Αυτή πάλι είχε το μισθό της από το θέατρο.

Η Λουκία όμως δεν είχε άκρια τότε μεγάλες φιλοδοξίες. Δεν έζηλευσε τις άλλες συνάδελφους της που πήλιναν δεκάδες χρόνων η απελπισία διαρκούν όσο κι' ο άγχος της άναπνοης άπάνω στον καθοφέρι.

της, το σφιγμένο το χερίδι του ήταν γι' αυτήν το πολυτιμότερο βραχιόλι. το φιλί του το σπανιότερο διαμάντι, το άγκυλισμά του το λαμπρότερο περιδέριον...

Τι ωραίες, άξέχαστες ώρες που περνούσε τότε...

Πιασμένη από το χέρι διάβαιναν από την άριστερή όχθη του Σηκουάνα, όπου ήταν το θέατρο, στη δεξιά, όπου είχαν τη φωλιά τους.

Πηγαίνανε μονάχοι μέσα στη νύχτα και μόνους μάρτυρες της εύτυχίας των είχαν τ' αστέρια.

Περνούσαν τη ζωή τους με ανόητα, τρελλά, φλόρια λόγια και θεωρούσαν τον εαυτό τους εύτυχισμένους.

Έπειτα έφταναν στο δωμάτιό τους, άναβαν σίερα για να βρουν την τρύπα της κλειδαριάς κι' έμπαιναν μέσα χροπιδρώντας σαν εύθιμα πουλιά.

φίλου της ποιητού, ο οποίος στεκόταν παράμερα δειλός και διστακτικός.

Όστόσο, όταν ο νέος καπάλιζε ό τι όλα είχαν τελειώσει μεταξύ τους, την άποχαίρειτος κι' έφυγε, χωρίς καθόλου να της παραπονέθη.

Εκείνη δεν άργησε να τον λησμονήσει κι' άρχισε να περνά με τη σιέρα της την εύθυμη και τρελλή ζωή των συνάδελφων της.

Έγινε έτσι μια πεταχτή κοπέλλα, γεμάτη ζωή και κίνηση, που μοιράζε σ' όλους την αγάπη της, άλλαζε διαρκώς τους φίλους της και ζούσε μέσα στην άπόλαυσι και στην πολυτέλεια, περιζήτητη, διάσημη, μεγάλη.

Υστερα από καιρό, ξαναπήγε να την ιδεί εκείνος, ο παλιός φίλος της, ο ποιητής.

Αυτή όμως δεν τον έδεχτηκε, κι' αυτό την έκανε άργότερα να λυπηθί,

Ο Ποίητης υποψιάστηκε, θέλησε να φύγη και τον κράτησε με το σταυρό...

Κι' όταν σε λίγο έμεναν μόνος, ο λότελα μόνος, ζήρουναν ο ένας τα χείλη του άλλου και μεθούσαν από τα φιλά, από τον έρωτα, από την ευτυχία...

Μα σιγά-σιγά η δόξα της Λουκίας μεγάλωσε. Έγινε διάσημη καλλιτέχνης. Κι' η μεταβολή αυτή έπέφερε, κατ' ανάγκην, και το χωρισμό της από το φίλο της ποιητή.

Η φωτογραφία της ήταν τώρα παντού έκθεσιμένη και τ' όνομά της γινόταν όλο και πιο δημοτικό.

Της ήταν αδύνατο πειά να γυρίσει στο σπίτι με τα πόδια ή με το λεωφορείο. Είχε δικό της άμαξι.

Στο σπίτι της ή στο καμαρίνι της, στο θέατρο, πλήθος θαυμαστών την περιέμενε για να την έπαινε, για να της φιλήσουν το χέρι.

Και, τέλος, η πολυτέλεια σπατάλη των άλλων άποτέλουσαν χτυπητή άντιθεση με τα παλιωμένα ρούχα του

παρ'ότι...

Δεν μπορούσε όμως να κάνει άλλοις. Φεύγοντας από το θέατρο, έπρεπε να δειπνήσει μ' έναν γέρο Ρώσο ποιητή που είχε πάει στο Παρίσι ιναόγνιτο και με μερικούς από τους πιο όνομαστους δημοσιογράφους.

Ο ποιητής μάλιστα υποψιάστηκε κάτι, θέλησε να φύγη και τον κράτησε με το σταυρό...

Η λούπη λοιπόν για την άρνησι της δεν άσπασε πολύ και το χαμόγελο της άφροντισίας ξαναφάνηκε στα χείλη της.

Α, μπα, δεν βαρύνει! είπε η Λουκία. Θα με ξεχάσει και θα ήσυχασε...

Τώρα όμως, αν και δεν είχε περάσει πολύς καιρός από το χωρισμό, τα ήταν μακριά, τόσο μακριά...

παμείνει παρ'ότι μεγάλα μαύρα μάτια και η ρόδινη γραμμή των χειλιών της, μέσα στη λευκότητα των σεντονιών.

Στις πρώτες ημέρες της άσθενείας της λάβαινε κάθε τόσο έπισκεπτήρια και μπουκονιέρες και δέχονταν συγγενούς φίλους της.

Άλλ' η έπισκέψεις των θαυμαστών της λιγότερα σιγά-σιγά και άργότερα κανένα δεν έπήγαινε να την ιδεί.

Και τώρα που ήταν στις τελευταίες της στιγμές, τώρα που η ψυχή της ήταν έτοιμη να πετάξει, η Λουκία βρισκόταν μόνη, ολομόναχη...

Σε μια στιγμή άνοιξε τα μάτια της κι' είδε να περνά από μπρός της σε μιά γρήγορη παρέλασι όλο της το παρελθόν...

Ξανάχισε με τον ποιητή της τις νύχτες που γυρνούσαν κι' οι δυο στην έρμηκή τους καμαρούλα και ξανά-νοιασε για τελευταία φορά τα χέρια του που την κρατούσαν με τόση τρυφερότητα.

Και στις θύμνες αυτές αισθάνθηκε τον εαυτό της μονάχο, φοιχτά μονάχο, άπέραντα μονάχο...

Ω, ναί, όλα είχαν τελειώσει πειά μεταξύ τους. Άλλα τί να γινόταν τάχα αυτός εκείνη την ώρα;

Την ώρα εκείνη ο νέος βρισκόταν κοντά της. Πίσω από ένα παραβάν, με την καρδιά άνησυχη, με το πρόσωπο όγρο, με την έκφρασι πολύ θλιμμένη, ο ποιητής την κούταζε κρυφά κι' έκλαιγε...

Ήξερε πως μονάχα το παραβάν τον έχωριζε από την παλιά του αγαπημένη, πως άρκοιζε να κάνει ένα βήμα για να βρεθί κοντά στη Λουκία...

Και όμως δισταζε... Είχε τόσον καιρό να την ιδεί και δεν ήξερε πως να τον άντικρύξει τώρα. Ύστερα από την άρρώστειά της.

Όστόσο πήρε θάρρος και μπήκε. Εκείνη ακούγοντας κρότο, γύρισε τα μάτια της κι' άμέσως τον άναγνώρισε και το χαμόγελωσε.

Τον έκούταζε μ' ένα βλέμμα τόσο άγνό, τόσο θείο, τόσο άγιο, ώστε αισθάνονταν κι' οι δυο να ξαναγυρίζον το παλιό αίσθημα τους και η καρδιάς των να έδωνανται με τους πρώτους δεσμούς.

Έκείνος την έπληγισε κι' άπόθεσε άπάνω στο ψυχρό μέτωπό της ένα φιλί με σεβασμό.

Και η Λουκία Λουσιόλ κάτω απ' αυτό το φιλί, το τόσο διαφορετικό από εκείνα που δέχονταν κάθε μέρα και της προέξονταν άηδία, αισθάνθηκε την ψυχή της να ξανακίνηται λευκή και καθαρή και άσπιλη.

Και τότε, κλείνοντας για πάντα μέσ' στο βλέμμα της το φωτεινό δάμα της εύτυχίας της, έκλεισε τα μάτια και πέθανε στην άγκαλιά του λατρευτού της, πέθανε εύτυχισμένη, έαυγισμένη, μεθυσμένη από χαρά κι' άγαλλίασι, φθονίζοντας τ' όνομά του...

ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΛΑΝ

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— «Οραία! φώναζε ο Γουλιέλμος Μάιστερ. Είμαι καπνιστικός άνθρωπος γι' αυτή τη μονομαχία... Έτσι θα διασκεδάσουμε λίγο, γιατί το ταξίδι μας είχε άρχισι να γίνεται κάπως μονότονο... Τι λες κι' εσύ γι' αυτό, καλέ μου Κάρλο; Έλα, μη φαίνεται τόσο απορροφημένος από τις σκέψεις σου και άς καπνάσουμε λίγο...»

— Χα! Έκανε ο Κάρλο. Μου φαίνεται πως εδω χρειάζεται σκέψη και πολλή μάλιστα...

Μία ώρα πριν απ' αυτούς, ο κύριος ντε Φόφελντ και η άθλια 'Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα είχαν διασχίσει τον ίδιο δρόμο. Η πριγκίπισσα Ρουάνι ήταν εξαιρετικά σκυθρωπή. Η συνάντησή της με το Γουλιέλμο και το ένδοξο μονομαχίας του με τον κύριο ντε Φόφελντ της άνηκε πάλι χωρίς άλλο τα σχέδιά της.

Έβλεπε εβλεπε μια ελαφρά κραυγή κι' απλώνοντας το χέρι της φώναζε:

— Δέστε, κύριε!

Μά η βιαία έτρεχε πολύ και ήθελε να νιώσει ο κύριος να κυττάει αυτό που έδωσε η ντε Μαλφιέρα, είχε ξεψυχτήσει.

— Μά τι είδατε λοιπόν; ούτως ο Φόφελντ με άκουσε. Γίνετε κατ' ελπίδα! Τι συμβαίνει, πριγκίπισσα;

— Τίποτε, αγαπητέ μου κύριε! το ατύχημα ή ντε Μαλφιέρα. Δεν είναι τίποτε... Είμαι ξέστη— όπως όλες άλλωστε η 'Ιταλίδες— λίγο δεισιδαιμονία... Θυμάστε αυτό τον άλλοκοτο ζητιάνο που είχαμε συναντήσει ποδοσεσάων μηνών, στους πρόποδες των Άλπεων, κατά το πρώτο μου ταξίδι στο Μόναχο;

— Ναι, είπε ο Φόφελντ. Ήταν ένας τρελλός που μουσούκισε ακατάληπτα λόγια κι' έπαιζε λύρα σαν άγριος καλλιτέχνης!

— Έν' λοιπόν, είπε η ντε Μαλφιέρα. Αυτόν είδα πού δίνον και τσάι... Ναι, τον είδα πάλι! Είναι βέβαια πώς ήταν αυτός! Τι ήθελε να κάνει τότε στη Γερμανία; Γιατί τον βίαια για δεύτερη φορά στο δρόμο μου;

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, η πριγκίπισσα Ρουάνι έτρεπε σπασμωδικά... Ο κύριος, έκπληκτος για την παραγωγή της αυτή, προσπαθούσε να την καθησυχάσει...

— Μά γιατί η θεά του ήλιου αυτού αλήστου σάς τάρξε τόσο; τη ρώτησε.

— Ούτε εγώ δεν ξέρω! απάντησε η ντε Μαλφιέρα. Ίσως γιατί μοιάζει άδιστα με κάποιον άνθρωπο που εγώ γνωρίζω άλλοτε... Φοβόμαι... φοβάμαι πολύ ότι αυτή η συνάντησή θα μας φέρει δυστυχία...

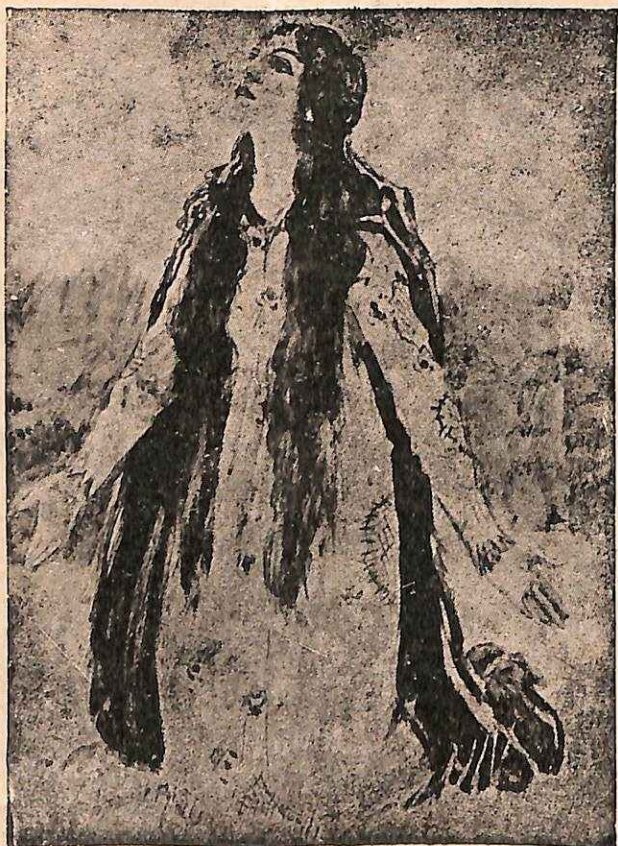
— Θέλετε να διατάξω τον άμαξά

να ξαναγορίσει πίσω για να ψάξουμε και να τον βρούμε... Ναι, θα τον βρω αυτό τον ζητιάνο και αν ή θεά του σάς ένοχλει τόσο, αναλαμβάνω να τον...

Ο κύριος δεν αποτελείωσε τη φράση του... Φανέρωσε όμως τη σκέψη του, κάνοντας μια απειλητική χειρονομία...

Η πριγκίπισσα Ρουάνι έμεινε μερικά λεπτά σκεπτική. Έπειτα κουνήσε το κεφάλι της με φωνή που είχε ξαναγίνει έντονη και ζωηρή:

— Όχι! Όχι, δεν πρέπει να κάνουμε πράγματα «σκοπία»! Πρέπει όλες μας η πράξεις ν' αποβλέπουν

— Έλεος! τραύλισε η μικρούλα...

στο σκοπό μας... «Όλα τ' άλλα είναι επικίνδυνες απόπειρες δυνάμεων. Άς εξασκηθούμε στο δόξιο μας»

— «Οραία! είπε ο κύριος. Ξαναγίνετε πάλι έτσι όπως μου άρεσετε: Ατσούρητη και δυνατή, χωρίς γυναικείες αδυναμίες... Έλα, πριγκίπισσα, άς πάμε εκεί που μάς προσκαλεί η φιλοξενία μας!»

Ναι, ήταν ο Λαζάριο, ο άνθρωπος τον οποίο είχε προσπεράσει το άμαξί της ντε Μαλφιέρα! Ο ώριος και νεαρός μακαήσιος Τζοβάνι ντε Κουπόνι, ήταν τώρα ένας αλχημικός που βράδιζε άργά, στηριγμένος στο ραβδί

του, ενώ η μακρούα του γενειάδα κυμάριζε στον άνεμο... Τα βλέμματά του, ήταν πάντα προσηλωμένα προς το βορρά, σαν να τα τραβούσε εκεί κάποιος άκατανίκητος μαγνήτης...

Καθώς προχωρούσε μισή ώρα τώρα μέσα στο δάσος, το φάνηκε ξαφνα πως άκουσε φωνές σε μια γλώσσα άγνωστη σ' αυτόν και, σε λίγο, καθώς προχώρησε ακόμα περισσότερο, βρέθηκε σ' ένα άδεντρο μέρος, στη μέση του οποίου ήταν στημένη μια σκηνή. Κοντά στη σκηνή αυτή, βρισκόταν σταματημένο ένα αμαξόσπιτο, σκεπασμένο με κουρέλλια. Όλόγυρα, εδω κι' εκεί, ήταν σκορπισμένοι άν-

τες διατάζοντας τα άστρα...

— Αυτό είναι άδυνατο, Σάβα! της απάντησε ένας από τους άπειρους, ένας άντρας ψηλού άναστήματος, ήρακλείων διαστάσεων, που φαινόταν πως ήταν ο άρχηγός του όμίλου. Δεν έχουμε πεία πεντάρα...

— Έδω τα μέρη φυλάγονται καλά κι' ούτε πατάτες, ούτε κότες μπορούμε να κλέψουμε... Βλέπεις λοιπόν, Σάβα, πως πρέπει με κάθε θυσία να δώσουμε μια παράσταση σ' αυτό το χωριό, αν δεν θέλουμε να πεθάνουμε της πείνας...

— Τζίλ! Κόκκινος Τζίλ! φώναζε η γοργά Σάβα. Πως τολμάς και δεν θέλεις να άπακούσεις στις προστάγιές των άστρων;

— Άμα πεινάω, ούτε στο Σατανά τον ίδιο δεν άπακούω! της απάντησε ο Κόκκινος Τζίλ.

Και, γυρίζοντας προς τα άλλα μέλη του όμίλου, φώναζε:

— Έμπρός! Να προστοιμαστούμε για την άναχώρησι... Σε μισή ώρα πρέπει να βρισκόμαστε μέσα στο χωριό για ν' άρξισι η παράστασις... Έγώ πεινάω! Σείς δεν πεινάτε;

Άμέσως μια γενική άναστάσις εξακολούθησε στην κατασκήνωσι. Οι άντρες έβγαλαν τους πασάλους της σκηνής, την οποία διπλωσαν νοήγιστα νοήγιστα. Ένας απ' αυτούς έξευσε στη μιάζι ένα ισπνί έλαιο, με καχεκτικά πόδια και στυμμένα μάτια. Η γυναίκα έπάλι μάλευσε στο άκρο όλα τα πράγματα που είχαν βγάλε: έξω.

— Έμπρός, πού γοήγορα! φώναζε ο Κόκκινος Τζίλ. Έ, Μαλβίνα, εσύ που άντικαθιστάς τόσο κακή τη φωνή μου 'Ιουα, κουνήσου λίγο... Μά που είνε αυτό το άγριό, ή Μινιόν; Δεν τη βλέπω καθόλου!

— Η δεσποινίς κάνει την πριγκίπισσα! απάντησε σκεπαστικά η Μαλβίνα. Μαζεύει λουλούδια, ενώ εμείς κοπιόζουμε...

— Λουλούδια! μούγκισε ο Κόκκινος Τζίλ. Λουλούδια! Τώρα θα τη διορθώσω εγώ! Πέστε μου γρήγορα που είνε... Γοήγορα!

— Νά, είν' εκεί κάτω! φώναζε η Μαλβίνα γελώντας με μοχθηρία. Και έδειξε με το χέρι της ένα βαθύ στέντο. Άμέσως ο Κόκκινος Τζίλ άπιασε το μαστίγιο του και άουσε προς τα εκεί με λύσσα...

— Έξαφνα, βλέποντας εκείνη που ζητούσε, στάθηκε για να προστομάσει καλύτερα την έκδηλσή του...

Πόζαμπι, σε μεσικών βριμάτων άπαστασι από τον άστρίγγανο βρισκόταν ένα χαυτομένο κορίτσι κοντά σ' ένα ούακι. Φορούσε ούακα άνοήστια, παλτά και έσοκτιμένα... Ήταν υπερόχος όραία, μά και ποικιλία άδύνατη... Σ' ένα γλυκό πόσιωπό της φαινότανσαν ά-

ποτυπωμένα τα ίχνη του πόνου

Έκείνη τη στιγμή, όστόσο, ένα σδυμένο χαμόγελο ευτυχίας άνοιξε στα ξεθωριασμένα χείλη της. Ήταν ευτυχισμένη ή φτωχή μικρούλα, γιατί βρισκόταν χαμένη ως τη μέση μέσα στα ψηλά χόρτα, ανάμεσα σ' άγαπημένα της λουλούδια, άγνι λουλούδα κι' αυτή...

Έξαφνα το σφύριγμα ενός μαστιγίου έσπασε την άερα... Κι' άμέσως η μικρούλα έβγαλε μια κραυγή πόνου. Το μαστίγιο του Κόκκινου Τζίλ τυλίχτηκε γύρω από το λαιμό της... Της άπιασε τα λουλούδια που είχε μαζέψει κι' άρχισε να τα ποδοπατά. Κατόπιν, πιάνοντας το φτωχό κορίτσι από τους καρπούς, άρχισε να το στριφογυρίζει τα χέρια. Η μικρούλα έπιασε γονατιστή, τσακισμένη από τον πόνο.

— Έλεος! ικέτευσε.

— Ά! ούρλιαζε ο Κόκκινος Τζίλ, μου τρεπείλας— έδω άντι να γυνάξωσι στον κανονικό χορό που πρέπει να μάζεις! Θέλεις την καταστροφή μου! Νά, λοιπόν...

Και, σε κάθε λέξη, ή τρομερή γροθιά του τέρατος ύψωνόταν και χτυπούσε το γοητευτικό κορμάκι της μικρούλας, που είχε μελανιάσει.

— Έλεος! Χάρι! ικέτευε άδιάκοπα.

— Ποτέ! της απαντούσε ο Κόκκινος Τζίλ.

Κουρασμένος στο τέλος να χτυπάει με τα χέρια του, ο άστρίγγανος ξαναπέρασε το μαστίγιο του... Τότε άρχισε μια σκηνή φοικωδής και σπαραχτική. Η μικρούλα πηδούσε άδιάκοπα, προσπαθώντας ν' άποφύγι το μαστίγιο του τεράνου της που σφύριζε και ούρλιαζε. Μά αυτός έτρεχε άδιάκοπα πίσω της...

Σε λίγο μια ματωμένη γραμμή χαράων τον λεπτό λαιμό της φτωχής άμρτυρο, ενώ το αίμα κυλούσε άφθονο από τα πόδια της...

Έτρεχε, πηδούσε, έσπευτε, μά και πάλι σκωνόταν άναπνώνοντας, καθώς την έβρισκε το τρομερό μαστίγιο. Η κραυγή της γέμιζαν το δάσος... Τέλος, σωριασμένη όριστικά κάτω, για τελευταία φορά το μαστίγιο τη βρήκε, και μάλιστα αυτή τη φορά στο πρόσωπο...

Τότε ο άστρίγγανος έσφυσε άνήσυχος από πάνω της. Λίγος άφρός έτρεξε από τα χείλη της. Την κύταζε λίγο και της έπιασε:

— Είδες; τί παθαίνεις για να μη με άκούς!... Δεν θα γίνης λοιπόν ποτέ φρόνιμη... Άκου, σε μισή ώρα θα φύγουμε από δω... Προστώνεις να επαναλάβης το χορό των αυτών... Έπειδή δεν έχουμε άργά, θα χορεύεις άπάνω σε χαλίκια... Σ' άφνω τώρα

πέντε λεπτά για ν' άναπαύσας... Άκούς; Ούτε ένα λεπτό παραπάνω!... Άν δεν σε δώ ν' χορεύης μπροστά μου σε πέντε λεπτά, θα σε έαναδείνω...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, χτύπησε άπειλητικά το μαστίγιο του στον άέρα... Έπειτα έ-

ναγύρισε κοντά στους άλλους άστρίγγανους, άφίνοντας τη μικρούλα μοναχή...

Η δυστυχισμένη Μινιόν—γιατί αυτή ήταν πράγματι το όνομα του Κόκκινου Τζίλ—είχε λιποθυμήσει. Σε λίγο όμως ή δροσιά των χορτών, μέσα στα όποια ήταν ξαπλωμένη, την έκανε να συνέλθη... Άνοιξε τότε τα μάτια της και είδε σκυμμένο από πάνω της έναν άνθρωπο άγνωστο που την κύταζε με συμπόνια...

Ναι, ένας άντρας με μελαγχολικά μάτια και μακρούα μαλλιά και γενειά της έπιασε τις πληγές, παίρνοντας νερό από το ούακι που κυλούσε δίπλα... Είχε γονατίσει μπροστά της και της σκούπιζε άπαλά-άπαλά τα άμαξια... Δάκρυα οίκτου κυλούσαν από τα μάτια του...

Η μικρούλα Μινιόν προσπάθησε να σηκωθεί... Τότε ο άγνωστος την πήρε μέσα στα ρομαλέα χέρια του και τη βοήθησε να σταθεί όρθια...

Έκείνη τον κύταζε δειλά, έαφνιασμένη από κούραση και πόνο... Έβλεπε για την καλσύνη του...

Πετα θυμήθηκε τις άπειλές του Κόκκινου Τζίλ και θέλησε ν' άπομακρυνθή, στέλνοντας με το χέρι της ένα φίλημα σ' αυτόν τον ξένο που της είχε παρουσιαστεί σαν άγγελος του οίκτου. Μά αυτός την έκανε να σταθή λέγοντας με φωνή γλυκειά και μελωδική:

— Φτωχό παιδί, ποιος σ' έκανε σ' αυτή την κατάσταση; Δεν έχεις λοιπόν ούτε πατέρα, ούτε μητέρα;

Η Μινιόν έκανε μια άορστη γενομορία κι' απάντησε:

— Ο Μαύρος Διάβολος πέθανε!

— Μά σε ποιους ανθρώπους βρισκόσαι κοντά; ξαναρώτησε ο ξένος.

— Νά, μ' αυτούς εκεί! απάντησε η Μινιόν, δείχνοντας το μέρος όπου βρισκότανταν κατασκηνομένοι οι άστρίγγανοι. Είνε οι άφεντάδες μου... Αυτοί με τραβούνε μαζί τους σ' όλο τον κόσμο...

— Και σένα, μικρούλα, πως σε λένε;

— Έμένα;... Με λένε Μινιόν...

Ο ξένος την κύταζε τώρα μ' ένα βλέμμα γεμάτο όνειροπόλησι... Μά μυστηριώδης κι' ανεξήγητη συγκίνησις τον πλημμύριζε όλόκληρο...

Όσο για τη Μινιόν, αυτή εξακολούθησε να τον κυττάει με μια τρυφερή δειλία, νοιώθοντας μια άκατανίκητη συμπάθεια γι' αυτό τον άνθρωπο, ο οποίος τη συμπονέσε και της μίλούσε τόσο γλυκά... Γι' αυτό τον ρώτησε με τη σειρά της:

— Κι' εσύ που άνδιαφέρεσαι τόσο για μένα, ποιος είσαι;

— Έγώ, παιδί μου, πής απάντησε μελαγχολικά ο ξένος, είμαι ο Λαζάριο... Είμαι εκείνος που δεν έχει πεία

πατέρα, ούτε σπίτι, μά να στεγαστή!... Είμαι ο παρίας, ο έξοριστος, ο κυνηγημένος άνθρωπος... Φεύγω, φεύγω άδιάκοπα, διωγμένος από τη δυστυχία μου. Έχω για κρεβάτι μου το χώμα των δρόμων και για προσκέφαλό μου τις πέτρες που...

Κι' από τότε κάθε σκυλί, (Ακολουθεί)

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΜΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟ

ΕΝΑ ΤΟ ΑΛΛΟ

Μία φορά κι' έναν καιρό τα σκυλιά μιας μεγάλης πολιτείας μάλλωσαν με τα σκυλιά μιας μικρής πολιτείας κι' άρχισαν πόλεμο άναμεσαύ τους.

Έπειτα από κάμποσον καιρό, τα σκυλιά της μικρής πολιτείας, βλέποντας πως δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα με τους έχθρούς των, άποφάσισαν να ζητήσουν βοήθεια από μερικά άλλα σκυλιά που έμεναν σε μια πολιτεία γειτονική τους. Έκα-

μαν λοιπόν συμβόλαιο για να βρουν με τί τρόπο θα στείλναν στους φίλους τους το γράμμα, με το οποίο θα ζητούσαν τη βοήθεια, χωρίς να το καταλάβουν τα σκυλιά της μεγάλης πολιτείας και

χωρίς ακόμα να βραχί, γιατί το σκυλί που θα το πήγαινε έπρεπε να παράση από ένα ποτάμι.

Φώναξαν τότε στο συμβούλιο τρία πιο γερά και πιο έξυπνα σκυλιά της πολιτείας και τα ρώτησαν αν θα μπορούσαν να πάνε το γράμμα χωρίς να βραχούν. Το ένα είπε να το βάλουν κάτω από τη γλώσσα, το άλλο είπε να το το χώσουν μέσα σ' αυτό και το τρίτο είπε να το το κρύψουν πίσω από την ουρά. Οι γερσουλικοί δέχτηκαν τη γνώμη του τρίτου κι' άυτονομό δώσανε το γράμμα.

Το σκυλί πήρε το γράμμα, κατέβασε την ουρά του και κίνησε να το πάη στα γειτονικά τους σκυλιά.

Ενώ όμως περνούσε το ποτάμι, πνίγηκε, γιατί το ρέμμα ήταν πολύ δυνατό, και το βρήκανε φέριό τα σκυλιά της μεγάλης πολιτείας, που άνακάμψαν έτσι και το γράμμα του.

Από τότε λοιπόν, μόλις άνταμωθούν στο δρόμο δυό σκυλιά, το ένα μωρίζει το άλλο, για να μην πνιγεί πάλι, για να μην πνιγεί πάλι, για να μην πνιγεί πάλι...

— Και τί έλεγες, μαρέ, στον κόσμο; ρώτησε ο Τορκος.

— Άπρεσ ωραίο πετιμέζι, έπιασε ποντίκι μέσα!

— Και γιατί τόλγες αυτό;

— Τι ήθελες να πω; Ήθελες να κολάσω εγώ την ψυχή μου για το πετιμέζι; το δικό σου;

Ο Τορκος, βλέποντας πως δεν μπορούσε να πωλήσει το πετιμέζι, διάταξε τον Άράπη να το χύσει.

— Άστο, άγά μου, του άποκορίθηκε εκείνος. Τό πρώω εγώ με τη γυναίκα μου!

Κι' από τότε κάθε σκυλί,

μόλις βοή ένα άλλο στο δρόμο, το μωρίζει για να μην πνιγεί από γειτονικά κι' άνακαλύψη τον ψευτογινεσό.

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ

Μία φορά ή γάτα γίνιχε κουμπάρα με τα ποντίκια και τα προσκάλεσε για να τους κάνη τραπέζι. Σαν έφαγαν κι' ήπιαν καλά τα ποντίκια, ήρθαν στο κέφι κι' έσπασαν χορό.

Τότε ή γάτα άγγριψε κι' άρχισε να κυττάει δεξιά κι' άριστερά γι' α να ιδή από πού έπρεπε να προπαχίση. Ένας γεροπόντικός β-

μως την κατάλαβε κι' έπιασε στους άλλους τραγουδιστά:

Ποντικόι, ποντικόι, κατά την τρύπα το χορό, τ' ή κουμπάρα μας ή γάτα κατά μας έχει τα μάτια.

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΙΜΕΖΙ

Μία φορά ένας Τορκος είχε ένα κιούπι γεμάτο πετιμέζι. Μά μέρα ένα ποντίκι έπιασε μέσα στο κιούπι και πνίγηκε. Τότε ο Τορκος κάλεσε έναν Άράπη, που τον είχε σκλάβο, να τον βοηθήσει να πάρει το πετιμέζι.

Αφού ο Άράπης γύρισε όλη τη χώρα χωρίς να το πωλήσει, ξαναπήγε στο σπίτι του άφεντή του και του έπιασε πως κανένας δεν το ήθελε.

— Και τί έλεγες, μαρέ, στον κόσμο; ρώτησε ο Τορκος.

— Άπρεσ ωραίο πετιμέζι, έπιασε ποντίκι μέσα!

— Και γιατί τόλγες αυτό;

— Τι ήθελες να πω; Ήθελες να κολάσω εγώ την ψυχή μου για το πετιμέζι; το δικό σου;

Ο Τορκος, βλέποντας πως δεν μπορούσε να πωλήσει το πετιμέζι, διάταξε τον Άράπη να το χύσει.

— Άστο, άγά μου, του άποκορίθηκε εκείνος. Τό πρώω εγώ με τη γυναίκα μου!

Κι' από τότε κάθε σκυλί,

Κι' από τότε κάθε σκυλί,

Κι' από τότε κάθε σκυλί,

Η ώραία βασιλοπούλα, ή πεντάμορφη Μαργαρίτα, ήταν θλιμμένη... Κότταζε με τα ώραία της μάτια τα τριανταφυλλένια σύννεφα που γλιστρούσαν άργα πάνω στον γαλάζιο ουρανό κι' αναστενάζε.

Η στεργής άχτίδες του ήλιου που κατέβαινε προς τη δύση του περνούσαν τα βαρειά μεταξωτά παραπετάσματα και γέμιζαν την κάμαρα με τις άνταυγες του δειλινού, δίνοντάς της μιάν όψι φαντασμαγορική.

Μέσ' από τα μισάνοιχτα παράθυρα έρχόταν από τον άντικυνό κήπο μιιά γλυκειά μυρωδιά από ρόδα, γιαισεμ' κι' άλλα ευωδερὰ λουλούδια.

Μέσ' στα πυκνόφυλλα πράσινα δέντρα πετούσαν αμέτρητα πουλιά κυνηγώντας τον α' άλλο μ' εύνομες κραυγές κι' αλλάζοντας τρυφερά χαδία καιτω από τις δροσερές φυλλωσιές, μακριά από τ' αδιακριτα βλέμματα.

Πιό πέρα άπλωνόταν μιιά μεγάλη δεξαμενή που εξακόντιζε σε μεγάλο ύψος το νερό και εύκανε να κατεδαίνη πάλι μ' ένα πρόσχωρο ψύθυρο. Στη μέση του, ύψωνόταν ένα άγαλμα που παρίστανε τον Έρωτα καθώς κυνηγούσε μιιά Νύμφη.

Όλα φανόντουσαν πώς είχαν γίνει για μιιά ζωή γεμάτη χάρη και μαγεία, πλημμυρισμένη από τρελλά όνειρα και προορισμένη για την ά γάπη.

Όστόσο, ή ώραία βασιλοπούλα, άν και μισκνταν μπρος σ' ένα τόσο ώραίο τοπίο, αινανόνταν τον έαυτο της βυθισμένο σε μιιά θανάσιμη λυπη. Παλωμένη επάνω σε μιιά πολυθρόνα με το χιονόλευκο φόρεμά της, με τα χρυσά της μαλλιά που κατέβαιναν γύρω από το χαριτωμένο πρόσωπό της σε μακρούς κυλιστερές πλεξούδες, με το μετωπό της στεφανωμένο με άστραφτερή κορώνα και με το λαμύ της στολισμένο μ' ένα περιδέραιο από ακριβά μαργαριτάρια, έμοιαζε με μιιά νεράιδα που εχε ξεχαστεί σ' όνειρό της...

Όλλά ποιά κρυφή θλίψη την έκρυφότεργε τώρα κι' είχε χαράξει τόσο θλιβερά σμράδια στο πρόσωπό της το σμινό; Γιατί κυλούσαν δάκρυα και θάμπωναν τ' άκτινοούλα της μάτια;

Η Μαργαρίτα ρέδαζε, ή Μαργαρίτα όνειροπολούσε, ή Μαργαρίτα πανούτσε, κι' αϊτία όλων αυτών ήταν ό έρωτας, ό μικρός αυτός τύραννος, που βασανίζει τις κοπέλλες...

Η ώραία βασιλοπούλα άγαπούσε και δεν μπορούσε να φανερώση σε κανέναν την αγάπη της.

Ό κυρίαρχος της καρδιάς της ήταν ένας περαστικός τροβαδούρος, που ή μελωδική φωνή του της είχε άναστατώσει την ψυχή, κάθε φορά που έκείνος τραγουδούσε έξω από το παλάτι.

Είχε μακριά σγουρά μαλλιά και σπινθηρόβόλα μάτια κι' ή Μαργαρίτα

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΜΕ DE LYS

ρίτα τον εύρισκε πολύ ώραίο, όταν τραγουδούσε και συνώδευε το τραγούδι του με την κιθάρά:

Γιά της καρδιάς μου την κυρά γυνω και ψάλλω θλιβερά...

Η Μαργαρίτα άκουγε από το μπαλκόνι τη φωνή του κι' εύχόταν να μην είναι άλλη καμμιιά απ' αυτήν ή κυρά της καρδιάς του κι' ή βασίλισσα της συλλογής του.

Κάθε φορά που διάβαινε, που έρχιγε χρυσά νομίσματα κι' ό τωχρός μουσικός άπορούσε και δεν ήξερε τί να υποθέση για τη γενναιοδωρία της ώραίας βασιλοπούλας.

Πήγαννε συχνά στο παλάτι και τραγουδούσε, όχι τόσο για την άμοιβή που έπαιρνε, όσο για να ιδή με τα μάτια του τόσο πλούτη και τόσο λαμπρότητα γύρω του.

Η βασιλοπούλα από την άλλη μεριά ήταν εύτυχημένη κάθε φορά που τον έβλεπε και καρτερούσε μ' άνυπομονησία την ώρα του έρχομού του.

Τώρα όμως είχε μιιά βδομάδα όλόκληρη να φανή κι' ή Μαργαρίτα άδημονούσε, κυριευμένη από μιιά βλαβεία κι' ανέκφραστη αγωνία.

Πέρασαν έτσι πολλές μέρες κι' οι άναστεναγμοί της Μαργαρίτας γινόνταν όλοένα πιο βαρείοι.

Επί τέλους, μιιά μέρα, ένώ βράδυε εάθυμα μέσα στον κήπο της, άναγνή

ζεσε παραγμένη άκούγοντας τ', γλυκειά φωνή του τραγουδιστή:

Άγαπημένη μου κυρά, σ' ής καρδιάς μου ή χαρά...

Κι' έπρεζε γρήγορα κοντά στον εύωτευσμένο νεό, ό οποίος εξακολουθούσε με περιπάθεια το τραγούδι του κι' είχε τα μάτια του ύψωμένα στο μπαλκόνι της βασιλοπούλας.

Ό τροβαδούρος, βλέποντάς την άεφα κινά του, χαριτωμένη και πανέμορφη, στάθηκε άπότομα και γλώσσισε με μιιά, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα, σαν εμπρός στην εικόνα της Παναγίας...

Η βασιλοπούλα του χαμογέλασε γλυκά, γιατί κατάλαβε πώς του είχε σκλαδωθεί τη σκέψη, και του είπε με τρεμμένη φωνή:

— Γιατί δεν ήρθες αυτές τις ή μέρες;

— Μιουν άρωστος, άποκρίθηκε ό νέος συγχνημένος, κι' άκούα δέν έγινα καλός...

Η Μαργαρίτα πρόσεζε τη θλίψη των ματιών του και την ώχρότητα του μετωπού του και μάντευε πώς γι' αυτήν έπονόυσε.

Στάθηκε λίγο διστακτική κι' έπειτα του είπε άποφασιστικά:

— Έ, λοιπόν, όμα δέν θέλεις να πάσχω κι' έγώ, νύχγεσαι κάθε μέρα και να μ' άπο τραγουδάς...

Μιιά μέρα όμως άναστατώθηκε το

παλάτι. Η βασιλοπούλα είχε εξαφανιστεί την προηγούμενη νύχτα!

Η βασίλισσα κυρεύτηκε πειά από μιιά φοβερή άπελπισία κι' ύποσχόταν άμέτρητα χαρίματα σε κείνον που θα ξαναβρίσκε την κόρη της. Όλλ' ή μέρες περνούσαν κι' ή βασιλοπούλα δεν φανόνταν πουθενά...

Η Μαργαρίτα, σαν είδε πώς της ήταν άδύνατο ν' άντασταθή στο πλάος της, είχε φύγει κρυφά μιιά χαρυνή και πήγε να ριζτή στην άγκυλιά του άγαπημένου της.

Από κείνη την ήμέρα, οι δυό έρωστές δεν άποχωρίστηκαν σχεδόν καθόλου και ζούσαν όι δυό τους μέσα στο μικρό σπιτάκι του δάσου.

Ό τροβαδούρος τώρα πειά τραγουδούσε για την άγαπημένη του και μανάχα αυτή άκουγε το τραγούδι του.

Πολλές φορές όστόσο φοβόταν μήπως ή βασιλοπούλα θυμήτη τις πολυτέλειες και τ' άγαθά των άνακτόρων της, που τα είχε στερηθεί από μιιά όδιοτροπία της. Αυτή όμως τον καθύσχυαζε μ' ένα της χαμόγελο και του έλεγε σφιγγώντας τον κοντά της:

— Μ' άφάνεις έσύ... Δεν θέλω τίποτε άλλο...

Κι' ό νέος για άνταμοιβή τη γέμιζε με φιλιάρια κι' άμέτρητα φιλιάρια...

Μιιά μέρα, ό τροβαδούρος είχε άργήσει κάπως περισσότερο στο γειτονικό χωριό, όπου εχε πάει για προμήθειες, κι' έπρεζε άνυπομονώντας να ιδή την άγαπημένη του.

Όλλ' μόλις άνοιξε την πόρτα, άφησε μιιά κραυγή, γιατί δεν είδε μπροστά του τη Μαργαρίτα. Μήπως μέσα άνήσυρος και παρατήρησε γύρω ήγνη πάλι; Καμμιιά άμφισβόλια δέν του έμνε πειά. Οι άνθρωποι του παλατιού θά την είχαν άρπάξει με τ' στανιό...

Τότε ό τροβαδούρος, έξω φρενών για την άρπαγή, έπρεζε στα άνακτορα, άποφασισμένος ή να ξαναπάρη την άγαπημένη του ή να πεθάνη.

Βαθεία σιγή έ επικρατούσε έκείνη την ώρα μέσα στον κήπο. Τα πουλιά κοιμώονταν στη φωλιά τους και μόνο το μονότονο τραγούδι της δεξαμενής άκούγόταν. Σκοτάδι βαθύ άπλωνόταν γύρω και τα δόντρα όρθώνονταν σαν φαντάσματα μέσα στη νύχτα.

Ό άέρας ήταν πνιγηρός και μακριά βογγούσε έπύκωφα ή καταιγίδα.

Όλλ' ό νέος ούτε έβλεπε, ούτε συλλογιζόταν άλλο τίποτε παρά μόνο την άγαπημένη του, καθώς είχε καρφωμένα τα θολά μάτια του στα βαρειά παραπετάσματα των παραθύρων της.

Έξαφνα, γυρίζοντας άλλού το κεφάλι του, παρατήρησε έναν όγκο άσπρο κοντά στη δεξαμενή...

Έξαιλος από τη χαρά του, έωρμισε προς τα εκεί, γιατί νόμιζε πώς ήταν ή Μαργαρίτα που τον περιέμενε.

Όλλ' άμέσως κυριεύτηκε από έναν παγερό τρόμο, βλέποντας το λευκό φόρεμά της να πλέη άπάνω στο νερό. Ήταν άληθινά

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

..... Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΕΛΒΙΡΑΣ

Μόλις μπήκε στο γραφείο του, ό Άλδέτος έμνε για μιιά στιγμή ύσάλευτος και σαστισμένος. Εκεί, επάνω στο μικρό τραπέζι, ήταν άκοιμητισμένο ένα γράμμα. Ένα γράμμα κλειστό, με τη διεύθυνσή του επάνω. Αυτό, βέβαια, δέν ήταν και τόσο παρξάξιο. Το παρξάξιο άπό τη γυναίκα του. Ναί, ή διεύθυνση με τα μεγάλα στρουγγυλά γράμματα επάνω στο φάκελλο, έδειχνε το γράμμαό της.

Ό Άλδέτος στάθηκε ξαφνιασμένος και δέν ήξερε τί να υποθέση, για μερικά λεπτά. Όστερα προχώρησε και πήρε το γράμμα στο χέρι του.

Τι να του έγγραφε τάχα ή γυναίκα του; Τι σπουδαίο είχε να του άνακοινώη ή Έλβιρα μέσα σ' ένα φάκελλο κλεισμένο με τόση έκτιμεία; Μήπως, Θεέ μου, μήπως;... Μά όχι, δέν ήταν δυνατόν!... Δέν ήταν δυνατόν ή Έλβιρα να εινε σαν τις άλλες γυναίκες!... Τι να συνέβαινε λοιπόν;...

Ό Άλδέτος με χέρι που έτρεμε, άνοιξε το φάκελλο, ξεδιπλώσε ένα μεγάλο πυκνογραμμένο χαρτί κι' άρχισε να διαβάει τα έξης:

«Άλδέρτε,

»Συχώρεσέ με για το κακό που σου κάνω. Συχώρεσέ με... Όλλ' δέν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Πρέπει να πεθάνω, πρέπει να μ' ή ξαναϊδής... Πρέπει, παρ πάντων, να μ' ή ξαναϊδω έγώ...»

Ό Άλδέτος, όλλ' άλλοιμονο, βυθισμένος στον αϊώνιό της ύπνο, ένώ τα ώραία της μαλλιά κυμάτιζαν στην έπιφάνεια των νερών.

Ό τροβαδούρος, τρελλός από τη θλίψη του, χωρίς να αισθάνεται την κραυάα του νερού, έσκυψε και πήρε στην άγκυλιά του τη νεκρή βασιλοπούλα και της γέμιζε με φιλιάρια τ' άχρωμα χείλη και τ' άψυχο κορμί.

Έπειτα, κρατώντας την πάντα άπάνω στην άγκυλιά του, ξαπλώθηκε κι' αυτός άπάνω στο ίδιο παγωμένο κρεβάτι της δεξαμενής κι' ένοιωσε τίποτε παρξά μόνο την άγαπημένη του, καθώς είχε καρφωμένα τα θολά μάτια του στα βαρειά παραπετάσματα των παραθύρων της.

Όλη τη νύχτα ή ούρανός βροντούσε τρομερά. Όλλ' ή βασιλοπούλα κι' ό τροβαδούρος, άγκυλισμένοι πάντα σφιχτά, τίποτε δέν έβλεπαν, τίποτε δέν άκούγαν, τίποτε δέν αισθάνονταν...

Από τότε οι άνθρωποι του παλατιού και του γειτονικού χωριού λένε πώς βλέπουν συχνά κατ' το βράδυ δυό σκιές που προχωρούν άγκυλισμένες στη δεινροστονία, ψάλλοντας χαμηλόφωνα κάποιο παλιό τραγούδι έρωτικό...

αίσθημά μας εινε πραγματικά μίος ή άγάπη. Έγώ ως τώρα, Άλδέρτε, πιστεύω ότι δέν αγαπώ παρξά έσένα στον κόσμο... Μόνο έσένα! Και ότι δέν ήμπορούσα να όποφέρω ούτε το πιο έλαφρό, ούτε το πιο άγνό χαδί από έναν άλλο άντρα. Κι' έσύ, αλί, με θά θεωρούσες ως την τιμιώτερη γυναίκα του κόσμου... Και όμως... ό, Άλδέρτε!... Εινε τρομερό αυτό που έπαθα.

Σε άπάτησα! Ναί, έσύ, ή Έλβιρα σου, ή πιστή σου γυναίκοίλα, σε πρόσδωσα!... Και με ποιών! Άκουσε λοιπόν... Ένα βράδυ ήμουν με τη φίλη μου Μάρθα στο σταθμό. Είχαμε πάει εκεί για να υποδεχτούμε την αδελφή της, που θά έρχόταν σε λίγο. Όλλ' το χρόνο είχα καθυστερήσει. Και άναγκαστήκαμε να περιμένουμε στο μικρό καφενείο του σταθμού. Εκεί, κοντά μας, σ' ένα άλλο γειτονικό τραπέζι, καθόταν ένας άρσής. Ναί, ένας άρσής. Όλλ' όχι ένας άπό τους συνηθισμένους μαύρους. Ήταν, φαίνεται, μιγός, γιατί τα χαρακτηριστικά του δέν έμοιαζαν έντελώς με των άλλων μαύρων. Είχε ίσια μύτη, μολονότι τα χείλη του ήσαν σαρκώδη και κατωκόκκινα. Άπό την πρώτη στιγμή άντελήφθη ότι ό μαύρος αυτός με κτύπησε επίμονα με τα μεγάλα και κινινικά μάτια του. Καί, τί παρξάξιο!... Άντί να άποτραβήξω το μάτι μου

από πάνω του, τον κτύπησα κι' έγώ με επιμονή... Τον κτύπησα τόσο, ώστε ή Μάρθα μου είπε για μιιά στιγμή: —Μά, Έλβιρα, γιατί δέν προσέχεις στα λόγια μου; Τι άφηρημάδα εινε αυτή! Δεν πιστεύω, βέβαια, να σ' έλκη αυτό το κτήνος εκεί, και κτυπάς όλο προς το μέρος του;... Τό «κτήνος» ήταν ό μαύρος...

Τέλος, το χρόνο έφτασε, και ύστερα μαζί με την Μάρθα και την αδελφή της γυρίσαμε στην πόλη. Όλλ' έγώ, έκείνο το βράδυ, δέν μπορούσα να κοιμηθώ... Σκεφτόμουν διαρκώς τον μαύρο. Τόν σκεφτόμουν σε τέτοιο βαθμό, ώστε δέν δέχτηκα να με φιλήσης έκείνο το βράδυ. Το άλλο βράδυ, πάλι, χωρίς να το θέλω, τα βήματά μου μ' ώδήγησαν στο σταθμό, στο μικρό καφενείο. Ό μαύρος ήταν εκεί! Τα φλογερά του μάτια έλαμψαν από μιιά άγρια χαρά, μόλις με είδε. Έγώ καθήσα μερικά λεπτά στο καφενείο, και ύστερα σηκώθηκα να φύγω. Ό μαύρος με παρακολούθησε. Εξώ ή νύχτα ήταν σκοτεινή και ή δεινροστονία του σταθμού φωτιζότανε άμυδρά με άραιά φωτιά. Προχώρησα προς αυτήν. Ό μαύρος με παρακολούθους πάντα. Τόν αισθανόμουνά που έρχότανε πίσω μου. Για μιιά στιγμή δέν άκουσα πολύ κοντά μου και ροβήθηκα... Ήθελα να βρεθώ έξαφνα κάποιος μπροστά μου και να φωνάξω

© © © ΕΝΗ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΑ © © ©

Κάτω απ' την Κληματαρία (Έργο του Γκρόνερ)

«βοήθεια». Και νά, ως εκ θαύματος, πέρασε ένα αυτοκίνητο... Δεν είχα παρξά να φωνάξω, και το αυτοκίνητο θά σταματούσε... Μά δέν φώναξα... Τό αυτοκίνητο πέρασε. Ό μαύρος έξαφνα με άρπαξε από τη μέση και μ' άγκάλιασε σφιχτά. Τα χείλη του άναζητούσαν μέσα στο σκοτάδι, γεμάτα φλόγα, τα χείλη μου. Έγώ δέν έφερα καμμιιά αντίσταση. Τόν άφησα να με φιλήσει στο στόμα με τα χόντρα του χείλη. Έξαφνα όμως άκούστηκε ένα σφύριγμα δυνατό. Ό μαύρος μ' άρπασε άπότομα κι' έφυγε... Ποιός ξέρει... Ίσως ήταν το σφύριγμα κάποιου συντηρόντος του... Ίσως φοβήθηκε μην εινε κάποιος άσυνόμος εκεί κοντά... Έγώ, φοβισμένη, τρέμοντας όλη, προχώρησα προς το τέλος της δεινροστονίας. Όταν έφτασα στο σπίτι, σκέφτηκα ότι είμαι μιιά παληγογυναίκα, ότι τα χείλη μου ήσαν πειά μολυσμένα και δέν θά ήσαν άξια να μ' ή φιλήσης ποτέ πειά. Μιιά ντροπή, μεγαλειότερη και άπό την νύφη, με βασάνιζε και με βασάνιζε άκόμα. Μ' εινε άδύνατον να μείνω πειά μαζί σου. Σ' άγαπώ, άρξά σου τον έαυτό μου... Σε έξασα για μιιά στιγμή, σε πρόσδωσα για ένα κτήνος!... Ό, άν δέν άκούγονταν έκείνο το σφύριγμα... Ό φρεχτός μαύρος θά μπορούσε να με κλείσει στην άγκυλιά του, να με πιά όπου ήθελε, να με κνήη ό,τι ήθελε.

Τι ήταν λοιπόν αυτό που με τράβηξε σ' αυτόν τον άρσή; Τι ήταν; Όλλ' όλοιμονο!... Δεν μπορώ άκόμα να καταλάβω... Τόν μισώ τώρα που τον θυμάμαι κι' άν τόν είχα έδώ μπροστά μου, θά τόν σκότωνα... Όστόσο τον άφησα νάβη κοντά μου έκείνο το βράδυ, τον άφησα να με φιλήση. Ό, εινε τρομερό... Δεν μπορώ να τόν ξεχάσω. Κι' έσένα σ' αγαπώ πάντα, Άλδέρτε!... Σ' αγαπώ! Κι' άς σε πρόσδωσα μ' ένα μαύρο!... Τι μυστήριο εινε αυτό, φίλε μου! Ό, δέν έχω πειά καιρό να διευκρινίσω αυτό το μυστήριο... Θέλω να πεθάνω! Θέλω να σωθω από τις τύψεις, από το μαρτύριο και την ντροπή, που με βασανίζουν τόσο καιρό. Δεν έκτιμώ πειά καθόλου τον έαυτό μου!... Δεν εινε δυνατόν να εξακολουθώ να είμαι γυναίκα σου... Πρέπει να πεθάνω...

Ναί, κι' έσύ άν με συχωρήσης, έγώ δέν θά συχωρέσω ποτέ τον έαυτό μου... Χαίρε, Άλδέρτε! Έξασέ με!... Δεν αξίζω να με κλήψεις.

Ε λ β ι ρ α . »

Ό Άλδέτος μόλις διάβασε αυτό το γράμμα, έπρεζε στο δωμάτιο της Έλβιρας. Ή πόρτα ήταν κλειστή. Όταν με τη βοήθεια των ύψητων την άνοιξε και μπήκε μέσα, είδε τη γυναίκα του ξαπλωμένη νεκρή στο κρεβάτι της. Τα σεντόνια ήταν κατωκατωμένα. Ένα ρεβόλβερ βρισκόταν ριγμένο κάτω... Ό Άλδέτος έσηψε και το πήρε για να σκοτωθώ!... Όλλ' έπειτα κλονίστηκε κι' έγινε καταλόφωρος... Ένα αιματώδες άνέθηκε στο κεφάλι του και τόν έπνιξε... Κι' έτσι νεκρός έπάνω στο πτώμα της Έλβιρας...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΕΪΜΠΡΑΧ

— Τί συλλογίζεσαι, 'Ερριέττα; ρώτησε την κόρη του ο κ. Μπρεζίς, σηκώνοντας τα μάτια του προς την κόρη του που είχε τταματίσει το διάβασμα του αγαπημένου της ρομάντζου.

— Τίποτε, πατέρα, αποκόιθηκε εκείνη.

— Άλλ' άμέσως αισθάνθηκε τα μάγουλά της να γίνονται κατακόκκινα για το ψέμμα που είχε πει. Η 'Ερριέττα συλλογίζονταν πραγματικά και συλλογίζονταν τον Πέτρο Ντελίζ που της είχε εξομολογηθεί τον έρωτά του και της είχε ζητήσει την άδεια να τη γυρέψει από τον πατέρα της, το γρηναίο συνταξιούχο αξιωματικό.

Η ιδέα ότι έπρεπε να έτοιμάσει την απάντησή της και να του τη δώσει το ίδιο βράδυ, όσο περνούσε η ώρα, συντελούσε στην αύξηση της αγωνίας της. Βοισκόταν σε μεγάλη αμηχανία και δεν ήξερε τι να του πη.

Να αρνηθεί την πρότασή του; Μά τον έσυμπούσε. Να τη δεχτεί; Μά δεν ήξερε αν ο πατέρας της θάταν πρόθυμος ν' αφήσει τις παλιές του συνήθειες και να εγκατασταθεί στο σπίτι του γαμπρού του, μαζύ της.

Κι' αν ο γέρος αρνιόταν, πώς θα μπορούσε να τον αφήσει για ν' ακολουθήσει τον αγαπημένο της, τώρα που είχε περισσότερη ανάγκη της βοήθειάς της, λόγω της υγείας του που την είχαν εξασθενήσει μακροχρόνιοι πόλεμοι και της διανοητικής διαταραχής του, που την είχαν προκαλέσει τόσες οικογενειακές συμφορές;

Αυτά σκεφτόταν η 'Ερριέττα, όταν ο κ. Μπρεζίς άφισε έναν αναστεναγμό και της είπε:

— Όσο θά ζω εγώ, η σύνταξίς σου παίρνει μιά άρχει, μ' αυτή την περιωρισμένη ζωή που κάνουμε. Τί θά απογίνεις όμως ύστερα από το θάνατό μου, κόρη μου; Έγώ πεθαίνοντας δεν έχω να σου αφήσω παρά ένα έντιμο όνομα, τίποτε παραπάνω. Άν τουλάχιστον μπορούσα να σε παντρεύω καλά...

— Ξέρεις πολύ καλά, πατέρα μου, αποκρίθηκε η 'Ερριέττα, προσπαθώντας να πάρει έναν εύθυμο τόνο. Ότι θά έργαστώ, θά δίνω μαθήματα και θά ζήσω...

Και, αρπάζοντας την ευκαιρία που της έδωκε, πρόσθεσε:

— Να παντρευτώ; Μά τότε θάπρεπε να μισώ; να καθήσεις κι' εσύ μαζύ μας... Αί, πατέρα;

— Ά, όχι! Έγώ δεν το κουνάω ποτέ από δω! Απάντησε αποφασιστικά ο κ. Μπρεζίς.

Κι' έριξε ένα βλέμμα γεμάτο φιλία και οικειότητα στα έπιπλα που τον περιβάλλαν, στον κήπο που φαίνονταν κάτω από το παράθυρό του.

— Άλλά τον έκυριεψε ξανά η πόστη απογοήτευσής.

— Δυστυχώς, είπε, ποτέ δεν θά παραιστώ ανάγκη να διαφωνήσουμε κι' αυτό το ζήτημα, κόρη μου. Είσαι τό-

σο φτωχή, αλλοίμονο! Ποιος θά δέχταν να σε πάρει χωρίς προίκα;

Η 'Ερριέττα έγινε περισσότερο ώχρη και για να κρύψει την ωρότητα της έκρυψε ακόμα πιο πολύ πάνω από το βιβλίο της.

— Ο πατέρας της, χωρίς να το υποπεύεται, της είχε πει θηλά του την απάντησή που έπρεπε να δώσει στον Πέτρο. Κι' έπειτα απ' αυτό, δεν μπορούσε παρά ν' απαντήσει στον αγαπημένο της άσυντακτικά...

— Η 'Ερριέττα αισθάνονταν τα μέλη της να τρέμουν, όταν ένύχτωσε και διευθύνθηκε στο βάθος του κήπου, εκεί όπου την περίμενε ο αγαπημένος της, έξω από τα κάγκελλα.

Καθώς επήγαινε, προσπαθούσε να

μπαρώ... Δεν μου επιτρέπεται να παντρευτώ...

Εκείνος συνήλθε κάπως από τον μεγάλο συγκλονισμό που είχε πάθει και τη ρώτησε σοβαρά:

— Μήπως ο πατέρας σας αρνήθηκε;

Η 'Ερριέττα κατελήφθη υπό απελπισία και άρρωσε να συστρέψει τα χέρια της. Και ή όμολογία που δεν ήθελε να κάνει της ξέφυγε, σχεδόν ασυνείδητα:

— Ο πατέρας μου δεν ξέρει τίποτε, του είπε. Ξέρω καλά όμως ότι ποτέ δεν θά δέχταν ν' αφήσει το σπίτι αυτό, που είναι γεμάτο από αναμνήσεις, αναμνήσεις εύτυχισμένες κι' αναμνήσεις θλιβερές. Όσο για μένα, που νάβρω το θάρος να τον εγκαταλείψω...

— Μά όλη τη βαθεία θλίψη που δοκιμάζω, 'Ερριέττα, αυτή τη στιγμή, δεν υποχωρώ παρά να υποκαταστήσω στο τόσο ευγενικό αίσθημά σου. Μή μου ζητάς όμως να λησμονήσω, να βγάλω από την καρδιά μου την ειλικρίνιά σου, να ζητήσω άλλου την ευτυχία! Θά μείνω πιστός στον έρωτά μου και μόνο κοντά σας, στη θέα σας, στην παρουσία σας, θά βρω το θάρρος εκείνο που μου χρειάζεται για να υπομείνω...

Τώρα ήρθε κι' η δική του σειρά για να παρακαλέσει.

— Δέχεστε να σ' ξαναδλέπω, δαν είναι έτσι; της είπε. Θάβρωμαι κάθε τόσο τα βράδια και θά σ' περιμένω στο ίδιο μέρος...

Η 'Ερριέττα ήταν τόσο καταβεβλημένη, ώστε δεν βρήκε τη δύναμη να αποκρούσει την πρότασή του. Έπειτα την έκυριεψε ένα γλυκό αίσθημα, στη συναίσθησή ότι δεν θάκανε τον άτυχο πατέρα της να υποφέρει από την παρακοή της, και έκρινε πως έκανε καλά που δεν αρνήθηκε στον Πέτρο τη μικρή χαρά που της είχε ζητήσει.

— Έτσι, πολλές φορές ύστερα από τη βραδυά εκείνη, την ώρα που κοιμόταν ο πατέρας της, η 'Ερριέττα έτρεψε κοντά στον καλό της.

— Αποσύρονταν τότε σε κανένα σκιερό μέρος ή περπατούσαν κάτω από τη σελινοφάντιστη νύχτα και λέγανε εκείνα που λένε δυο νέοι όταν βρίσκονται μόνοι τους.

— Η αγάπη τους μεγάλωνε ολοένα με νέες εξομολογήσεις και καινούργιες, απροσδόκητες έρωτικές συζητήσεις, γεμάτες από χαρά και ταραχή.

— Άλλ' είχε φτάσει το φθινόπωρο, είχαν αρχίσει ή βροχές, ή συναντήσεις είχαν γίνει αραιότερες και ο Πέτρος ζήτησε εκ νέου να μιλήσει στον πατέρα της αγαπημένης του.

— Ά, όχι, τον παρακάλεσε η 'Ερριέττα, όχι, άχρηστα!

— Ήξαυνα, καθώς μιλούσαν στο σκοτάδι, άκουσαν πίσω τους κρότο βημάτων κι' αισθάνθηκαν μια τρεμούλα στο κορμί τους... Ήμειναν εκεί, στην

καταλείψω; Μιά ξένη δεν θά μπορούσε ούτε να τον περιποιηθεί όπως εγώ, ούτε να υποφέρει τις γεροντικές του ιδιοτροπίες. Το λογικό του, καθώς ξέρετε, ύστερα από τόσες δυστυχίες, σάλεψε κάπως και δεν λειτουργεί κανονικά. Έπειτα, μια απογοήτευση σαν αυτή, να με χάσει από κοντά του, θά μπορούσε να τον καταβάλει καθολικηρίαν...

— Μά γιατί, ρώτησε ύστερα από μια μικρή σιωπή ο Πέτρος, δεν μ' αφήσατε να το μιλήσω ο ίδιος; Τότε, ποιος ξέρει αν δεν...

— Ά, όχι, σ' απεκαλώ! τον διέκοψε η 'Ερριέττα.

— Φοβάστε μήπως συγκατατεθεί; — Αυτό δεν είναι τόσο απίθανο. Μπορούσε να θυσιαστεί και να δεχθεί, και στην περίπτωση αυτή, εκείνη που θ' άρνούσαν θάμουν εγώ!

Κι' άμέσως ξανάχισε τα παρακάλια της:

— Ανησυχώστε με, κύριε Πέτρο, λησμονώστε με!

— Τί συλλογίζεσαι, 'Ερριέττα; ρώτησε την κόρη του ο κ. Μπρεζίς, σηκώνοντας τα μάτια του προς την κόρη του που είχε τταματίσει το διάβασμα του αγαπημένου της ρομάντζου.

— Τίποτε, πατέρα, αποκόιθηκε εκείνη.

— Άλλ' άμέσως αισθάνθηκε τα μάγουλά της να γίνονται κατακόκκινα για το ψέμμα που είχε πει. Η 'Ερριέττα συλλογίζονταν πραγματικά και συλλογίζονταν τον Πέτρο Ντελίζ που της είχε εξομολογηθεί τον έρωτά του και της είχε ζητήσει την άδεια να τη γυρέψει από τον πατέρα της, το γρηναίο συνταξιούχο αξιωματικό.

Η ιδέα ότι έπρεπε να έτοιμάσει την απάντησή της και να του τη δώσει το ίδιο βράδυ, όσο περνούσε η ώρα, συντελούσε στην αύξηση της αγωνίας της. Βοισκόταν σε μεγάλη αμηχανία και δεν ήξερε τι να του πη.

Να αρνηθεί την πρότασή του; Μά τον έσυμπούσε. Να τη δεχτεί; Μά δεν ήξερε αν ο πατέρας της θάταν πρόθυμος ν' αφήσει τις παλιές του συνήθειες και να εγκατασταθεί στο σπίτι του γαμπρού του, μαζύ της.

Κι' αν ο γέρος αρνιόταν, πώς θα μπορούσε να τον αφήσει για ν' ακολουθήσει τον αγαπημένο της, τώρα που είχε περισσότερη ανάγκη της βοήθειάς της, λόγω της υγείας του που την είχαν εξασθενήσει μακροχρόνιοι πόλεμοι και της διανοητικής διαταραχής του, που την είχαν προκαλέσει τόσες οικογενειακές συμφορές;

Αυτά σκεφτόταν η 'Ερριέττα, όταν ο κ. Μπρεζίς άφισε έναν αναστεναγμό και της είπε:

— Όσο θά ζω εγώ, η σύνταξίς σου παίρνει μιά άρχει, μ' αυτή την περιωρισμένη ζωή που κάνουμε. Τί θά απογίνεις όμως ύστερα από το θάνατό μου, κόρη μου; Έγώ πεθαίνοντας δεν έχω να σου αφήσω παρά ένα έντιμο όνομα, τίποτε παραπάνω. Άν τουλάχιστον μπορούσα να σε παντρεύω καλά...

— Ξέρεις πολύ καλά, πατέρα μου, αποκρίθηκε η 'Ερριέττα, προσπαθώντας να πάρει έναν εύθυμο τόνο. Ότι θά έργαστώ, θά δίνω μαθήματα και θά ζήσω...

Και, αρπάζοντας την ευκαιρία που της έδωκε, πρόσθεσε:

— Να παντρευτώ; Μά τότε θάπρεπε να μισώ; να καθήσεις κι' εσύ μαζύ μας... Αί, πατέρα;

— Ά, όχι! Έγώ δεν το κουνάω ποτέ από δω! Απάντησε αποφασιστικά ο κ. Μπρεζίς.

Κι' έριξε ένα βλέμμα γεμάτο φιλία και οικειότητα στα έπιπλα που τον περιβάλλαν, στον κήπο που φαίνονταν κάτω από το παράθυρό του.

— Άλλά τον έκυριεψε ξανά η πόστη απογοήτευσής.

— Δυστυχώς, είπε, ποτέ δεν θά παραιστώ ανάγκη να διαφωνήσουμε κι' αυτό το ζήτημα, κόρη μου. Είσαι τό-

σο φτωχή, αλλοίμονο! Ποιος θά δέχταν να σε πάρει χωρίς προίκα;

Η 'Ερριέττα έγινε περισσότερο ώχρη και για να κρύψει την ωρότητα της έκρυψε ακόμα πιο πολύ πάνω από το βιβλίο της.

— Ο πατέρας της, χωρίς να το υποπεύεται, της είχε πει θηλά του την απάντησή που έπρεπε να δώσει στον Πέτρο. Κι' έπειτα απ' αυτό, δεν μπορούσε παρά ν' απαντήσει στον αγαπημένο της άσυντακτικά...

— Η 'Ερριέττα αισθάνονταν τα μέλη της να τρέμουν, όταν ένύχτωσε και διευθύνθηκε στο βάθος του κήπου, εκεί όπου την περίμενε ο αγαπημένος της, έξω από τα κάγκελλα.

Καθώς επήγαινε, προσπαθούσε να

μπαρώ... Δεν μου επιτρέπεται να παντρευτώ...

Εκείνος συνήλθε κάπως από τον μεγάλο συγκλονισμό που είχε πάθει και τη ρώτησε σοβαρά:

— Μήπως ο πατέρας σας αρνήθηκε;

Η 'Ερριέττα κατελήφθη υπό απελπισία και άρρωσε να συστρέψει τα χέρια της. Και ή όμολογία που δεν ήθελε να κάνει της ξέφυγε, σχεδόν ασυνείδητα:

— Ο πατέρας μου δεν ξέρει τίποτε, του είπε. Ξέρω καλά όμως ότι ποτέ δεν θά δέχταν ν' αφήσει το σπίτι αυτό, που είναι γεμάτο από αναμνήσεις, αναμνήσεις εύτυχισμένες κι' αναμνήσεις θλιβερές. Όσο για μένα, που νάβρω το θάρος να τον εγκαταλείψω...

— Μά όλη τη βαθεία θλίψη που δοκιμάζω, 'Ερριέττα, αυτή τη στιγμή, δεν υποχωρώ παρά να υποκαταστήσω στο τόσο ευγενικό αίσθημά σου. Μή μου ζητάς όμως να λησμονήσω, να βγάλω από την καρδιά μου την ειλικρίνιά σου, να ζητήσω άλλου την ευτυχία! Θά μείνω πιστός στον έρωτά μου και μόνο κοντά σας, στη θέα σας, στην παρουσία σας, θά βρω το θάρρος εκείνο που μου χρειάζεται για να υπομείνω...

Τώρα ήρθε κι' η δική του σειρά για να παρακαλέσει.

— Δέχεστε να σ' ξαναδλέπω, δαν είναι έτσι; της είπε. Θάβρωμαι κάθε τόσο τα βράδια και θά σ' περιμένω στο ίδιο μέρος...

Η 'Ερριέττα ήταν τόσο καταβεβλημένη, ώστε δεν βρήκε τη δύναμη να αποκρούσει την πρότασή του. Έπειτα την έκυριεψε ένα γλυκό αίσθημα, στη συναίσθησή ότι δεν θάκανε τον άτυχο πατέρα της να υποφέρει από την παρακοή της, και έκρινε πως έκανε καλά που δεν αρνήθηκε στον Πέτρο τη μικρή χαρά που της είχε ζητήσει.

— Έτσι, πολλές φορές ύστερα από τη βραδυά εκείνη, την ώρα που κοιμόταν ο πατέρας της, η 'Ερριέττα έτρεψε κοντά στον καλό της.

— Αποσύρονταν τότε σε κανένα σκιερό μέρος ή περπατούσαν κάτω από τη σελινοφάντιστη νύχτα και λέγανε εκείνα που λένε δυο νέοι όταν βρίσκονται μόνοι τους.

— Η αγάπη τους μεγάλωνε ολοένα με νέες εξομολογήσεις και καινούργιες, απροσδόκητες έρωτικές συζητήσεις, γεμάτες από χαρά και ταραχή.

— Άλλ' είχε φτάσει το φθινόπωρο, είχαν αρχίσει ή βροχές, ή συναντήσεις είχαν γίνει αραιότερες και ο Πέτρος ζήτησε εκ νέου να μιλήσει στον πατέρα της αγαπημένης του.

— Ά, όχι, τον παρακάλεσε η 'Ερριέττα, όχι, άχρηστα!

— Ήξαυνα, καθώς μιλούσαν στο σκοτάδι, άκουσαν πίσω τους κρότο βημάτων κι' αισθάνθηκαν μια τρεμούλα στο κορμί τους... Ήμειναν εκεί, στην

καταλείψω; Μιά ξένη δεν θά μπορούσε ούτε να τον περιποιηθεί όπως εγώ, ούτε να υποφέρει τις γεροντικές του ιδιοτροπίες. Το λογικό του, καθώς ξέρετε, ύστερα από τόσες δυστυχίες, σάλεψε κάπως και δεν λειτουργεί κανονικά. Έπειτα, μια απογοήτευση σαν αυτή, να με χάσει από κοντά του, θά μπορούσε να τον καταβάλει καθολικηρίαν...

— Μά γιατί, ρώτησε ύστερα από μια μικρή σιωπή ο Πέτρος, δεν μ' αφήσατε να το μιλήσω ο ίδιος; Τότε, ποιος ξέρει αν δεν...

— Ά, όχι, σ' απεκαλώ! τον διέκοψε η 'Ερριέττα.

— Φοβάστε μήπως συγκατατεθεί; — Αυτό δεν είναι τόσο απίθανο. Μπορούσε να θυσιαστεί και να δεχθεί, και στην περίπτωση αυτή, εκείνη που θ' άρνούσαν θάμουν εγώ!

Κι' άμέσως ξανάχισε τα παρακάλια της:

— Ανησυχώστε με, κύριε Πέτρο, λησμονώστε με!

— Τί συλλογίζεσαι, 'Ερριέττα; ρώτησε την κόρη του ο κ. Μπρεζίς, σηκώνοντας τα μάτια του προς την κόρη του που είχε τταματίσει το διάβασμα του αγαπημένου της ρομάντζου.

— Τί συλλογίζεσαι, 'Ερριέττα; ρώτησε την κόρη του ο κ. Μπρεζίς, σηκώνοντας τα μάτια του προς την κόρη του που είχε τταματίσει το διάβασμα του αγαπημένου της ρομάντζου.

— Τίποτε, πατέρα, αποκόιθηκε εκείνη.

— Άλλ' άμέσως αισθάνθηκε τα μάγουλά της να γίνονται κατακόκκινα για το ψέμμα που είχε πει. Η 'Ερριέττα συλλογίζονταν πραγματικά και συλλογίζονταν τον Πέτρο Ντελίζ που της είχε εξομολογηθεί τον έρωτά του και της είχε ζητήσει την άδεια να τη γυρέψει από τον πατέρα της, το γρηναίο συνταξιούχο αξιωματικό.

Η ιδέα ότι έπρεπε να έτοιμάσει την απάντησή της και να του τη δώσει το ίδιο βράδυ, όσο περνούσε η ώρα, συντελούσε στην αύξηση της αγωνίας της. Βοισκόταν σε μεγάλη αμηχανία και δεν ήξερε τι να του πη.

Να αρνηθεί την πρότασή του; Μά τον έσυμπούσε. Να τη δεχτεί; Μά δεν ήξερε αν ο πατέρας της θάταν πρόθυμος ν' αφήσει τις παλιές του συνήθειες και να εγκατασταθεί στο σπίτι του γαμπρού του, μαζύ της.

Κι' αν ο γέρος αρνιόταν, πώς θα μπορούσε να τον αφήσει για ν' ακολουθήσει τον αγαπημένο της, τώρα που είχε περισσότερη ανάγκη της βοήθειάς της, λόγω της υγείας του που την είχαν εξασθενήσει μακροχρόνιοι πόλεμοι και της διανοητικής διαταραχής του, που την είχαν προκαλέσει τόσες οικογενειακές συμφορές;

Αυτά σκεφτόταν η 'Ερριέττα, όταν ο κ. Μπρεζίς άφισε έναν αναστεναγμό και της είπε:

— Όσο θά ζω εγώ, η σύνταξίς σου παίρνει μιά άρχει, μ' αυτή την περιωρισμένη ζωή που κάνουμε. Τί θά απογίνεις όμως ύστερα από το θάνατό μου, κόρη μου; Έγώ πεθαίνοντας δεν έχω να σου αφήσω παρά ένα έντιμο όνομα, τίποτε παραπάνω. Άν τουλάχιστον μπορούσα να σε παντρεύω καλά...

— Ξέρεις πολύ καλά, πατέρα μου, αποκρίθηκε η 'Ερριέττα, προσπαθώντας να πάρει έναν εύθυμο τόνο. Ότι θά έργαστώ, θά δίνω μαθήματα και θά ζήσω...

Και, αρπάζοντας την ευκαιρία που της έδωκε, πρόσθεσε:

— Να παντρευτώ; Μά τότε θάπρεπε να μισώ; να καθήσεις κι' εσύ μαζύ μας... Αί, πατέρα;

— Ά, όχι! Έγώ δεν το κουνάω ποτέ από δω! Απάντησε αποφασιστικά ο κ. Μπρεζίς.

Κι' έριξε ένα βλέμμα γεμάτο φιλία και οικειότητα στα έπιπλα που τον περιβάλλαν, στον κήπο που φαίνονταν κάτω από το παράθυρό του.

— Άλλά τον έκυριεψε ξανά η πόστη απογοήτευσής.

— Δυστυχώς, είπε, ποτέ δεν θά παραιστώ ανάγκη να διαφωνήσουμε κι' αυτό το ζήτημα, κόρη μου. Είσαι τό-

σο φτωχή, αλλοίμονο! Ποιος θά δέχταν να σε πάρει χωρίς προίκα;

Η 'Ερριέττα έγινε περισσότερο ώχρη και για να κρύψει την ωρότητα της έκρυψε ακόμα πιο πολύ πάνω από το βιβλίο της.

— Ο πατέρας της, χωρίς να το υποπεύεται, της είχε πει θηλά του την απάντησή που έπρεπε να δώσει στον Πέτρο. Κι' έπειτα απ' αυτό, δεν μπορούσε παρά ν' απαντήσει στον αγαπημένο της άσυντακτικά...

— Η 'Ερριέττα αισθάνονταν τα μέλη της να τρέμουν, όταν ένύχτωσε και διευθύνθηκε στο βάθος του κήπου, εκεί όπου την περίμενε ο αγαπημένος της, έξω από τα κάγκελλα.

Καθώς επήγαινε, προσπαθούσε να

μπαρώ... Δεν μου επιτρέπεται να παντρευτώ...

Εκείνος συνήλθε κάπως από τον μεγάλο συγκλονισμό που είχε πάθει και τη ρώτησε σοβαρά:

— Μήπως ο πατέρας σας αρνήθηκε;

Η 'Ερριέττα κατελήφθη υπό απελπισία και άρρωσε να συστρέψει τα χέρια της. Και ή όμολογία που δεν ήθελε να κάνει της ξέφυγε, σχεδόν ασυνείδητα:

— Ο πατέρας μου δεν ξέρει τίποτε, του είπε. Ξέρω καλά όμως ότι ποτέ δεν θά δέχταν ν' αφήσει το σπίτι αυτό, που είναι γεμάτο από αναμνήσεις, αναμνήσεις εύτυχισμένες κι' αναμνήσεις θλιβερές. Όσο για μένα, που νάβρω το θάρος να τον εγκαταλείψω...

— Μά όλη τη βαθεία θλίψη που δοκιμάζω, 'Ερριέττα, αυτή τη στιγμή, δεν υποχωρώ παρά να υποκαταστήσω στο τόσο ευγενικό αίσθημά σου. Μή μου ζητάς όμως να λησμονήσω, να βγάλω από την καρδιά μου την ειλικρίνιά σου, να ζητήσω άλλου την ευτυχία! Θά μείνω πιστός στον έρωτά μου και μόνο κοντά σας, στη θέα σας, στην παρουσία σας, θά βρω το θάρρος εκείνο που μου χρειάζεται για να υπομείνω...

Τώρα ήρθε κι' η δική του σειρά για να παρακαλέσει.

— Δέχεστε να σ' ξαναδλέπω, δαν είναι έτσι; της είπε. Θάβρωμαι κάθε τόσο τα βράδια και θά σ' περιμένω στο ίδιο μέρος...

Η 'Ερριέττα ήταν τόσο καταβεβλημένη, ώστε δεν βρήκε τη δύναμη να αποκρούσει την πρότασή του. Έπειτα την έκυριεψε ένα γλυκό αίσθημα, στη συναίσθησή ότι δεν θάκανε τον άτυχο πατέρα της να υποφέρει από την παρακοή της, και έκρινε πως έκανε καλά που δεν αρνήθηκε στον Πέτρο τη μικρή χαρά που της είχε ζητήσει.

— Έτσι, πολλές φορές ύστερα από τη βραδυά εκείνη, την ώρα που κοιμόταν ο πατέρας της, η 'Ερριέττα έτρεψε κοντά στον καλό της.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

— Πες του ότι λείπει ο... κύριος!

Μεταξύ φιλενάδων:

— Σε βεβαιώνω ότι έμεινα πιστή στον άντρα μου κι' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού του.

— Δυό λόγια μ' ήλπιες μ' ήλπιες;

— Ναι... Είδες γουστουζιά κι' ατυχία!

Στο γραφείο συνοικισίων. Ο μεσίτης κι' ο υποψήφιος γαμπρός, ένας θαυμαστικός:

— Ο μεσίτης γάμω ν... Η κυρία αυτή που σ'άς συνιστώ είναι πρώτης τάξεως. Μονάχα από τη μαγειρική της δεν θά μείνεται εύχαριστημένος.

— Ο θαυματοποιός... Δεν περιάζει. Είμαι συνθησικεύς από την πέγνη μου. Καταπίνω... σπαθιά και χάρδουνα άναμμένα!

— Σήμερα στο σπίτι σας επικρατεί απόλυτη ήσυχια. Πώς συμβαίνει αυτό;

— Η γυναίκα μου έμεινε για κάτι και δεν έβγαλε μιλιά όλη την ημέρα.

— Καλά, κι' ο παπαγάλος;

— Έμεινε άφωνος κι' αυτός... από την έκπληξή του!

Η κυρία. — Μήπως κατά την άπουσία μου ή μόδιτσα έστειλε το λογαριασμό μου στον άντρα μου;

Η ύπηρέτρια. — Δεν πιστεύω, γιατί πρό όλίγου τον άκουσα να τραγουδά στην κάμαρά του!

— Τρώ; πολύ ξύλο, Γκιρνάκη!

— Ο πατέρας μου ε'νε μέλος του «Συλλόγου κατά του θορύβου» κι' όταν με χτυπάει βάζω τόσο δυνατές φωνές, ώστε άναγκάζεται άμέσως να μ' αφήσει...

Μεταξύ φιλενάδων:

— Δεν άμυθάλω πώς ύστερα απ' όσα σου είπα θά τ'ό έδειξες την πόρτα.

— Όχι... Το έδειξα μόνο... το λογαριασμό της μόδιττας μου!

— Ο δικαστής... Σε καταγγέλλουν ότι μόλις βγήκες από τη φυλάκη πήγες κι' έλκενες ρούχα. Ήλκενες τα λόγια που σ'όρε παί ο διευθυντής των φυλακών ότι πρέπει να διορθωθεί;

— Ο κατήγορός μου ε'νε... Μά μόλις πρό όλίγου κοουλάθηκατε, νομίζω.

Η υπηρέτρια στον κύριο:

— Κύριε, ο καρδουνιάς ήρθε και θέλει να πληρωθεί.

— Μά τ'ά λεπτά τ'άχει η γυναίκα μου και βιάζεται!

— Και τί να πω στον άντρα που περιμένει;

— Ναι, και καθώς βλέπεις τον πληρώνω... προκαταβολικά!

Στο τηλέφωνο:

— Κύριε γαμπρέ, σ'ας παρακαλώ να περάσετε από το σπίτι μου... Η γυναίκα μου κρύωσε κι' έχασε τη φωνή της.

— Έρχομαι άμέσως!

— Μά όχι... Δεν ε'νε δα και τόση βία!

Ο εύφρονας κύριος άπευθυνόμενος προς τας δυό συνοπούς του:

— Ξέρετε, κυρίες μου, την ιστορία του γαϊδάρου που βρέθηκε ανάμεσα σε δυό δεμάτια σανού;

— Και με ποιά δικαίωμα, κύριε, μάς παρομοιάζετε με δεμάτια σανού;

Η πρώτη κυρία:

— Δεν μπορεί να σου περιγράψω την άτυχία μου με τη μαγειρίσά μου... Δυστυχώς μου κοουλάει κι' από ένα στρατιώτη...

— Σε μένα ή κατάσταση είναι χειρότερη... Ο στρατιώτης μένει πάντα άκινος κι' έκείνες που άλλάζουν ε'νε ή μαγειρίσες.

Ο μικρός μαθητής στη γιαγιά του:

— Νόμιζα ευχαριστημένη, γιαγιά, που δεν έτρεξες στα χόρνια του μεσαιώνα. Τότε θά σε καίγανε!

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί άκουσα από τον μπαμπά μου πως είσαι στεινή και άγιρσα!

Ο διευθυντής της άστυνομίας προς τη δασποινίδα:

— Κι' έχετε ύπνους εναντίον ώρρωμένου προσώπου για τη διάρρηξη του σπιτιού σας;

— Βέβαια... Προχθές ήρθε κάποιος κύριος και ρώτησε την υπηρέτρια για να μάθω αν έχω πολλά χρώματα.

— Και δεν σ'ας κίνησε την ύποψία αυτό το πράγμα;

— Όχι... Νόμιζα πως ήρθε για να με ζητήσει σε γάμο!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Μια από τις προσφιλέστερες έθνικές σαλάτες της Ταπωνίας ε'νε και ή σαλάτα ή παρτακαζομένη με φύλλα... χροστανθίμων!

— Έκτος αυτού, οι Έταπωνες τρώνε και... ψητά τα φύλλα των χροστανθίμων, βάζοντας σε τού φούρνο!

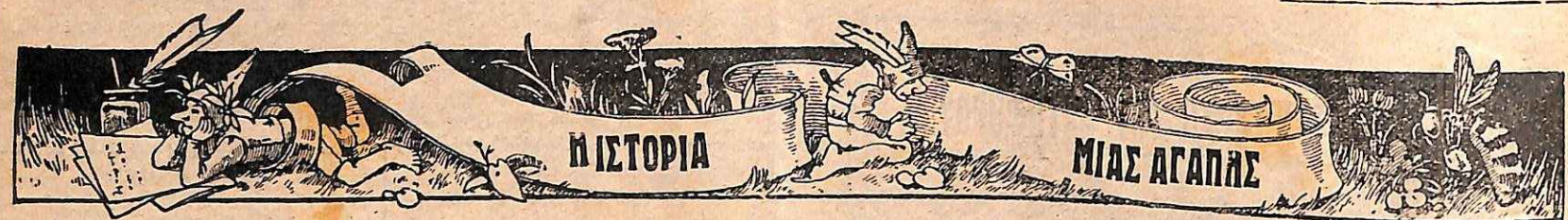
— Μια από τις προσφιλέστερες έθνικές σαλάτες της Ταπωνίας ε'νε και ή σαλάτα ή παρτακαζομένη με φύλλα... χροστανθίμων!

— Έκτος αυτού, οι Έταπωνες τρώνε και... ψητά τα φύλλα των χροστανθίμων, βάζοντας σε τού φούρνο!

— Μια από τις προσφιλέστερες έθνικές σαλάτες της Ταπωνίας ε'νε και ή σαλάτα ή παρτακαζομένη με φύλλα... χροστανθίμων!

— Έκτος αυτού, οι Έταπωνες τρώνε και... ψη

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Ζώρζ Όριαν και η Μαργαρίτα Λαλονέτ είχαν συναντηθεί εκείνο το βράδυ, ύστερα από πολλά χρόνια χωρισμού, σε μια οικογενειακή έσπερι-δα κάποιου φιλικού σπιτιού.

Ο Ζώρζ είχε μείνει από μικρές όρφανος και ζούσε από μια μικρή δουλειά, από τον οποίο όμως είχε αποχωριστεί προσωρινά λόγω των σπουδών του.

Η Μαργαρίτα Λαλονέτ, γεροντοκόρη διπλάσιας ηλικίας απ' αυτόν, ήταν παλιά γνώριμή του και συνδεόταν φιλικότερα με τον πάππο του νέου.

Τώρα λοιπόν που ξανάδε τον έγγονο του φίλου της, αυτή η γυναίκα με τα γκριζά μαλλιά και το δροσερό πάντα πρόσωπό της, αισθάνθηκε, χωρίς να ξέρει γιατί, μια γλυκιά τα-ραχή.

Τον εκστόμαζε όλοένα μ' αχόρετα βλέμματα και συλλογιόταν πώς είχε γίνει ένας νέος πολύ χαριτωμένος στο διάστημα που έλειπε.

Αλλά κι ο Ζώρζ δεν έμεινε αδιάφορος μπροστά στα κάλλη της ηλικιωμένης γνώριμής του, που είχε μείνει ανύπαντρη ως αυτή την ηλικία από άγνωστη αιτία.

Καθώς μάστιγα έπαιζαν χαριτιά μαζεμένοι γύρω από το τραπέζι, παρατηρούσε με θαυμασμό τα όμορφα κάπνα χέρια της κι έδρασε πώς θ' άξιζε ν' αποθέσει απάνω τους ένα φιλή-μα.

Υστερα από κάμποση ώρα η συναναστροφή τελείωσε κι οι προσκαλεσμένοι σηκώθηκαν να φύγουν, αφού αποχαιρέτησαν τους οικοδεσπότες.

Ο Ζώρζ άναψε ένα τσιγάρο και βγήκε έξω. Στο δρόμο που πήγαινε, σκεφτόταν με στενοχωρία πώς έπρεπε να πάει στρατιώτης και ν' αφήσει την ελεύθερη ζωή που περνούσε ως τότε.

Σκεφτόταν ακόμα την αποφυγή του συναντήσεως κι ένοιωσε μέσα του μια απροσδιόριστη συγκίνηση για τη γυναίκα εκείνη που ήταν πανήγυρα χρόνων και που δεν είχε χάσει ωστόσο την παλιά της ωμορφιά.

Την άλλη μέρα, ενώ περιπατούσε στο πάρκο όπου καπνίζε η μουσική, είδε τη Μαργαρίτα να περπατάει με μια φίλη της. Σε λίγο η δυο γυναίκες χώρισαν και τότε ο Ζώρζ πλησίασε τη Μαργαρίτα βαθεία συγκινημένος.

— Ω, τι ευχάριστη σύμπτωσης! είπε πλησιάζοντας την. Πώς τα περάσατε από χθές;

— Είχα λίγον πονοκέφαλο και βγήκα να πάω αέρα! του απάντησε.

— Ελπίζω να μην είναι τίποτε σοβαρό...

— Κι' εγώ το ίδιο λέγω... Δεν ήταν καλύτερα όμως να κάναμε έναν γύρο, αντί να καθόμαστε εδώ;

— Ευχαρίστως... Όπως θέλετε...

Ο Ζώρζ προσέφερε το βραχιόνι του στη Μαργαρίτα και βγήκαν από

το πάρκο.

— Έμαθα πώς φεύγετε, του είπε εκείνη.

— Ναι, αποχρίθηκε ο νέος με δάκρυα σχεδόν στα μάτια.

— Πότε;

— Υστερα από μια βδομάδα!

— Ω, και τι γρήγορα πού περνάει ο καιρός, όταν πρόκειται να φύγει κανείς!

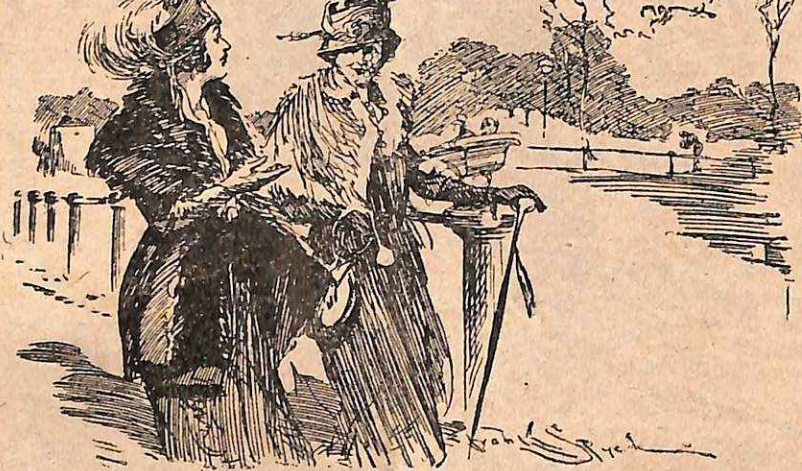
— Αλήθεια!

— Ε, πρέπει να κάνετε υπομονή.

— Ένας χρόνος είναι αυτός και θα περάσει...

— Όταν γυρίσετε, τότε θα φροντίσουμε και για τη νύφη...

Η φωνή της όμως έτρεμε, καθώς επρόφερε αυτές τις λέξεις.

Είδε τη Μαργαρίτα να περπατάει στο πάρκο με μια φίλη της...

Μην το λέτε αυτό... Δεν θα παντρευτώ...

— Α! —

Επακολούθησε μια λιγότερη σιωπή και τα χέρια τους σφίχτηκαν πιο πολύ...

Στο μεταξύ είχαν φτάσει έξω από το σπίτι της Μαργαρίτας.

— Αφού λοιπόν θα φύγετε, κύριε Ζώρζ, του ξανάπε αυτή με προφορ-τητα και συγκίνηση, μου επιτρέπετε να σας φιλήσω;

— Ευχαρίστως! αποκρίθηκε ο νέος.

Η Μαργαρίτα τον έφίλε δυνατά απάνω στο στήθος της και τον έφιλη σε μέ πάθος.

— Ευχαριστώ, του είπε. Θα τη θυμούμαι παντοεινά αυτή την ημέρα...

Και χωρίστηκαν, σχεδόν εὐχυσμένοι κι' οι δυο...

Αυτό το πρωί, η Μαργαρίτα, αφού έφαγε μερικές μπιφές στην έφημερίδα, την άφησε έξωφρα να πάει από τα χέρια της.

— Η ελπίδα μου εί-

χε δει την ελπίδα.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

Σύμφωνα με μια διαταγή του υ-πουργείου των Στρατιωτικών, οι κλη-ρωτοί του τάγματος του 'Αιέν θα στελνόντουσαν στην 'Αλγερία για να καταπνίξουν την επανάσταση που εί-χε εκραγεί εκεί τελευταία.

— Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! μθό-ρισε η Μαργαρίτα με συντριβή.

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Πρέπει να ειδοποιήσω τον πά-πο του. Ίσως είναι καιρός ακόμα να προλάβω το κακό...

Σε λίγα λεπτά η Μαργαρίτα βρι-σκόταν στο δρόμο κι' έτρεχε.

Βοήκε τον παλιό της φίλο, του ά-νεκοίνωσε την είδηση κι' έφυγε μαζί του για το Κουρμπουλί, όπου ήταν η

φίλη του τον περιποιόταν όσο μπορού-σε και δεν έλειπε καθόλου από κον-τά του.

Στο μεταξύ η θητεία του νέου κόν-τεως να τελειώσει και ύστερα από με-ρικές βδομάδες πήρε το απολυτήριο του από το στρατό.

Μια μέρα, ο Ζώρζ σηκώθηκε λίγο πιο νωρίς και τράβηξε για το σπίτι της Μαργαρίτας.

— Εδώ είναι η κυρία; ρώτησε την υπηρέτρια που κατέβηκε να του ά-νοιξε.

— Μάλιστα, κύριε. 'Αλλά είναι λί-γο άρρωστη και δεν ξέρω αν θα σά-δεχτεί...

— Πάω να τη ρωτήσω...

— Υποθέτω πως θ'άγει απλή άδια-θεσία. Τι λές εσύ;

— Ξέρω κι' εγώ! Τώρα περιμένου-με να ξαναπαράση ο γιατρός...

Η υπηρέτρια μπήκε άμέσως στο δωμάτιο της κυρίας της και της ά-νήγγειλε την επίσκεψη του Ζώρζ.

— Ας έρθει, είπε η άρρωστη με ά-δύνατη φωνή.

Κι' όταν αντίκρουσε σε λίγο τη μορ-φή του αγαπημένου της, που είχε να τον δει πεντέξι μέρες, όλη της η με-λαγχολία διαλύθηκε.

— Σας ευχαριστώ που ήρθατε, του είπε. Είστε τόσο καλός!...

— Ω, καλή μου φίλη, τί πάθατε; ρώτησε ο Ζώρζ με ανησυχία, πηγαί-νοντας κοντά της.

— Αλλά την ίδια στιγμή μπήκε ο για-τρός. Από την εξέταση που της έκα-νε φάνηκε πως την έβρισκε χειρότε-ρα και δεν έκρυψε τη δυσφορία του.

— Όσο πιο διατάξει μερικά γαλακτι-κά εσώματα, συμβούλεψε κι' έ-φυγε.

Ο Ζώρζ από κείνη την ημέρα δεν έλειπε καθόλου από το πλάι της άρ-ρωστης.

Βρισκόταν πάντα πάνω από το κε-φάλι της κι' έκτελούσε άμεσως κάθε επίθυμιά της.

Όσο πιο η κατάσταση της Μαργα-ρίτας χειρότερησε όλοένα.

Στο τέλος, ο γιατρός που την έ-δρασε, είπε καθαρά πως δεν έμεινε ναμια έλπιδα για τη σωτηρία της.

Ο Ζώρζ, ωστόσο, διπλάσιαζε τις περιποιήσεις του, μ' ή ξέροντας πως άλλως να φανερώσει την ευγνωμο-σύνη που της οφειλόταν.

Και ήταν αληθινά συγκινητικό το θέαμα των δυο εκείνων υπάρξεων που λησμονούν με την ίδια αφοσίωση, με μια άσπαστη που έφτανε την α-κατάβληση.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

Μαργαρίτα, αφού έφαγε μερικές μπιφές στην έφημερίδα, την άφησε έξωφρα να πάει από τα χέρια της.

— Η ελπίδα μου εί-

χε δει την ελπίδα.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

Μαργαρίτα, αφού έφαγε μερικές μπιφές στην έφημερίδα, την άφησε έξωφρα να πάει από τα χέρια της.

— Η ελπίδα μου εί-

χε δει την ελπίδα.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΑΣΤΕΛ

την άναπνοή της, την άρπαξε στην άγκαλιά του και την έφερε κοντά στο παρθένο.

— Α, τί ώραία είναι να πεθαίνει κανείς, είπε η Μαργαρίτα, πλάι σ' έναν άνθρωπο που...

Και σταμάτησε.

— Νοιώθω πως θ' πεθάνω, έξα-κολούθησε σε λίγο. Κι' είναι γλυκό που πεθαίνω στην άγκαλιά ενός φίλου...

— Ω, δεν θ' πεθάνεις! φώναξε ο νέος. Θα ζήσεις, το θέλω εγώ...

— Άκουσε, του είπε ήσυχα η έ-τοιμοθάνατη...

— Άκουσε τις τελευ-ταίες μου θαλήσεις...

— Όταν θ' πεθάνω, ν' ανοίξεις εκείνο εκεί το συρτά-ρι...

— Είναι δυο γράμματα για σένα...

— Νά τα διαβάσεις και νά με συλλογι-ζεσαι τότε-τότε...

— Στο τ' υπόσχομαι, αποκρίθηκε ο νέος με λυγμούς.

— Α, σ' ευχαριστώ!

— Υστερα από μια ώρα, η Μαργαρί-τα ξεψύχησε.

Ο Ζώρζ, αφού έκλεισε τα μάτια της φίλης του, πήγε κι' άνοιξε το συρτάρι.

Στο ένα από τα δυο γράμματα που βρήκε υπήρχε η επιγραφή: «Δια-θήκη».

Με τη διαθήκη της αυτή, η νεκρή κληροδοτούσε όλη της την περιουσία στο Ζώρζ.

Στο δεύτερο της γράμμα του έσο-μολογούσαν τον έρωτά της και δικαιο-λογούσε το αίσιμά της.

Το έγραφε πώς αν αυτή, μια γρή-γη, είχε αγαπήσει αυτόν, ένα νέο παλληκάρι, το έκανε γιατί έμοιαζε με τον παλιό της φίλο, που ά-νηγγειλε την επίσκεψη του Ζώρζ.

— Ας έρθει, είπε η άρρωστη με ά-δύνατη φωνή.

Κι' όταν αντίκρουσε σε λίγο τη μορ-φή του αγαπημένου της, που είχε να τον δει πεντέξι μέρες, όλη της η με-λαγχολία διαλύθηκε.

— Σας ευχαριστώ που ήρθατε, του είπε. Είστε τόσο καλός!...

— Ω, καλή μου φίλη, τί πάθατε; ρώτησε ο Ζώρζ με ανησυχία, πηγαί-νοντας κοντά της.

— Αλλά την ίδια στιγμή μπήκε ο για-τρός. Από την εξέταση που της έκα-νε φάνηκε πως την έβρισκε χειρότε-ρα και δεν έκρυψε τη δυσφορία του.

— Όσο πιο διατάξει μερικά γαλακτι-κά εσώματα, συμβούλεψε κι' έ-φυγε.

Ο Ζώρζ από κείνη την ημέρα δεν έλειπε καθόλου από το πλάι της άρ-ρωστης.

Βρισκόταν πάντα πάνω από το κε-φάλι της κι' έκτελούσε άμεσως κάθε επίθυμιά της.

Όσο πιο η κατάσταση της Μαργα-ρίτας χειρότερησε όλοένα.

Στο τέλος, ο γιατρός που την έ-δρασε, είπε καθαρά πως δεν έμεινε ναμια έλπιδα για τη σωτηρία της.

Ο Ζώρζ, ωστόσο, διπλάσιαζε τις περιποιήσεις του, μ' ή ξέροντας πως άλλως να φανερώσει την ευγνωμο-σύνη που της οφειλόταν.

Και ήταν αληθινά συγκινητικό το θέαμα των δυο εκείνων υπάρξεων που λησμονούν με την ίδια αφοσίωση, με μια άσπαστη που έφτανε την α-κατάβληση.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

Μαργαρίτα, αφού έφαγε μερικές μπιφές στην έφημερίδα, την άφησε έξωφρα να πάει από τα χέρια της.

— Η ελπίδα μου εί-

χε δει την ελπίδα.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

Μαργαρίτα, αφού έφαγε μερικές μπιφές στην έφημερίδα, την άφησε έξωφρα να πάει από τα χέρια της.

— Η ελπίδα μου εί-

χε δει την ελπίδα.

Και σε λίγες ώρες, ο Ζώρζ μεταφερόταν χωρίς σεις φροντίδες της, σ' ένα όμορφο επιπλωμένο διαμέ-ρισμα, όπου πολύ γρήγορα ξαναβρήκε την υγεία του.

Στο διάστημα αυτό, η

Μαργαρίτα, αφού έφαγε μερικές μπιφές στην έφημερίδα, την άφησε έξωφρα να πάει από τα χέρια της.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

Ο Καγιώ και η παντούφλα του Πάπα. Μια απάντησις του Κλεμανσώ. Ο Φευντώ και η Ρουμανία ήθοποιός. Η βασίλισσα Μαρία στέ Παρίσι. Η γκάφες του Σάχη της Περσίας. Ο Έρρικος Δ'. και ο χωρικός. Ένα καλό μάθημα. Τα νέα από το Παρίσι. Μετά τη σφαγή του 'Αγίου Βαρδολομαίου. Ο έρωτύλος άββάς και η ... ανεργόγραφες φίλες του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο γνωστότατος Γάλλος πο-λιτικός κ. Καγιώ είχε πάει κάποτε στη Ρώμη, οι Ριζοσπάστες-Σοσιαλιστές της Γαλλικής Βουλής τον κατηγόρη-σαν ότι είχε φιλήσει την παντούφλα του Πάπα. Μια μέρα ο Καγιώ δια-μαρτυρόταν μπροστά στον Κλεμανσώ έναντιον της κατηγόριας αυτής και έλεγε:

— Ήναι ψέμμα, συκοφαντία... Εγώ έχω τις ίδιες θρησκευτικές αντιλή-ψεις τόσο στο Παρίσι, όσο και στη Ρώμη... Είμαι έντιμος άνθρωπος...

— Βέβαια! Βέβαια! του απάντησε σαρκαστικά ο Κλεμανσώ. Είσαι τόσο έντιμος, ώστε αν φιλούσες την παν-τούφλα του Πάπα, θα την... παν-τρεύσουν, για να μην την αφήσεις έκθετημένη!

Τρεξέ η ώρα το πρωί...

Ο περίφημος κωμωδιογράφος Φευν-τώ, κωμωσμένος, είχε καθίσει με τα χέρια στις τσέπες του και το πόδι στο στόμα του σ' ένα καλλιτεχνικό κέντρο του Παρισιού, όταν έβλεπε μια άγνωστη Ρουμανίδα ήθοποιός πλη-σίαισε και του είπε:

— Ω, κύριε Φευντώ, δεν ξέρετε πόσο ευτυχής είμαι που σας γνωρί-ζω... Έχω παίξει τα έργα σας σε όλη τη Ρουμανία... στη Βουκουρέ-στι, στο 'Ιάσιο, στο Βασενοβίτσι, στη Βράιλα, στο Γαλάτσιο, στο Καρακαλό, σ'όλο... σ'όλο...

Τότε ο Φευντώ, χωρίς να κινηθεί καθόλου από τη θέση του, της απάν-τησε με νοήματα:

— Συχωρεμένη νάστε!...

Σ' ένα άριστοκρατικό κέντρο του Παρισιού, η όρχηστρα έπαιζε ένα κομμάτι της μπάδας με τον τίτλο:

«Ο χι... Δέν θά τ'ό μάθης πο σέ...»

Σ' ένα τραπέζι καθόταν και η βα-σίλισσα της Ρουμανίας Μαρία, η ό-ποια σε μια στιγμή προσέκλινε τον διευθυντή της όρχηστρας και του είπε:

— Μου άρέσει αυτό το τραγούδι...

Πώς το λένε;

Μπερδεμένος τότε ο μουσικός ύ-ποκλήθηκε μπροστά της και τραβήσε:

— Όχι, δεν θά τ'ό μάθης ποτέ!

Κόκκαλο ή βασίλισσα της Ρουμα-νίας.

Ο Σάχης της Περσίας έκανε πρό-ετών μια περιουσία στην Ευρώπη.

Στη Γενεύη, τον φιλοξένησε με βασιλική πράγματι μεγάλου πλούτου ο βασιλιάς κ. Φ... ο οποίος είχε εκεί μια λαμ-πή έπαιδι.

Όταν ο κ. Φ... παρού-

σάσε τη γυναίκα του στο Σάχη, ο τελευταίος γούσε άλλο με περιφό-ρησι το κεφάλι του και είπε:

— Άσχημη γυναίκα!

Έπειτα πρόσθεσε απευθυνόμενος στο σύζυγό της:

— Γιατί δεν τη διώχνεις;

Μετά την 'Ελβετία, πήγε στη Γερ-μανία, όπου διοργανώθηκαν προς τι-μήν του έσπεριδες και δεξιώσεις. Σε μια από τις έσπεριδες αυτές, η κυρία με πολυτελείς έξωμες έσθητες τον πε-ριστοιόχων, επίδεικνόντας τα γυμνά κάλλη τους. Τότε ο Σάχης πλησίασε τη γυναίκα ενός προσκευτού και, με το φωτικότερο ύφος του κόσμου, άρ-χισε να τη γαργαλάει στις ώμοπλά-τες...

— Άμέσως οι άλλοι επίσημοι έσπευ-σαν να υποδείξουν μ' ευγένεια στον

Φρέσκα φασιλάκια!

Ο διοικητής, κατάπληκτος για τις απαντήσεις του, του απήντησε τέλος και την ακόλουθη ερώτηση:

— Φίλε μου, δεν μου λές καλύτερα πού είσαι και πώς ονομάζεσαι;

— Οί ανόητοι της Λυών με αποκα-λούν «φίλε μου». Στο Παρίσι ονομά-ζομαι κύριε Νταλέ!

Μετά την τεμερηί σφαγή της νυ-κτός του 'Αγίου Βαρδολομαίου, ο βα-σιλεύς Κάρολος Θ' έλεγε στη μητέρα του, την Αικατερίνη των Μεδίκων, η ό-ποια τον είχε παρακινήσει να δια-πράξη το φοβερό αυτό έγκλημα:

— Τί λές, κυρία; Έπαιξα καλά το ρόλο μου;

Ο άββάς Ντανζώ ήταν τόσο λεπτο-λόγος, ώστε έδινε μεγάλη σημασία στη μόρφωση των φιλενάδων του.

— Όταν μού στέλνουν επιστολές με ανεργόγραφες, έλεγε, τους τις έ-πισπεύω. Όταν όμως μού στέλνουν ανεργόγραφο γράμμα και για τρίτη φορά, διώχνω και τις ίδιες!

Ο βασιλεύς Φραγκίσκος Α' έδωσε τη μάχη του Μαραθών, στην οποία ά-νεδείχθη θριαμβευτής, χωρίς τη συγ-κατάβαση των στρατιωτών του, με μό-νο τον ένθουσιασμό των στρατιωτών.

Τον ένθουσιασμό αυτό τον είχε προ-καλέσει ο ίδιος με την έξης προσφώ-νησι πρό της μάχης:

— Στρατιώτες μου, όποιος μ' άγα-πή άς μ' ακολουθήσει!

ΠΡΑΓΜΑΤΑ κατόστημα Σιδηρι-κών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-ρικοί εις τα Γραφεία μας.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ κατόστημα Σιδηρι-κών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-ρικοί εις τα Γραφεία μας.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ κατόστημα Σιδηρι-κών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-ρικοί εις τα Γραφεία μας.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ κατόστημα Σιδηρι-κών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-ρικοί εις τα Γραφεία μας.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ κατόστημα Σιδηρι-κών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-ρικοί εις τα Γραφεία μας.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ κατόστημα Σιδηρι-κών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-ρικοί εις τα Γραφεία μας.

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Μαχμούδα υποχώρησε εύκολα στην επιθυμία αυτή του αγαπημένου της Τάζ-Ουλμουλκού και του υποσχέθηκε ότι, μόλις ξεμέρωνε, θα κατόρθωνε να πείσει την 'Αμάλα να τους δώσει την άδεια να φύγουν.

Πράγματι, όταν ξεμέρωνε, οι δύο σύζυγοι πήγαν στην κάμαρη της προσπαθώντας τους, ή οποία τους έδωσε να φάνε ύπεροχα φρούτα και τους έβαλε, κατά τη συνήθειά της, να καθίσουν στα γόνατά της. Μά δεν άργησε ν' αντιληφθεί πως κάποια μυστική μελαγχολία ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό τους και τους είπε:

— Ω παιδιά μου, γιατί είστε λυπημένα; Θέλετε τίποτε; Και τα άστρα του ουρανού αν μου ζητήσετε, θα σας τα δώσω...

— Η στοιχικές σου φροντίδες, της απάντησε η Μαχμούδα, προλαβαίνουν κάθε μας επιθυμία... 'Αλλοίμονο όμως! 'Επιθυμάμε τώρα να δούμε λίγο τους άλλους ανθρώπους και να πούμε να ζήσουμε ένα διάστημα κοντά σ' αυτούς...

— Ω! φώναξε η 'Αμάλα, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά. 'Εγώ σ' είχα αναθέσει με τόση φροντίδα κι' αγάπη μόνο και μόνο για να χαίρωνται τα μάτια μου όταν σ' βλέπουν και σ' θέλεις τώρα να α' αφήσεις; 'Ετσι λοιπόν παραγνωρίζεις τα καθήκοντα της ευγνωμοσύνης; 'Α! δεν θα το συλλογίζομαι ποτέ αυτό, αν δεν σ' είχα παντρώσει με τον πρίγκηπα Τάζ-Ουλμουλκού.

— Ωστόσο η 'Αμάλα τους αγαπούσε τόσο, ώστε θέλησε να πραγματοποιήσει την επιθυμία τους αυτή. Κάλεσε λοιπόν έναν δούλο και τον διέταξε να οδηγήσει τους δύο νέους στο μέρος που θα του έδειχνε ο Τάζ-Ουλμουλκού. 'Επειτα τράβηξε δύο τρίχες από τα μαλλιά της κι' έδωσε τη μία στη Μαχμούδα και την άλλη στον Τάζ-Ουλμουλκού και τους είπε:

— Όταν χρειαστείτε τίποτε, ρίξτε στη φωτιά αυτές τις τρίχες κι' άμέσως εγώ θα πρέξω κοντά σας μαζί με τις δεκαοχτώ χιλιάδες μου δράκους...

— 'Επειτα, βάζοντας το χέρι της Μαχμούδας μέσα σ' ό χέρι του πρίγκηπου, είπε στο δούλο:

— Σου εμπιστεύομαι τα μόνα πλάσματα που αγαπώ στον κόσμο... 'Αλλοίμονο σου, αν πάθουν το παραμικρό!

Τότε ο δούλος που ήταν μεγάλος σ' αν βροντό και γρήγορος σ' αν άστραπτή, πλησίασε τον πρίγκηπα για να λάβει διαταγές του.

— 'Οδηγήστε μας, του είπε ο Τάζ-Ουλμουλκού, μέσα στους κήπους της έσταιας Λάκκας.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο δούλος, πήρε τους δύο νέους στους ώ-

μούς του και, μέσα σε μια στιγμή, τους άπλωσε στο μέρος που του είχαν υποδείξει. Μόλις η Λάκκα είδε τον πρίγκηπα, έτρεξε κι' έπεσε στα πόδια του. 'Επειτα ευχρίστηκε το Θεό γιατί του είχε επιτρέψει να γυρίσει ζωντανός.

— 'Αφού έμεινε μερικές ημέρες στο παλάτι της Λάκκας, ο Τάζ-Ουλμουλκού σκέφτηκε πως ήταν πειά καιρός να γυρίσει στο βασίλειό του για να ξαναδώσει το φως στον πατέρα του με το θαυματουργό ρόδο, κι' έδωσε διαταγή ν' αρχίσουν η προετοιμασίες του ταξιδιού.

'Αφού τον έδειραν και του μύρσαν το πρόσωπο, τον πέταξαν έξω, στους δρόμους...

Σ' αυτό το μεταξύ, ο φύλακας των φυλακών της Λάκκας πήρε κι' έρωτησε τι έπρεπε να κάνει τους πρίγκηπες, τους όποιους η κυρία του είχε κάνει σκλάβους της, κερδίζοντάς τους στα χαρτιά.

Η Λάκκα, αφού συνεννοήθηκε με τον Τάζ-Ουλμουλκού, διέταξε τον φύλακα να τους άπελευθερώσει όλους, αφού προηγουμένως τους σημάδεψε στην πλάτη με μια σφραγίδα, στην ό-ποία να φαίνεται ο καιρός που είχαν

διατελέσει σκλάβοι.

Μεταξύ αυτών ήταν και τα τέσσερα άδελφια του Τάζ-Ουλμουλκού, ό όποιος όχι μόνο τ' άπελευθερώσει, αλλά και τ' έφύτωσε με χρήματα για να συνεχίσουν το ταξίδι τους και να γυρίσουν στην πατρίδα τους. 'Επίσης έδωσε τη Μαχμούδα και τη Λάκκα σ' ένα πλοίο για να τις άποδιβάσει σ' ένα λιμάνι της επικρατείας του πατέρα του.

'Αφού τ' άκανε όλ' αυτά, ο Τάζ-Ουλμουλκού φόρεσε ένα κοστούμι φα-κίς κι' άκολούθησε κουρά τους ά-

στό τέλος δεν μπόρεσε πειά να κρατηθεί και, βγαίνοντας από τον κρύφωνα του, παρουσιάστηκε μπροστά τους και τους είπε:

— Όλα όσα είπατε ως τώρα, εί-νε ψέμματα... Κουτάχτε με! 'Εγώ μονάχα έχω το ρόδο της Βακαβάλης. Κι' άμέσως, λύνοντας τη ζώνη του, έβγαλε το θαυματουργό ρόδο και το παρουσίασε στα μάτια των καταπληκ-των άδελφών του.

Μανιασμένοι έκείνοι, του τ' άρπα-ζαν, λέγοντας:

— Για να δούμε αν λές την αλή-θεια, γιατί, αν ν'άς λές ψέμματα, θα ν'ας το πληρώσεις άκριβιά.

— Μπορείτε να εξακριβώσετε μό-νο σας αν είνε αληθινά όσα σ'ας εί-πα, τους απάντησε ο Τάζ-Ουλμου-λκού. Τίποτε πιο εύκολο απ' αυτό...

Τότε τα τέσσερα άδελφια προσκά-λεσαν έναν τυφλό, άκούμπησαν το θαυματουργό ρόδο στα μάτια του κι' άμέσως τ' άνιχνεσε το φως του... 'Η κατάπληξή τους και ό θαυμασμός τους ήταν μεγάλος...

'Επειδή όμως ήταν κακοί και μο-χθησοί, όχι μόνο άνήθησαν να επι-στούσουν στον Τάζ-Ουλμουλκού το ρόδο του, αλλά διέταξαν δύο δούλους των, οι όποιοι τον έπισσαν και αφού τον έδεσαν κ' ό του μύρσαν το πρό-σωπο, τον πέταξαν έξω στους δρό-μους...

— 'Επειτα, αυτοί, χαρούμενοι, εξα-κολούθησαν το δρόμο τους προς την πατρίδα τους και έστειλαν στον πα-τέρα τους ένα άγγελιοφόρο να τον ει-δοποιήσει για την επιστροφή τους.

Η είδηση αυτή, γέμισε χαρά τον άναλό βασιλέα Ζαΐν-Ουλμουλκού, ό όποιος, για να τιμήσει τα παιδιά του, πήνε μαζί με όλη την Αύλη του γι' να τ' άπρόπαντήσουν.

Μόλις έδαν τον πατέρα τους, οι τέσσερες άδελφοί έπεσαν και σίλησαν τ' πόδι του. Ένώ ό βασιλεύς τους τ'όλοπτε στη μέση και του έ-δωσαν να δαχτυλή έπ'όσω στο στήθος του.

— 'Εκείνοι τότε του έδωσαν το ρόδο της Βακαβάλης και ύλης ό νέρος βασι-λεψ'ό τ' άνιχνε στα μάτια του, άμέ-σως τ' άνιχνε τον πατέρα του και π'ό σ'αυτονό κι' από τ' άστέρια.

— Δοξασιένος να είνε ό Θεός! φώ-ναζε τότε ό Ζαΐν-Ουλμουλκού, ό ό-ποιος του επέτρεψε ν' άνακτήσουν το φως του, χάρις σ' αυτό το λουλούδι!

— 'Επειτα, γεμάτος χαρά για το εύ-τυχισμένο αυτό γεγονός, έδωσε μια βασιλική έσορη και διέταξε όλους τους ύπηκόους του, όπως, επί ζ'ό-νου, έγινον άνοιχτή την πόρτα της Λακας και της διασκεδάσεως και κλειστή την πόρτα της δυστυχίας και της θλίψεως...

(Άκολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΚΑΡΔΑΜΥΔΩΝ

Η πείνα άναγκάζει τους Καρδαμυδιώτες να παραδοθούν στους Τούρκους. Η τραγωδία μιας μητέρας. Ο άσκοπεφλισμός του παιδιού της μπρος στα μάτια της. Όπου μια πλατεία στρώνεται από άκεφαλα πτώματα!... Το αίμα κυλάει ποτάμι... Η σφαγή των γυναικών. Η λύσσα ενός μονοφθαλμου Τούρκου. Πώς άποτελείωνε τις πληγωμένες. 'Επειτα από χρένια. Μια άπροσδεκτη συνάντησις, κ.τ.λ.

— Από το βιβλίο του καθηγητού κ. Βίου «Η Σφαγή της Χίου στο Στόμα του Χαικού Λαού» — βιβλίο άνεξάντλητο σ' ιστορικό ενδιαφέρον — διασκευάζουμε και σήμερα μια άκόμη αφήγησι. Η αφήγησις αυτή, δραματικωτάτη και σπαραχτική, είναι σχετική με τη σφαγή των Καρδαμυδιών και άφειλκτα στην Μαρία 'Αγγελικούση, η όποια διηγήθηκε τα αίματρά γεγονότα ό-πως άκριβώς τα είδε με τα ίδια της τα μάτια:

«Στην 'Επανάστασι — διηγείται η Μαρία 'Αγγελικούση — όταν άρχισε η μεγάλη σφαγή στο νησί μας, έμεις εί-χαμε άνέβει στο βουνό της Γορίας, πά-νω απ' τα Καρδάμυλα και κρυφτήκαμε εκεί... Μά η μέρες περνούσαν, όλα τ' άφύμια που είχαμε πάρει μαζί μας τα είχαμε φάει κι' έτσι στο τέλος άρχισα-με να πεινάμε... Για να χορτάσουμε κάπως, τρώγαμε ρίζες και χορτάρια του βουνού κι' ό,τι άλλο βρίσκαμε... Μά εγώ είχα μαζί μου και το άγοράκι μου που ήταν τριών χρόνων και που δεν μπορούσε να φάει απ' τα χορτάρια που τρώγαμε μεις. Το διατιμωμένο παιδάκι, νηστικό τόσες μέρες, έλαιγε άκατάπαντα όλη την ώρα και μένα μου σπαρτάδωναν η καρδιά να το βλέπω και να μη μπορώ να του κάνω τίποτε...

— 'Επει' από μερικές μέρες, έφτασε ένας Εύρωπαιός Πρόξενος στα Καρ-δάμυλα, ό όποιος μας έστειλε ανθρώ-πους του στο βουνό για να μας μνησθή πως όσοι κατέβαιναν στη χώρα και προσκυνούσαν τους Τούρκους, δεν θα πάθαιναν τίποτε.

— 'Εγώ άρχισα άμέσως να παρακαλώ τον άντρα μου να κατέβουμε στη χώρα, γιατί φοβάμουν μήπως χάσει το παιδί μου που τοδεχόντουσαν κάθε τόσο λιπο-θυμίες απ' την πείνα και που τ'όλοτα να λιώνει μέσα με την ημέρα. Μά αυ-τός δεν ήθελε να με άκούσει με κανένα τρόπο...

— Όχι, μου έλεγε. Δεν πρέπει νάχι κανείς έμπιστοσύνη στους 'Αγahrνούς. 'Αν κατέβουμε κάτω, θα μ'ας σφάζουν όλους!

— 'Εγώ όμως δεν μπορούσα να βλέπω το παιδί μου να πεθαίνει έτσι μπρος στα μάτια μου, και του είπα άποφασι-στικά:

— Έσύ μείνε!... 'Εγώ θα κατέβω μαζί με το παιδί κι' άς γίνη ό,τι θέλει ό Θεός...

Τότε κι' ό άντρας μου, βλέποντας την επιμονή μου, άναγκάστηκε να μ' ά-φήσει να κατέβω στα Καρδάμυλα. Μα-ζί μ' έμένα κατέβηκαν κι' ένα σωρό άλλοι άντρες και γυναίκες, που δεν μπορούσαν ν' άντάρουν πειά στην πείνα.

Μόλις όμως φτάσαμε στη Χώρα, ά-μέσως τα Τούρκικα μπουλνίκια μ'ας έ-δωσαν απ' όλες τις μεριές και ξεχώ-ρισαν τους άντρες απ' τις γυναίκες.

— 'Επειτα πήραν τους άντρες και τους έλειψαν σ' ένα μεγάλο σπάτι, άπ'όσο απ' ό,τι άγαλιά μου... 'Επειτα τρά-βηξε το σπαθί του κι' εκεί μπροστά στα μάτια μου, μ' ένα χτύπημα του έκοψε το κεφάλι όλότελο και πέταξε απ' τη μια μεριά το κομμάτι του κι' απ' την άλλη το κεφάλι του...

— 'Εγώ είχα το παιδί μου στην άγκα-λιά μου και καθόμινα σ' ένα πέτρα. 'Απέναντί μου πάλι καθόταν ένας Τούρκος κι' έτρωγε... Μόλις τον είδε

το φτωχό μου παιδάκι, που είχε τόσες μέρες να βάλει μπουκιά στο στόμα του, άρχισε να κλάει και να φωνάζει με πα-ράνοιο:

— Πεινάω! Πεινάω! Ψωμί! Ψωμί! 'Ο Τούρκος τότε γύρισε και το κύ-ταξε λίγη ώρα κι' έπειτα του πέταξε ένα κομμάτι ψωμί, όπως θα το πετού-σε σ' ένα σκύλο. Το παιδάκι μου το άρ-παξε άμέσως και, με μια μπουκιά, το κατάπιε χωρίς να το μασήσει καθό-λου!...

Μά που να χορτάσει το δυστυχισμέ-νο με μια μπουκιά ψωμί!... Γι' αυτό ά-μέσως άρχισε να κλαίει πάλι και να ζι-

παυί μου, θέλησα να όδηήσω άπάνω του, μά π'όιν μπορούσα να κάνω ένα βή-μα έχασα τις δυνάμεις μου και σωριά-στηκα κάτω άναίσθητη...

— Όταν, έπειτα από κάμποση ώρα, ά-νοιξα πάλι τα μάτια μου, νέο τρομερό θέαμα με περίμενε.

Οι Τούρκοι είχαν βγάλει τους άντρες απ' το μεγάλο σπάτι, που τους είχαν φυλακισμένους, τους είχαν ζώσει και τους έκοβαν τα κεφάλια... Όύτε ένας δεν γλύτωσε από την τρομερή αυτή σφαγή.

Σ' λίγο όλόκληρη η πλατεία είχε στρωθεί από σώματα χωρίς κεφάλια

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ένας περίφημος δακτυλιόβιος, από μερβυνισ, σκαλισμέ-νος από τον διάσημο Άγγλο γλύπτη Φλάμιν.

τάη άλλο ψωμί, ενώ εγώ, σ' αν να κα-ταλάβαινα τη φοιχτή μοίρα που το πε-ρίμενε, προσπαθούσα του κακού να το ήσυχάσω...

Τότε ό Τούρκος, βλέποντας πως δεν έννοουσε να σωπάσει πρόφες μια φοι-χτή βλαστήμια και πετάχτηκε άγριε-μένος απ' τη θέσι του... 'Ετρεξε άπό-ρησά η...

— Όταν οι Τούρκοι άπόκταναν πειά να σφάζουν, στρώθηκαν στο γλέντι και, με τα καταματωμένα χέρια τους, άρχι-σαν να τρώνε και να πίνουν.

Σ' λίγο έφτασ' εκεί ένα καινούργιο μπουλνίκι από Τούρκους. Μόλις τους είδαν οι άλλοι Τούρκοι, τους ρώτησαν:

— Πού πάτε; Αί, ήρθατε εδω για να σφάξετε; Φειγάτε γιατί η δουλειά τελείωσε πειά...

Οι καινούργιοι φερόμενοι Τούρκοι, σ' αν το άκουσαν αυτό, θύμωσαν κι' άρχισαν να βορξουν... Οι άλλοι τους άπάντησαν

κι' από κεφάλια χωρίς σώματα... Το αίμα είχε βάψει κατακόκκινο όλο τον τόπο σ' αν να είχε πέσει ματωμένη βροχή!...

Μια μέρα, ένας Τούρκος μονόφθαλ-μος ήρθε να ζητιανέψει στο σπάτι μου. Μόλις τον είδα εγώ τον άναγνώρισα. 'Ηταν το τέρας που είχε βάσει τους συμπατριώτες του να σφάζουν τις γυ-ναίκες και που τις άποτελείωνε με το μαχαίρι του.

Τότε δεν κρατήθηκα και του φώ-ναξα:

— Πήγαινε στην κατάρα του Θεού, σκύλε!...

Αυτός κατάλαβε πως τον άναγνώρι-σα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε στο χωριό μας...

κι' αυτοί με βρισξες... Τράβηξαν στο τέλος τα μαχαίρια τους και πιάστηκαν μεταξύ τους.

Τότε ένας μονόφθαλμος Τούρκος μπήκε ανάμεσα στους συμπατριώτες του που μάλλωναν και τους φώναζε:

— Για τόνομα του Προφήτη, σταή-τε!... 'Αντί να σκοτωνόμαστε έμεις με-ταξύ μας, καλύτερα να σκοτώσουμε αυ-τές εδω τις Γκισουρίσσες...

Αυτό έφτασε για να χωριστούν οι Τούρκοι και να ριχτούν όλοι μαζί ά-πάνω μας... Το μακελειό που έγινε τό-τε ήταν άφάνταστο... Κλαίγαμε, φο-νάζαμε, προσπαθούσαμε να φύγουμε μά- τίποτε. Οι Τούκοι μ'ας είχαν ζώσει απ' όλες τις μεριές και χτυπούσαν αλύπη-τα όπου εύρισκαν... 'Εγώ τότε κλι-στικά κάτω στα αίματα κι' έκανα την πεθαμένη...

Σ' αν άπόκταναν πειά να σφάζουν, πη-γαν πάλι κι' εξακολούθησαν το φαγο-πότι τους... Μονάχα ό καταραμένος ό μονόφθαλμος, ό όποιος ήταν η αίτια ό-λου του κακού, στάθηκε εκεί, άνάμεσα στις σκοτωμένες και τις πληγωμένες γυναίκες, κι' άρχισε να καταφέρνει στην καθεμιά από δύο μαχαίριες για να τις άποτελειώσει.

Μά έκανε γρήγορα τη δουλειά του, ό σμαδαμένος, γιατί βιάζόταν να φύγη και να πάη να ριχτεί με τους άλλους.

— Όστόσο καιμιά γυναίκα δεν ξέφυγε από το μαχαίρι του... 'Εμένα μου κα-τάφερε μια μαχαίρι στην πλάτη και μια στην κοιλιά... 'Αμέσως έχασα τις αισθήσεις μου... Σ' αν μου πέρασε η λι-ποθυμία μου, είδα κι' άντερα μου μισο-χωμένα απ' την κοιλιά μου. 'Αμέσως μάζεψα όλες μου τις δυνάμεις, έσκισα ένα κομμάτι απ' το φόρεμά μου, τ' έ-κανα σ' αν φασκιά, και, μαζεύοντας τ' άντερα μου άπ'όσο-όπως, έδεσα μ' αυτό σφιχτά την κοιλιά μου...

Βλέποντας έπειτα πως δεν φαινόταν πειά κανένας Τούρκος γύρω, σηκώθη-κα όπως-όπως... 'Η Παναγία μοδύωσε τότε κοριάγιο και άντε-άντε... σιγά σιγά κατόρθωσα να φτάσω ως το Μοδούν τη σπηλιά, όπου βρισκόνταν κρυμμένοι και πολλοί άλλοι συγχωριανοί μου. Εκεί μου έβαλαν τ' άντερα μου μέ-σα στην κοιλιά μου και μου έκαναν διά-φορα φάρμακα... 'Επειτα μ' έπήγαν μ' ένα καράβι στο Μοριά, όπου στο τέ-λος κατόρθωσα ν' άνταλώσω τον άν-τρα μου.

— Άμα τελείωσε η 'Επανάστασις κι' έφτασαν τα πράγματα, ξαναγύρισαμε πάλι στα Καρδάμυλα.

Μια μέρα, ένας Τούρκος μονόφθαλ-μος ήρθε να ζητιανέψει στο σπάτι μου. Μόλις τον είδα εγώ τον άναγνώρισα. 'Ηταν το τέρας που είχε βάσει τους συμπατριώτες του να σφάζουν τις γυ-ναίκες και που τις άποτελείωνε με το μαχαίρι του.

Τότε δεν κρατήθηκα και του φώ-ναξα:

— Πήγαινε στην κατάρα του Θεού, σκύλε!...

Αυτός κατάλαβε πως τον άναγνώρι-σα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε στο χωριό μας...

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

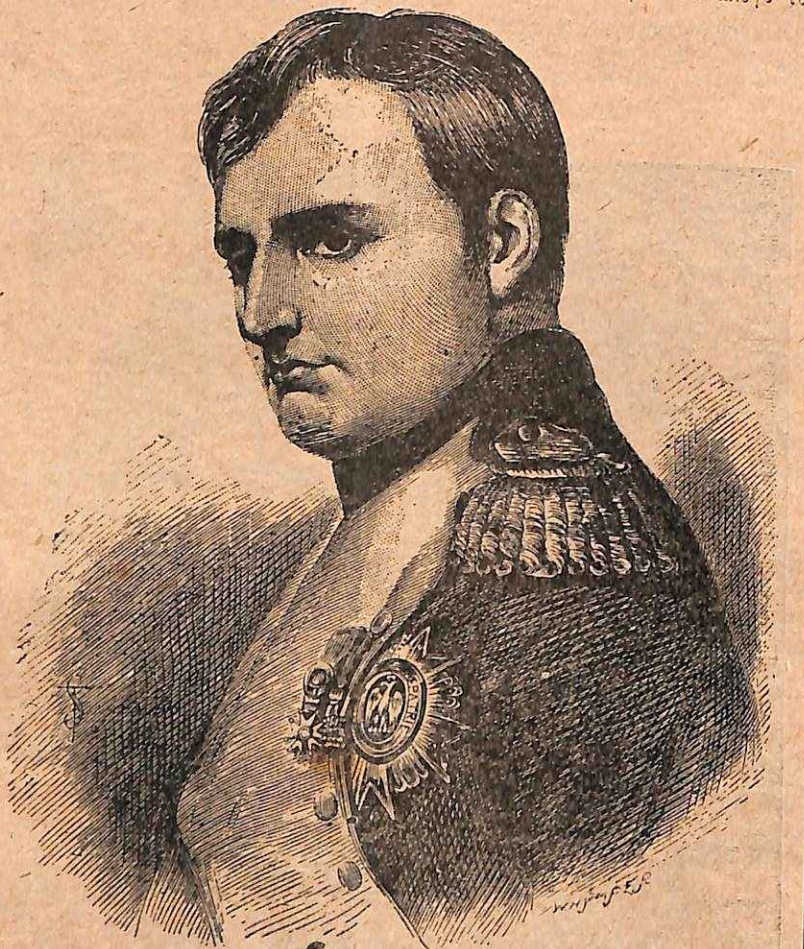
ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Πέσα αλογα είχε ο Μέγας Κατακτητής. Ειδική εκγύμνασις των αυτοκρατορικών ἵππων. Μέγας στρατηλάτης, αλλά αδέξιος καβαλλάρης. Τὰ δυνάματα τῶν αλόγων τοῦ Ναπολέοντος. Μία δραματική περίπεια στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα. Ἐπίσκοπος καὶ Ἐπίσκοπος. Μία χαριτωμένη παρεξήγησις. Δῶρα πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Τὰ αλογα τοῦ Ναπολέοντος στὴ μάχη, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκστρατείας του στὴν Αἴγυπτο, ὁ Ναπολέων πῶθηκε ἀπὸ βέβαιο πνιγμό, χάρις στὸ ἀτρόμητο ἀλόγῳ του καὶ στὴν ἀφοσίωσιν ἐνὸς ὀδηγῶ. Ἐνῶ δηλαδὴ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ Σουέζ, ἔφτασε στὴς ὄχθες τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατὰ τὴν ὥρα τῆς παλιοραίας. Ἡ νύκτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ τοῦ πρότειναν νὰ στρατοπεδεύσῃ στὴν ἀκτὴ ὡς ὅπου νὰ ξεμερώσῃ. Μὰ ὁ Ναπο-

λεὼν προσπαθεῖ καὶ κατόρθωσε περὶ νὰ πλησιάσῃ στὴν ἀκτὴ. Μὰ δὲν μπορούσε περὶ νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Ὁ Ναπολέων ἦταν χαμένος! Ὁ ὀδηγὸς του μάλιστα εἶχε πνιγῇ ἐν τῷ μεταξῷ.

Τότε ἔνας ἄλλος ὀδηγός, ὁ ὁποῖος εἶχε ἡράκλειον δυνάμι, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ παίροντας τὸν Ναπολέοντα στοὺς ὤμους του, κατόρθωσε νὰ τὸν ἀποβιβάσῃ στὴ στεριά. Τὸ ἀλόγῳ του

Ὁ Μέγας Ναπολέων

λέων δὲν δέχτηκε τὴν πρότασιν τοῦ καὶ διέταξε τὸν ὀδηγὸν τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμῳ του. Αὐτὸς ὅμως ἔκανε λάθος καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν κανονικὸ δρόμῳ περισσότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὁδοῦ.

Ἐξαιτίας ὅμως τότε τὰ πρῶτα κύματα τῆς παλιοραίας ἄρχισαν νὰ βοᾶν κατὰ τὰ πόδια τῶν αλόγων. Ἀμέσως οἱ ἀπομακρύνθηκαν βιαστικά καὶ μόνο ὁ Ναπολέων ἀκολουθοῦσε ἀκόμα ἔχοντας τὸν Ἀραβὶ ὀδηγόν.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὅμως τὸ νερὸ ὀφινόνταν διαρκῶς καὶ τὸ ἀλόγῳ τοῦ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν ὀδηγόν.

Κάθε ἀλόγῳ τοῦ Ναπολέοντος εἶχε πνιγμὸν τοῦ, τὸ ὁποῖο θύμιζε συνήθως μὴ νίκη τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ. Ἔτσι, μέσα στοὺς αὐτοκρατορικοὺς σταύλους ὑπῆρχαν αλογα μὲ τὰ ὀνόματα Μαρίμας, Βάγκριμα, Φρίντλαντ, κ.τ.λ.

ὅμως πνίγηκε...

Ἀπ' ἑλὰ τ' αλογα τοῦ Ναπολέοντος τὸ πῶς περιόριζαν, τὸ πῶς ἀγαπή-μενο του ἦταν τὸ ἄσπρο ἀραβικὸ ἀλόγῳ, ὁ ἄλγῃς, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχαν χαρίσει ὅταν ἦταν ἀκόμα Πρώτος.

Ἐπίσης προσφιλεῖς ἀλόγῳ τοῦ Ναπολέοντος ἦταν καὶ ἓνα ἄλλο, πού εἶχε τὸ περίεργον ὄνομα Ἐπίσκοπος. Σχετικὸ μὲ τὸ ἀλόγῳ αὐτὸ εἶχε καὶ τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1807, ὁ Ναπολέων εἶχε πᾶσι καί ποιν ἐκδρομῇ. Τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόταν ν' ἀναβῇ στὸ ἀλόγῳ τοῦ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν ἐπίσκοπο τῆς περιφέρειας.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἐπίσκοπος; ρώτησε τὸ σταυλὶτὴ τοῦ Ζαρντέν, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου.

— Ὁχι, Μεγαλειότηε, τοῦ ἀπάντησε ἑκείνος. Εἶνε ὁ ἄλγῃς.

— Σὲ ρωτῶ ἂν εἶνε ὁ ἐπίσκοπος, ἐπανέλαβε ὁ αὐτοκράτωρ, δείχνοντάς του τὸν κληρικόν.

Ὁ Ζαρντέν ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦταν προσηλωμένος στὴ δουλειά του καὶ δὲν συλλογίζετο παρὰ μόνο τὸ ἀλόγῳ τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπάντησε:

— Μεγαλειότηε, κυττάξτε καὶ μόνος σας... Εἶνε ὁ ἄλγῃς!

Ὁ αὐτοκράτωρ τότε κατόλαβε τὴν παρεξήγησιν καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνατά.

Τὰ περισσότερα αλογα τοῦ Ναπολέοντος ἦσαν δῶρα. Ἔτσι, κατὰ τὸ 1798, ὁ Σείχης τοῦ Καΐρου Ἀλ-Βεκρὸ τοῦ χάρισε ἓνα περίφημο ἀραβικὸ ἀλόγῳ, τὸ ὁποῖο ἔφερε τὸν μεγάλο κατακτητὴ κατ' ὅλην τὴν ἐκστρατεία του στὴν Αἴγυπτο.

Ἐπίσης μετὰ τὴ συνθήκην τοῦ Κάμπο-Φόρμιο, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας τοῦ χάρισε ἓξ ὑπέροχα ἄσπρα αλογα.

Τέλος, κατὰ τίς ἀρχὰς τοῦ 1803, ὁ μπέης τῆς Τύνιδος τοῦ χάρισε δέκα ἐξαιρετικὰ ἀραβικὰ αλογα.

Τὰ αλογα, τὰ ὁποῖα ἵππευε ὁ Ναπολέων στὶς διάφορες μάχες, φαινόταν ὅτι ἦσαν νὰ συμμερίζονταν τὴν ψυχραιμία, τὴ γενναϊότητα καὶ τὴν ἀταραξία τοῦ κυρίου τους.

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἔμενε ἀκίνητος ἀνάμεσα στοὺς θορύβους τῆς μάχης, ἔμεναν ἀκίνητα καὶ αὐτὰ καὶ δὲν εἶδαν τὸν παραμικρὸ φόβο, ὅταν ἔσκαζαν μπροστὰ τους ἡ ὀδὸς καὶ σφύριζαν στ' αὐτὰ τους ἡ σφαίρες.

Ὅταν στὶς 15 Δεκεμβρίου 1846, ἔγινε ἡ μετακομὴ τοῦ λειψάνου τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀπὸ τὴν Ἀγία Ἐλένη στὸ Παρίσι καὶ ἡ ἐναπόθεσίς του στὸ Μέγαρον τῶν Ἀποράων, τῆς νεοκλασικῆς προσηγορίας ἀπὸ ἀλόγῳ, τὸ ὁποῖο ἔφερε τὴ σέλλα καὶ τὰ χαλινάρια πού χρησιμοποιεῖς ὁ Ναπολέων ὅταν ἀκόμα ἦταν Πρώτος.

Ἐπίσης ἡ σέλλα αὐτὴ, ἡ ὁποία φυλάσσεται ὡς σήμερον, εἶνε βελούδινη, χρυσοκέντητη καὶ στολισμένη μὲ διάφορες συμβολικὰς παραστάσεις. Τὰ χαλινάρια καὶ οἱ ἀναβροχὶες εἶνε ἐπίχρυσαι καὶ ἐκτελειώμενοι καὶ φέρουν τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

Ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη ἀποτέλει μὴ σφοδρὴ ἀλληγορία. Ἡ πραγματικὴ ὁμορφιά πρέπει νὰ ἔχῃ λίγα ἀλάτι στὸ κεφάλι καὶ λίγη τρικυμία στὴν καρδιά.

Ἀρσ. Οὐδ.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

V

Ὁλη τὴν ἡμέρα ὁ Νοστράδαμος τὴν περνοῦσε ἀπασχολημένος μὲ τὴν ἱατρικὴ καὶ ἔνα φάρμακο διχῆς τοῦ ἐφευρέσει, τὸ ὁποῖο κατασκευάζει καὶ εἶναι σπουδαῖος πρὸς τὴν τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ ὁποῖο εἶχε προκαλέσει μεγάλο θόρυβο μὲ τὰ θαυματουργὰ του ἀποτελέσματα.

Συγχρόνως ὅμως ἄρχισε νὰ κἀν τις πρῶτες προφητείες του. Ἔτσι, μὴ μὲρα, βλέποντας ὅτι ἔνα χωριὸ τῆς Ἰταλίας ἔδωκε νεκρὸ καὶ ἀπαιτω-χὸ μοναχόν, ὁ ὁποῖος ἦταν προφητο-μένως χοροδότης, ὀνομαζόμενος Φέλιξ Τερρέτι, τὸν χαίρεισε γονατίζοντας μπροστὰ του:

— Ὅσοι τὸν εἶδαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἐκφράστηκαν καὶ τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν περνοῦσε μὲ τόσο σεβασμὸ τὸν ἄστυον αὐτὸ μοναχόν.

— Γιατί, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νοστράδαμος, ἔτσι πρέπει νὰ χαίρειται κανεὶς τὸν Αὐτὸν Παναγιώτη.

Ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν ἀπάντησίν του αὐτὴ καὶ νόμισαν πὺς τοὺς κοροῖδευε. Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ νεκρὸς μοναχὸς ἔγινε καρδινάλιος τοῦ Μοντάτε καὶ τὸ 1585 Πάπας τῆς Ρώμης μὲ τὸ ὄνομα Σίξτος ὁ Πέμπτος.

Τὰ λόγια τοῦ ὅμως αὐτὸ ἔφτασαν ὡς τ' αὐτὰ φῶν ἱεροεξεταστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν διέταξαν νὰ παρουσιάσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Ἐξουσίας στὸ Ἀζέν γιὰ νὰ τὸν δικασθῇ ὡς αἰρετικόν. Μὰ ὁ Νοστράδαμος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμιὰ δρεῖ: νὰ κατ' ἐλπίαν, ἀπόφυγε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν πρόκλησιν αὐτὴ καὶ ἐξακολούθησε ἀπευσιμῶς τὸ ἐπιστημονικὸ του ταξίδι.

Διέσχισε πάλι τίς ὄχθες τοῦ Γαλλοῦ καὶ διεσπάρθηκε πρὸς τὴ Λωρραίνην. Στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸ Ἀρζαντόν, τὸν προσέλασαν νὰ δῇ καὶ πῶς ἦταν. Ὁ Νοστράδαμος πὺς εἶχε πεθάνει, ὁ Νοστράδαμος ὅμως, ἀπὸ τὸν ἐξέτασε, τοῦ ἔδωσε νὰ πῇ κάποιο ὑγρὸ διχῆς τοῦ ἐπ' ἐκείνου καὶ, μὲρς στοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του, ὁ ὁποῖος ἦταν νεκρὸς ἀνοῖξε τὰ μάτια του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ φέρετρό του καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ.

Μετὰ τὴν νεκροαναστάσιν του, ὁ Νοστράδαμος ἔφτασε ἓνα ἄλλο χωριὸν στὸ Νοστράδαμο, τὸ ὁποῖο ἔσπευσε στὴν κορυφὴ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀρζαντόν.

Μὰ τὰ θαυμάτια του αὐτὰ ὁ Νοστράδαμος δὲν τὰ ἐπέτρεπε νὰ χρησιμοποιεῖται μόνο τις ἐπιστημονικὰ καὶ ἱατρικὰς του γνώσεις. Κατὰ τὸ ταξίδι του στὴν Ἰταλίαν, εἶχε ἐπισκεφθεῖ ὅλους τοὺς περίφημους ἀλλο-ποῖς καὶ μάγους τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἔχε μνηστὴ στὴν ἀπόκριφ τῆς ζωῆς. Ἔτσι, τὴν ὥρα πού ἀποφύγε τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Νοστράδαμος πρὸς τὸν ἄστυον αὐτὸν ὅτι ἔνα φάρμακο διχῆς τοῦ ἐφευρέσει, τὸ ὁποῖο κατασκευάζει καὶ εἶναι σπουδαῖος πρὸς τὴν τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ ὁποῖο εἶχε προκαλέσει μεγάλο θόρυβο μὲ τὰ θαυματουργὰ του ἀποτελέσματα.

Μὴ μὲρα πού βρισκόταν σὲ κάποιο πανδοχεῖο, οἱ ὑπηρετὲς μὴς πυργο-δεσποίνης τῶν περιχώρων, τῆς κυρίας ντὲ Λεντιγκιέρ, ἡ ὁποία εἶχε γεννη-σε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔφτασαν καὶ τὸν ζήτησαν ἐπειγόντως, γιὰ νὰ γρά-λῃ τὸ ὄρασκόνιο τοῦ νεογεννητοῦ παιδιοῦ τῆς.

Ὁ Νοστράδαμος ἐπῆγε στὴν πόρτα, ὅπου, ἀπὸ γὰρ εἶπε ἐπ' αὐτὴν μὴ νὰ παρῇ διαφορά καθ' ὅσον τῆς πυργοδεσποίνης θὰ γινόνταν ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας τῆς Γαλλίας. Πράγματι δὲ τὸ μωρὸ

τοῦ κυρίου τοῦ, τῆς ὁποίας τ' ἀπο-τελεσματα μποροῦσαν νὰ εἶναι προση-λα. Χωρὶς νὰ διαστῇ τότε, ὁ μάγος ἄρχισε τὸ μεγάλο του μαγικόν καὶ, κατεβαίνοντας στὴν αὐλὴ, ἔφα-ξε τὸ μωρὸ γουρουνόπουλο, τὸ πέρα-σε στὴν σοῦβλα, τὸ ἔβλεπε καὶ, τὸ βρά-δυ, τὸ σεβόρισε στὸ τραπέζι τοῦ κυ-ρίου τοῦ ἀντὶ τοῦ ἀσπρου.

Ὁ ἄρχων ντὲ Φλορεντίλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, μὴ εἶδε, διηγήθηκε θριαμβευτικὰ στὸ Νο-στράδαμο ὅτι ἡ προφητεία του εἶχε διαβεβαιωθῇ, γιὰ τὸ γουρουνόπουλο πού θάπρωαν ἦταν τὸ ἄσπρο. Ὁ Νο-στράδαμος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐπίσης δὲν ἤξερε τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ὅτι τὸ γουρουνόπουλο πού θάπρωαν ἦταν τὸ μαῦρο.

Τότε ὁ πυργοδεσπότης, γιὰ νὰ μαρεθῇ τὸν ξένο του, διέταξε τὸν μάγιστρά του νὰ φέρῃ τὸ μωρὸ γου-ρουνάκι, γιὰ τὸ ὁποῖο νόμιζε πὺς ἦ-ταν ζωντανόν.

Μόλις ὅμως ὁ μάγιστρος ἄκουσε τὴν διαταγὴν αὐτὴν, ἄρχισε νὰ τρέμει ἐλό-κληρος καὶ, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ κυρίου του, τοῦ ὡμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ προφητεία αὐτὴ τοῦ Νοστράδα-μου, ἡ ὁποία εἶχε τόσο καταπληκτι-κὴ ἐπιτυχία, δὲν ἄρχισε νὰ γίνῃ γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Γαλλίαν καὶ νὰ προ-καλέσῃ τὸν γενικὸ θαυμασμό.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, ὁ Νο-στράδαμος ἔκανε καὶ μὴ ἄλλη σπου-δαία προφητεία, ἡ ὁποία ἐπίσης προ-γυμνοποιήθηκε.

Ἦκε δηλαδὴ πὺς σ' ἓνα βουνό, κοντὰ στὸν ποταμὸν ντὲ Φλορεντίλ, ὁ-πῆρχε κομμένος ἓνας μεγάλος θη-σαυρός. Συγχρόνως ὅμως διεκήρυξε πὺς τὸ θησαυρὸν αὐτὸ δὲν θὰ τὸν εὑ-ρίσκε ὅποιος θὰ πήγαινε νὰ ψάξῃ, ἐ-πίσης γιὰ νὰ τὸν βρῇ, μὰ ὅποιος θὰ ἀνέσκαψε τὸ βουνὸ γιὰ ἄλλο σκοπόν.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔγιναν ἀνακατασκευαζόμενα τὰ βουνὰ γιὰ τὸν ἀνέσκαψιν ἓνα ναοῦ τῶν εἰ-δωλαστῶν. οἱ χωρικοὶ πού ἐσκαθάν βρῆκαν ἓνα μεγάλο θησαυρὸν ἀπὸ χρυσὰ καὶ ἀσημένια ἀρχαία νομίσματα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Νο-στράδαμος, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπεσπάρθηκε στὸ ἐρημικὸ Ἀββᾶτο τοῦ ντ' Ὀρβάλ, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βοήθησιν περὶ τοῦ συγ-κεντρωμένου στὸν αὐτὸν τοῦ.

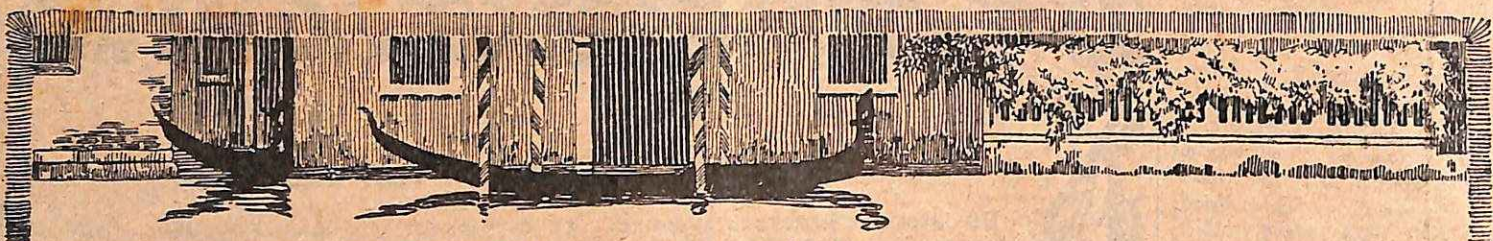
Πολλοὶ εἶπαν τότε ὅτι τὸ ἔκανε αὐ-τὸ γιὰτὶ σκόπευε νὰ γίνῃ μοναχός. Πράγματι δὲ παρακολουθοῦσε ἀνελ-κτικὰ ὅλες τίς λειτουργίας, μὰ, ἂν ἔ-κανε κανεὶς τὸν κόπο νὰ τὸν παρα-κολουθῇ στὶς μυστηριώδεις νυχτε-ρινὰς ἐξόδους του ἀπὸ τὸ Ἀββᾶτο, θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ἐπισκεπτεται διαφό-ρους μάγους καὶ ἀλλοφρονεῖς, τοὺς αἰσίου κατεδικάζει αἰσινικὰ ἢ ἔν-καλως.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ Νοστράδαμος στὸ εργαστήριό του.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΓΙΟΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Στην Ιταλία δεν αγιοποιήθηκαν μόνο άνθρωποι, αλλά και... γαϊδάροι! Πράγματι, είχε γεγονός ιστορικός εξακριβωμένο ότι στη Βερόνα, μέχρι πρό δλίγων ακόμη χρόνων, ελαιοεινότο ως άγιος ένας... γαϊδάρος, του οποίου τα λείψανα οι άρελεις σωματιώται του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας τα φύλαγαν μέσα σε μία εκκλησία της πόλεως τον 10ο...

Δύο φορές, μάλιστα, το χρόνο οι ιερείς της εκκλησίας αυτής έκαναν, προς τιμήν του αγιοποιηθέντος γαϊδάρου, μία μεγαλοπρεπή τελετή, στην οποία έτρεχαν χιλιάδες πιστών Ιταλών.

Η προς τιμήν του... αγίου αυτού της Βερόνας τελετή υπάρχει και στα λειτούργια της Καθολικής εκκλησίας βιβλία με τον τίτλο: «Festum asinorum»...

Για τον περίεργο αυτό άγιο της Βερόνας έχουν γραφεί πολλά συγγράμματα, ώστε να μη νομίσω κανείς ότι πρόκειται περί άστειου ή υπερβολής.

Όταν η Ιταλία αποκαταστάθηκε ως κράτος, η δημοκρατία έθροίσθησαν και διαμαρτυρήθηκαν, γιατί φέρνοντας από τη Βερόνα οι Αυστριακοί ιερείς, πήραν μαζί τους και το θανατοιογόνο λείψανο του γαϊδάρου!

Το ζήτημα, μάλιστα, δεν έμεινε ως εκεί, αλλά άπασχόλησε σοβαρά και την Ιταλική διπλωματία.

Έτσι, μαζί με τις άλλες διαμαρτυρίες που έκανε τότε στην Αυστριακή Κυβέρνηση ο Ιταλός υπουργός των Εξωτερικών, έπειδή οι Αυστριακοί, φέρνοντας από τη Βενετία, πήραν μαζί τους και τις καλλιτεχνικές εικόνες των Μουσείων, καθώς και τα αρχαία των ανακτόρων των Δογών, διαμαρτυρήθηκε ακόμα πιο έντονα και για την άρση γη του... Αγίου Γαϊδάρου της Βερόνας.

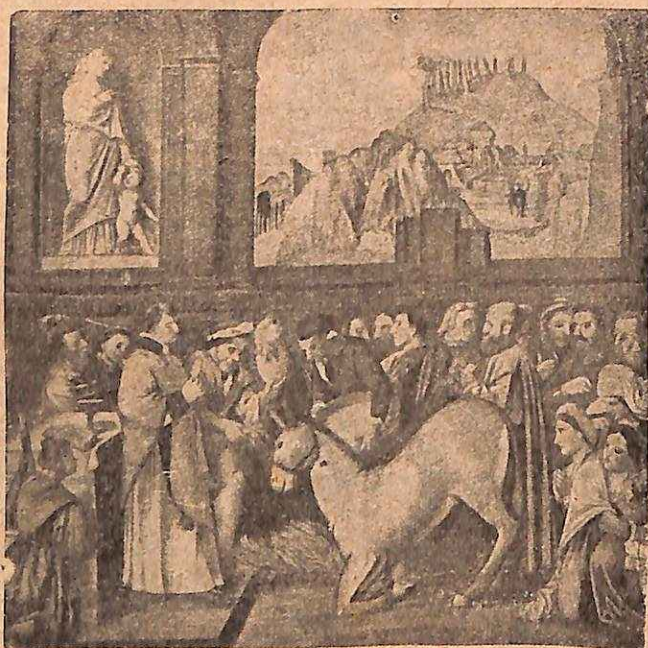
Σύμφωνα με τις δοξασιές του Ιταλικού λαού, το λείψανο του γαϊδάρου αυτού, που φυλάσσεται στη Βερόνα, άνηκε στον πύλον του όνου, άπάνω στον οποίο καθισμένος ο Χριστός, μύησε την Κυριακή των Βαίων στα Γερουσία. Μετά τη σταύρωση όμως του Κυρίου, ο πόλος αυτός, μη θέλοντας να ζήσει πια στα Γερουσία, όπου οι Έβραίοι βασάνισαν το Χριστό, κατέβηκε στην παρὰ αλά εκεί, κατά θεϊον θέλημα, έβάδισε άπάνω στη θάλασσα, σάν να βάδιζε άπάνω σε χωράρι. Έτσι άφου πέρασε από τα Έλληνικά νησιά, Κύπρο, Ρόδο, Κρήτη, κατόπιν από τη Μάλτα και τη Σικελία, έφτασε τέλος στη Βερόνα, όπου έζησε οσα χρόνια του ήσαν γραμμένα να ζήσει.

Από το γαϊδάρ, μάλιστα, αυτό οι Ιταλοί άπισσαν ότι κατάγεται ή περιέρχεται ή

των γαϊδάρων της Βερόνας, που έχουν ένα σταυρό στη ράχι τους. Γι' αυτό λέγονται ένοι σταυροφόροι και είνε φημισμένοι για την ταχύτητα και την ωμορφιά τους.

Τέτοιους γαϊδάρους καβάλλικεσαν πάντοτε οι Πάπαι της Ρώμης.

Όταν λοιπόν το άγιο αυτό ζωό φώφησε, οι Βερονέζοι το εκήδευσαν με πομπή μεγάλη, αλλά το λείψανό του, αντί να το θάψουνε στη γη, το έκλεισαν μέσα στην κοιλιά ενός τεχνητού γαϊδάρου, που τον κατασκεύασαν επί τηδες.

Η λατρεία του γαϊδάρου στη Βερόνα (Παλιά ελαιογραφία)

Έπειτα άνεθεσαν σε σαράντα καλογέρον του μοναστηρίου της Παναγίας des Orgues να το φυλάνε και από τότε δυο φορές τον χρόνο, ο τεχνητός αυτός γαϊδάρος, που περιείχε τα λείψανα του αγίου Όνου, περιέρχεται στην πόλη με λιτανεία, ακολουθούντων των ιερέων, των καρδινάλιων και Μολκλίου της εκκλησιαστικής ποιητής.

Κατά την τελετή αυτή εφάλλετο και το παρακάτω τροπάριον, το όποιον, κατά πρόχειρον μετάφρασαν εκ του λατινικού, έχει ως εξής διόκληρο:

Έξ άνατολών ίδου, ήλθεν ένας Γαϊδάρος,

εύμορφος και εύρωστος, κι' είνε φορτία πρόσφορος.

Γκάριζε, κύρ-Γαϊδάρε, στόμ' άνοιγε μέγιστον, και θα φάγης άχνυρα κι' άφθονη τή βρώμη σου.

Όκνó θα είχες βάδιμα, άν τó ξύλο έλειπε, κι' άν είνε τó δόλοθια κεντρί δέν σ' έκνετούσε.

Γκάριζε, κύρ-Γαϊδάρε, άμην.

Στό σημείο αυτό γονάτιζαν όλοι οι καρδινάλιοι, οι ιερείς και το εκκλησίασμα και το τροπάριο εξακολουθούσε:

Άφου όχτάσσε καλά.

Διές και τρίς είπέ άμην.

Μούτζωσε τά παλαιά.

Και τώρα, κύρ-Γαϊδάρε,

άιντε, σέρε στο καλό,

μέ συχνά γκαρίματα.

Έδω όλος ó κόσμος ξεπούσε σέ...

όγκανίσματα:

—Γκά! Γκά! Γκά!...

Τη λιτανεία αυτή παρακολουθούσε και μία νέα, ή οποία παρίστανε την Παναγία όταν έφηνε για την Αίγυπτο και βαστούσε στην άγκυρά της τον Ιησού.

Πίσω από αυτήν έρχόντουσαν ή συντεχνίες με τά λάβαρα και με τις σημαίες των και ó λαός.

Όταν δέ τελείωνε ή λειτουργία, ό ιερέυς αντί να σή τη συνηθισμένο: —Ite missa est b (Απέλθετε, γίνεται ή απόλυσις)... άγκάνιζε τρίς φορές με όλη του τή δύναμη, ενώ οι προπορευόμενοι άναυτίζουν έπίσης όγκανίζοντας έν χορό!

Σήμερα το λείψανο του αγίου Γαϊδάρου αυτού φυλάσσεται στη Βιέννη.

Από τη Βερόνα, την τελετή αυτή την μετέφεραν οι Καθολικοί καλόγηροι και σ' άλλες πόλεις της Ιταλίας και σ' αυτή άκόμη τη Γαλλία. Έτσι είνε τή Ρουέν της Γαλλίας ή εορτή του γαϊδάρου γίνεται τά Χριστούγεννα.

Είς τó Μπαόλ και τά διαμερίσματα του Σηκουάνα, την πρώτη πρό της Άποκριάς Κυριακής.

Έπίσης εορταζόταν και είς τó Παρίσι, αλλά την απαγόρευσε ό Μέγας Ναπολέων.

(Από τά θρησκευτικά Καρναβάλια του παλαιού καιρού).

ή Γαϊδάριος ισχύς!...

Γκάριζε, κύρ-Γαϊδάρε!

Τρώγει και δασάχνα, και κριθήν κι' άγκυρία, τó σιτάρ' άπ' τ' άχνυρα στά άλώνια διάλεγε.

Γκάριζε, κύρ-Γαϊδάρε.

—Λέγε, Γαϊδάρε, άμην.

Στό σημείο αυτό γονάτιζαν όλοι οι καρδινάλιοι, οι ιερείς και το εκκλησίασμα και το τροπάριο εξακολουθούσε:

Άφου όχτάσσε καλά.

Διές και τρίς είπέ άμην.

Μούτζωσε τά παλαιά.

Και τώρα, κύρ-Γαϊδάρε,

άιντε, σέρε στο καλό,

μέ συχνά γκαρίματα.

Έδω όλος ó κόσμος ξεπούσε σέ...

όγκανίσματα:

—Γκά! Γκά! Γκά!...

Τη λιτανεία αυτή παρακολουθούσε και μία νέα, ή οποία παρίστανε την Παναγία όταν έφηνε για την Αίγυπτο και βαστούσε στην άγκυρά της τον Ιησού.

Πίσω από αυτήν έρχόντουσαν ή συντεχνίες με τά λάβαρα και με τις σημαίες των και ó λαός.

Όταν δέ τελείωνε ή λειτουργία, ό ιερέυς αντί να σή τη συνηθισμένο: —Ite missa est b (Απέλθετε, γίνεται ή απόλυσις)... άγκάνιζε τρίς φορές με όλη του τή δύναμη, ενώ οι προπορευόμενοι άναυτίζουν έπίσης όγκανίζοντας έν χορό!

Σήμερα το λείψανο του αγίου Γαϊδάρου αυτού φυλάσσεται στη Βιέννη.

Από τη Βερόνα, την τελετή αυτή την μετέφεραν οι Καθολικοί καλόγηροι και σ' άλλες πόλεις της Ιταλίας και σ' αυτή άκόμη τη Γαλλία. Έτσι είνε τή Ρουέν της Γαλλίας ή εορτή του γαϊδάρου γίνεται τά Χριστούγεννα.

Είς τó Μπαόλ και τά διαμερίσματα του Σηκουάνα, την πρώτη πρό της Άποκριάς Κυριακής.

Έπίσης εορταζόταν και είς τó Παρίσι, αλλά την απαγόρευσε ό Μέγας Ναπολέων.

ΜΑΡΟΚΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Στό Μαρόκο, μονάχα οι πρίγκιπες έχουν δικαίωμα να κάθονται μπροστά στο Σουλτάνο. Οι άλλοι Μαροκινοί είνε υποχρεωμένοι, όταν παρουσιάζονται σ' αυτόν, να περνουν μπροστά του γονατιστοί και να προχωρούν με τά τέσσερα. Όταν έχει να επιδώσει κανείς άναφορά στο Σουλτάνο, πρέπει να σκίσει από μακριά και να φιλήσει τó χώμα. Η λέξις «θάνατος» απαγορεύεται άυστηρότητα να προσφέρεται μπροστά στο Σουλτάνο!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Αθλητικόν Όμιλον Καλλιθέας «Ερμής». Ός έν Καλλιθέα άναποκριτής μας μάς γράφει ότι ή συνάντησις «Ερμού» «Ηρακλέους» έγινε πράγματι, με τήν διαφοράν ότι ήταν άνεπισημος. Πάντως λυπούμεθα ότι έγράφη κι' αυτό. Καί σάς παρακαλούμε, άν θέλετε, γράψτε μας στο εξής πάν ότι σάς ενδιαφέρει. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας: Διαβάσετε, διαβάσετε πολύ. Έτσι θα βελτιώσετε τό γράμμα σας. Κι' άπ' τ' ά ν. Βόλου. Άλυσες έληφθήσαν. Β. Μ. ε. ζ. α. λ. α. ν. Άλυσες έληφθήσαν. Στείλατε κίνησιν και δέν έδημοσιεύθη. Πώς; Άκόμη γιατί μάς παρεγγήγε; Δέν μπορούμε να μιλάμε λίγο πιο έλευθερα στους φίλους μας; Καί σάς καλόν μας φίλον σάς θεωρούμε. Κοσμικός άναποκριτής δέν χρειάζεται. Δελτίο ταυτότητος δέν χρειάζεται. Όποθούμε. Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Προσώτερον. Γι' αυτό ακούτε τή συμβουλή μας

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

(Άρθρο της Δουκίας Νεμεγιέρ)

Η σύγχρονη μόδα είναι πολύ εκλεχτική, πολύ καλαισθητή και καλλιτεχνική. Είναι δε ακόμα τόσο ποικιλή, ώστε μπορεί να ικανοποιήσει κάθε γούστο.

Πρό αρκετού καιρού τώρα η σιλουέτα εξακολουθεί να παραμένει η ίδια. Αλλά αν προσέξουμε από κοντά τα διάφορα μοντέλα, θα ιδούμε πολλές αλλαγές, ή όποιες όλοένα γίνονται πιο αισθητές.

Η φούστα, π. χ., έχουν μακρύνει ακόμα περισσότερο των τελευταίων καιρών. Το μάκρυνμα αυτό επιτυγχάνεται με διάφορα μέσα πανών, τα οποία κάποτε ξεπερνούν το μέτρο της φούστας.

Τα πανών αυτά δίνουν μια ξεχωριστή χάρι και κίνηση στη σιλουέτα.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε σχετικά ότι η άνω φούστα δεν επιτρέπεται πια μόνο στα λουστρά φορέματα. Τα πρωινά και απογευματινά απλά φορέματα πρέπει να έχουν φούστες στενότερες και ίσες, ολόγυρα.

Μόνο τα φορέματα που θα φορέσουμε άργα το βράδυ από τις πέντε και ύστερα, σε σουρέ και σε δείπνα, θα είναι πιο μακρύτερα πλάι ή πίσω και κάποτε έμπρός και πίσω, όποτε θα είναι πιο κοντά στο πλάι.

Το φάρδος της φούστας σε μερικά τελευταία μοντέλα πέφτει ολόκληρο στο ένα πλάι μόνο, με πίες ή με σουρές, αναλόγως του ύψους. Έννοείται ότι η σουρέ ταίριαζαν σε ύψος λαπτό. Θα ιδούμε επίσης τουνίκ και διπλές φούστες, καθώς και μακρύτες καζάνες επάνω σε φουφά από ντρά ή από σατέν.

Αλλά ή τουνίκ, ή διπλές φούστες και ή καζάνες πηγαίνουν μόνο σε υψηλές κυρίες, επειδή κόβουν το ανάστημα.

Συχνά το φουφά είναι μαύρο και ή καζάνκα ανοιχτόχρωμη, που πάντων υπάκουα, ή ούχ ανοιχτή, που πηγαίνουν τόσο με το μαύρο.

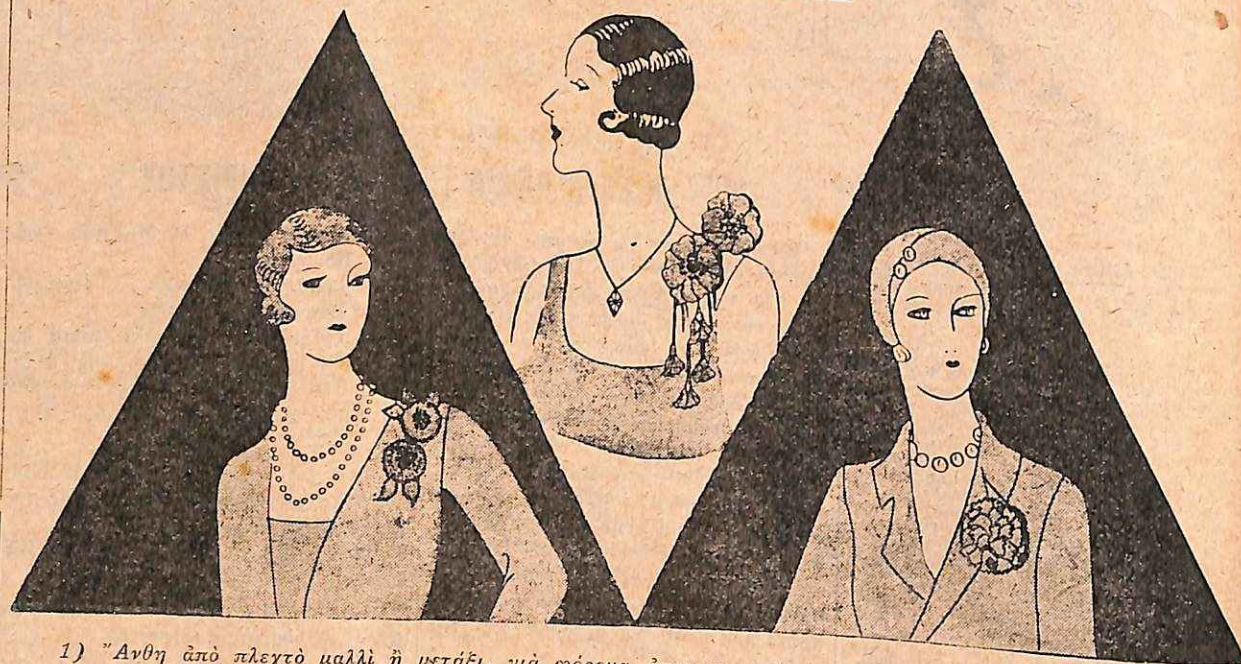
Εφέτος μαζί με τα μακρύτερα φορέματα έγιναν πάλι της μόδας και τα μικρότερα, τα οποία είναι απαραίτητα κάτω από τη μακρύτερη φούστα. Με φορέματα σκούρα θα φορέσουμε μικρότερα ακόμα πιο σκούρα. Έτσι γίνεται και πάλι της μόδας το ολόμαυρο σκουρό, το καρωμένο από κρέμντε-ν, πλυσέ, και γυμνασμένο με δαντέλλα επίσης μαύρη.

Την άνοιξη θα φορέδον πολύ τα σκουρόχρωμα φορέματα. Θα ιδούμε κυρίως από αυτά, φορεματικά που-που-άλλε και αντάμπελ-ταχίε του ταϊνίου ή πρωινά.

Τα διάφορα όμως αυτά κοστούμια θα γίνουνται συνήθως με τον συνδυασμό σκουρόχρωμου και απλού ύφους. Έννοείται ότι το απλό ύφασμα θα είναι άσπρο με ένα από τα χρώματα του σκουρόχρωμου.

Κάποτε ή φούστα θα είναι από απλό μονόχρωμο ύφασμα και ή ζακέ-

TA ANΘH TΗΣ ΜΟΔΑΣ

1) Άνθη από πλεκτό μαλλί ή μετάξι, για φόρεμα απογευματινό. 2) Μεγάλες ανεμώνες από δερκάντι για βραδυνό φόρεμα. 3) Μεγάλο γαρύφαλλο από δέμα ή από μουσελίνα για πρωινό κοστούμι.

τα από σκουρόχρωμο. Η επάνω από ένα φόρεμα σκουρόχρωμο θα φορέσουμε ένα επανωτό μονόχρωμο.

Θα ιδούμε επίσης εφέτος και ούμπ-μιντό από ύφασμα απλό, με γιαντά και παραμέντα από ύφασμα σκουρόχρωμο. Θα ιδούμε ακόμα και χρωματισμένα μπρέ από βελούδο σκουρόχρωμο.

Τα φορέματα από ύφασμα έμπρι με λουλούδια θα φορέδον πολύ και εφέτος, κατά την άνοιξη και το καλοκαίρι. Τα λουλούδια αυτά—πολύ μεγάλα ή μικροσκοπικά—θα είναι πιο πάνω άνω του άγρου, μαργαρίτες, κρίνοι και παπαρούνες.

Έπειτα απ' αυτά, θα είναι της μόδας ύφασματα έμπρι με τριαντάφυλλα, με πικίλες και με όρνιθες. Ένα ή περισσότερα από τα λουλούδια αυτά θα γαρνιρουν κάποτε και τη καπέλλο.

Κατά την ντεμ-σάιζόν θα φορέσουμε αντάμπελ, καφέ, πρασινοπράσι, απλά, φορέματα που είναι τόσο καλλιτεχνικά για το δέμα. Αργότερα πάλι θα φορέσουμε χρώματα πιο ανοιχτά.

Εφέτος υποθέτουμε να διαλέξουμε για το πρωινό κοστούμι μας ένα σχέδιο με άρσες. Γιατί θα είναι τόσο της μόδας το φόρεμα με το μακρύ έπαινοφόρι. Έτσι και με το επανωτό τρουά-κά και το απλό κλασικό ταγιέρ φανταζί.

Επίσης, κατά την άνοιξη, θα υποθέτουμε να διαλέξουμε και όποιον καπέλλο μας άρσες. Γιατί θα είναι αν-βόγχο τόσο τα πρακτικά μικρά ήπινε, όσο και τα καπέλλα με απόδο, που όργουν με κολακευτική σκιά στο πρόσωπο.

Τα καπέλλα χωρίς κανένα μπό, βπως είναι τα υπονέ, δεν πηγαίνουν εύκολα σε κάθε φυσιογνωμία, γιατί άποικούν ποικίλο διασπορά χωρίς κουρασμένα χαρακτηριστικά.

Στα άνοιχτά όμως υπονέ θα προσθέσουμε εφέτος και μικρά βέλα,

κοντά, και με διάφορα σχέδια—ή, αν προτιμάτε, απλά, αλλά πάντως με μια κεντητή υπορντούρα.

Τα εσώρουχα γίνονται εφέτος όλα χρωματιστά. Τελευταία υπάρχουν βατίστες έμπρι με, ειδικώς για εσώρουχα. Η βατίστες αυτές θα συνδυάζονται με λοζά κομμάτια χρωματιστά, άσπρο ή ένα από τα χρώματα των λουλουδιών. Γιατί ή βατίστες θα είναι έμπρι με λουλούδια.

Τα μοντέρνα εσώρουχα είναι τα περισσότερα ούχ, απλά άνοιχτά, μώθ, κίτρινα, πορτοκί άνοιχτά και φυσικά. Αλλά περισσότερα από αυτά τα χρώματα πηγαίνει στο δέμα τ ούχ. Η πολύ μελαγχρινές όμως γυνίκες, άς προτιμούν το κίτρινο.

Τα εφετινά εσώρουχα γαρνιρονται πλούσια με δαντέλλες έγκροστε. Η έγκροστασιν αυτές εινε πλατείες και κόβονται σε σχέδια λουλουδιών και μεγάλων φύλλων.

Μερικά νυχτικά είναι ολόκληρα σχεδόν έγκροστε με δαντελλένια κλαδιά και άνω, μπουνάκια κτλ.

Η έγκροστασιν αυτές γίνονται συχνά από δαντέλλα κίτρινοπράσι, ή όποια πηγαίνει τόσο με πάντων με το ούχ.

Τα αντάμπελ που είναι συγγένους πικνίκις κυλότα και μικρότερα γίνονται όλοένα περισσότερα της μόδας. Είναι πολύ πρακτικά, γιατί γάνες ο' αυτά, δεν θα φαίνονται κάτω από τα ήμιαφανή μας φορέματα, υπερέτες διάφορων ειδών. Το μέτρο του αντάμπελ, το οποίο σχηματίζει το μικρότερο, αρδάνει με γιαντά, ώστε να ταίριαζε με το φάρδος των σιμεριών φορεμάτων.

Η γυμναστική φυσικά άκολουθεί το σχέδιο της φούστας και είναι φυσικά, με τάνια ύφλη, ύπως και τα φορέματα.

Αλλά, καθώς είπαμε προηγουμένως, εφέτος κάτω από τις πολύ πλατείες και μακρύτες φούστες, θα μάς εινε συχνά απαραίτητα τα ξε-

χωριστά πλατιά μισοφόρια, έσως με αυτά που φορέδον ή μητέρες μας.

Χάρις στα εφάρσιστα στομάχο γούσε φορέματα ξανάγιναν της μόδας και οι κορσέδες. Οι κορσέδες όμως αυτοί εινε διαφορετικοί από τους κορσέδες του παλιού καιρού. Είναι ελαφροί, από βατίστα, με λίγες υπάλλες, και συμπληρώνονται με ένα σουτιέν επίσης από βατίστα και τούλι. Οι μοντέρνοι κορσέδες θα εινε άσπρο ή χρωματιστοί, άσπρο με τα εσώρουχα.

Με σκούρα φορέματα πηγαίνουν και οι μαύροι κορσέδες, γυμνασμένοι με δαντέλλα μαύρη ή τούλι μαύρο, που σχηματίζει σουτιέν.

Ένα βελούδινο φόρεμα χροού, ντεκαλτέ μπορεί να φορεθ ή μάσια σε θέατρο, αν φορέσουμε επάνω από αυτό με βέστα από ίαμ.

Το ίδιο φόρεμα μπορεί να μεταβληθ σε άποικεματινι αν του προσθέσουμε γιαντά με άποικεματινι και μανίκια από δαντέλλα.

Η ΠΑΡΤΕΙΝΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εξεδόθη υπό του Έκδοτικού Οίκου «Κεραυνός» (όδός Πολυκλείτου 18) και πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία και τα περίπτερα, το πολύκροτον έργο του Λεο Ταξίλ. «Τα Μυστήρια των Μασόνων», περιέχον τας τελευταίας των μυσήσεων, τας δογμασίας, τα μυστικά σημεία αναγνωρίσεως και τα τυπικά δλων των βαθμών, την διδασκαλίαν και τους σκοπούς του Τεκτονισμού.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πόνων. Επίσης προγυμνάζονται δι' έξετάσεις μαθηταί και μαθήτριαι εις τα Θεωρητικά μαθήματα και Άθωνίας με ελαχίστας τιμάς. Πληρωσάται: Πέτρος 7, παράλληλος οδού Αέρομαν.

LES BEAUX BAS

Font les jolies jambes.

LES JOLIES JAMBES

Font déjà le bonheur de maintes femmes.

LES JOLIES FEMMES

Le savent et portent.

LES BAS Maison de Bas

ΣΤΑΔΙΟΥ 4 (ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ)

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΠΛΕΟΝ ΣΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΧΑΠΙΑ, ΜΟΝΟΝ ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ „ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ“.

Εάν θέλετε να κάμετε ριζικήν θεραπείαν, μεταχειρισθήτε τα γνήσια „Εμπλάστρα Λέοντος“.

Είναι το ιδανικόν μέσον έναντίον όλων των ρευματικών παθήσεων και των πόνων του στήθους, της ράχews και όσφύως, που προέρχονται από κρυολήματα ή υπερκόπωσην.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ“

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“, 1931

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ
ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ.
ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40.

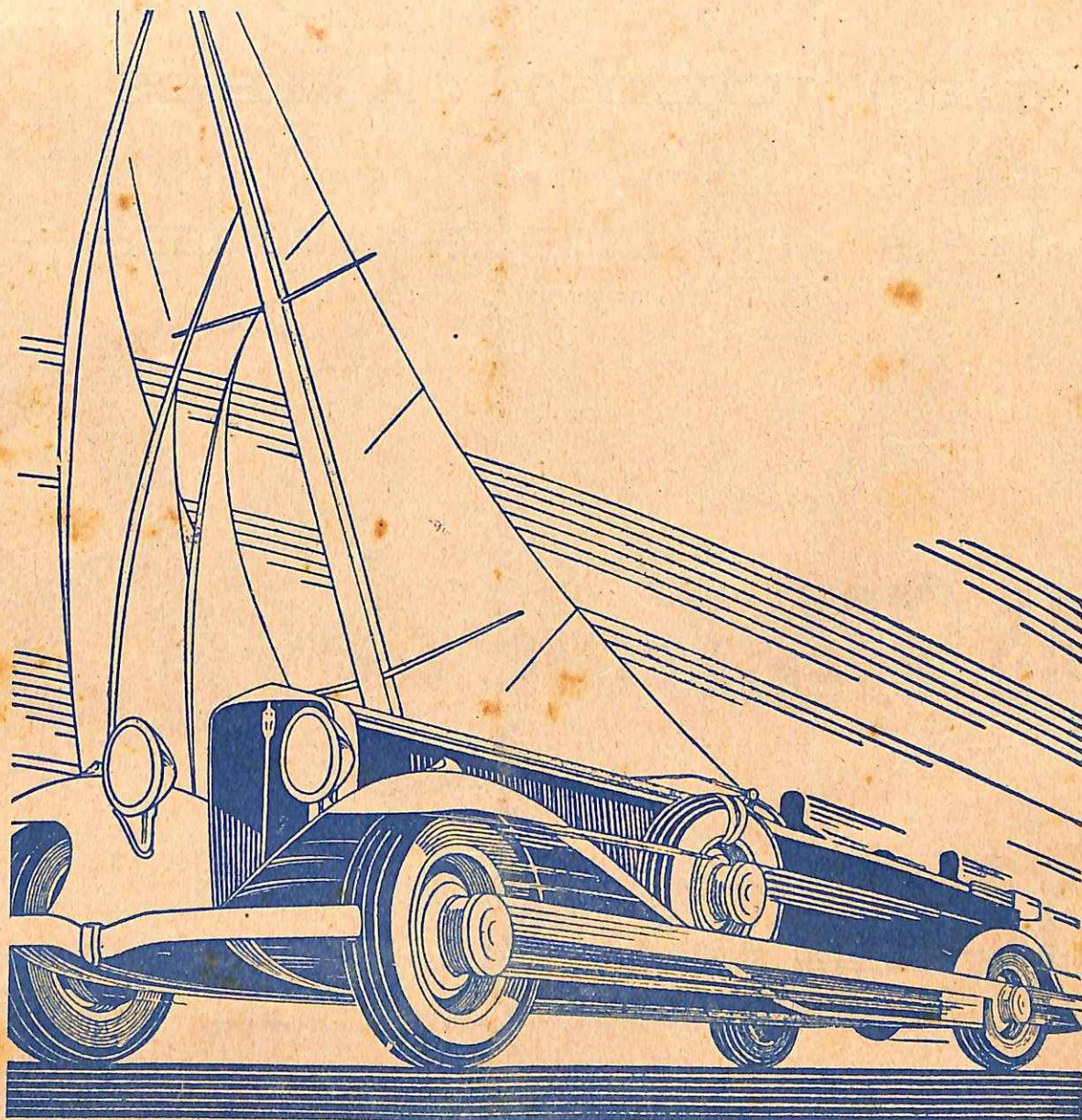
ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπί δεκαεξαιτίαν Έπιμελητής της Ιδαντέρας Κλινικής του Καθηγητού η. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην όδδς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. Ώρα 9—11 π.μ. και 4—7 π.μ. Άριθ. Τηλεφ. 7—62.

Συνιστώμεν εις τās οικογενείας που έχουν ανάγκην, την η. ANNAN ΖΑΧΑΡΙΟΥ Κεντήτριαν άσπροροούχων Καφενείον Παπαδάκου, Καταιπέδι Πλησίον Άγίας Βαρβάρας

ΚΟΛΟΝΙΑ ΚΟΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Υπερέχει όλων εις άρωμα και κασιότητα. Πόλλως λιανική και χονδρική: Πλατεία Παιλας Αθηναιοτηρίον 104

Ἡ τελευταία τελειοποίηση τῶν αὐτοκινήτων Studebaker κατὰ τὸ ἔτος 1931 κατατάσσει αὐτὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν Ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων με ἐλευθέρους τροχοὺς (Free Wheeling).

Τὰ προτερήματα τῶν Free Wheeling εἶνε νεωτερισμὸς διαδοθεὶς ἀπὸ τὸν Οἶκον Studebaker.

Ἀλλαγὴ ταχυτήτων ἀπολύτως εὐκόλος, ὁ λαβιὲ ὑπακούει μόνον με μίαν ἐλαφρὰν ὤθησιν τοῦ δακτύλου. Αἱ τέσσαρες θέσεις τοῦ λαβιὲ εἶνε κλασσικαί.

Ὁ χειρισμὸς τῆς ἀλλαγῆς τῶν ταχυτήτων γίνεται ἀστραπιαίως καὶ ἀθερύνως. Καὶ ὁ πλέον ἀπειρος ὁδηγὸς δὲν θὰ συναντήσῃ δυσκολίαν

εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν ταχυτήτων.

Τὸ σύστημα τῶν ἐλικοειδῶν ἀγ-
γρενῶν καθιστᾷ τὴν ἀλλαγὴν καθε-
ταχύτητες ἐντελῶς ἀθερύνων. Ἡ
ἀλλαγὴ ἀπὸ δευτέρου εἰς τρίτην
ταχύτητα γίνεται χωρὶς ντεμπρα-
γιάζ καὶ τὴν ἀνάπαλιν.

Ἀξιοσημείωτον γεγονός εἶνε καὶ
τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ταχυτήτων δύνα-
ται νὰ γίνῃ με εἰσδηλησέως πορεῖ-
αν τῆς μηχανῆς.

Τὸ σύστημα τῶν ἐλευθέρων τρο-
χῶν συντείνει σοβαρῶς εἰς οἰκονο-
μίαν βενζίνης καὶ λιπάνσεως.

Ὑπάρχουν 4 τύποι Free Wheeling.
President Studebaker, Commander
Studebaker, Dictator Studebaker
καὶ Studebaker Six.